Robert Sheckley

MONȘTRII

Robert Sheckley

MONŞTRII

Traducere de Delia Ivănescu

Prea mulţi scriitori sunt înduioşător de pasivi, apărând la ţanc, tocmai acolo unde erau aşteptaţi; interesul stârnit de aceştia este relativ. Pentru alţii, dificultatea constă în faptul că sunt refractari la orice înregimentare şi nu respectă regulile niciunui joc, decât atunci când fac şi ei parte dintre organizatori. Daniel Walther aparţine acestei din urmă categorii. (Denis Emorine)

MONŞTRII

Cordovir şi Hum stăteau pe vârful stâncos al muntelui, urmărind desfăşurarea acelui fapt neobişnuit. Amândoi păreau destul de mulţumiţi. Era, fără-ndoială, cel mai nou eveniment care se petrecuse de câtva timp încoace.

— Apropo, uite cum străluceşte în soare, remarcă Hum. Aş zice că-i făcut din metal.

— Aş fi de acord cu tine, rosti Cordovir. Dar ce-l ţine suspendat în aer?

Amândoi priveau cu atenţie undeva în jos, în vale, acolo unde apăruse lucrul acela necunoscut. Un obiect ascuţit plana ameninţător deasupra solului. Dintr-un capăt al său ieşeau nişte jerbe luminoase dintr-o substanţă care semăna cu focul.

— Aş zice că-i foc, se încumetă Hum. Chiar şi ochii tăi îmbătrâniţi ar trebui să vadă asta.

Cordovir se ridică pe coada-i groasă pentru a vedea mai bine. Obiectul se aşeză pe sol iar focul încetă.

— Coborâm să-l observăm mai îndeaproape? întrebă Hum.

— Bine, cred că avem timp – ia stai! Ce zi e azi?

Hum socoti în gând, apoi spuse:

— A cincea zi din Luggat.

— La naiba! exclamă Cordovir. Trebuie să mă duc până acasă să-mi omor nevasta.

— Mai sunt câteva ore până la apus, constată Hum. Cred că ai timp să le faci pe amândouă.

Cordovir nu era sigur.

— N-aş vrea să întârzii.

— Bine, atunci. Ştii ce iute mă mişc, zise Hum. Dacă se face târziu, mă duc repede şi-o ucid eu. Ce zici?

— Foarte drăguţ din partea ta, îi mulţumi Cordovir bărbatului mai tânăr, şi se lăsară amândoi să alunece pe coasta abruptă a muntelui.

***

În faţa obiectului de metal cei doi bărbaţi se opriră şi se

ridicară, sprijinindu-se pe cozi.

— Mai mare decât credeam, observă Cordovir, măsurând cu privirea obiectul de metal.

Îl considera puţin mai lung decât satul lor şi cam jumătate ca lăţime. Se târâră de jur împrejur, remarcând că metalul fusese prelucrat, probabil, de tentacule umane.

În depărtare soarele mai mic apusese.

— Eu spun c-ar fi mai bine să ne întoarcem, propuse Cordovir, observând scăderea luminii.

— Eu mai am încă timp destul, făcu Hum, întinzându-se satisfăcut.

— Da, dar oricărui bărbat îi place să-şi ucidă propria soţie.

— Cum vrei.

Porniră spre sat în pas alert.

***

Acasă, nevasta lui Cordovir termina de pregătit cina. Stătea cu spatele la uşă, aşa cum cerea eticheta. Cordovir o omorî cu o singură izbitură a cozii, îi târî corpul afară şi se aşeză să mănânce.

După cină şi o clipă de meditaţie, se duse la Adunare. Hum, cu nerăbdarea specifică tinereţii, era deja acolo, povestind despre obiectul metalic. Probabil că mâncase în grabă, îşi zise Cordovir puţin dispreţuitor.

Când tânărul termină, Cordovir dădu şi el glas propriilor lui observaţii. Adăugă la cele spuse de Hum o singură idee: că obiectul din metal ar putea conţine fiinţe inteligente.

— Ce te face să crezi asta? întrebă Mishill, un alt bătrân.

— Faptul că obiectul scuipa foc atunci când cobora şi că acesta a încetat după ce a ajuns pe pământ. Susţin că o fiinţă a fost aceea care l-a oprit.

— Nu neapărat, făcu Mishill.

Sătenii discutară problema până târziu. Apoi se despărţiră, îngropară soţiile ucise şi se duseră acasă.

Lungit în întuneric, Cordovir descoperi că încă nu luase o hotărâre cu privire la *lucrul cel nou.* În caz că aparţinea unor fiinţe inteligente, erau oare acestea morale? Posedau ele un simţ al dreptăţii şi al nedreptăţii? Cordovir se îndoia.

Se duse la culcare.

A doua zi dimineaţă toţi masculii din sat se îndreptară spre obiectul din metal. Aşa se cuvenea, deoarece atribuţiile masculilor erau să examineze lucrurile noi şi să limiteze populaţia femeiască. Formară un cerc în jurul obiectului şi emiseră speculaţii asupra a ceea ce ar putea fi înăuntru.

— Cred că sunt fiinţe umane, îşi dădu cu părerea Esktel, fratele mai mare al lui Hum.

Cordovir protestă printr-o scuturare puternică a întregului corp.

— Mai curând monştri, zise. Dacă ţii seama de…

— Nu neapărat, interveni Esktel. Gândeşte-te la logica dezvoltării noastre fizice. Un singur ochi cu putere de concentrare…

— În marele spaţiu extraplanetar, însă, se porni Cordovir, pot exista multe rase ciudate, majoritatea neumane. În infinitul…

— Şi totuşi, interveni iar Esktel, logica…

— Cum spuneam, continuă Cordovir, există o şansă infinitezimală ca ei să ne semene. Vehiculul lor, de pildă. Am construi noi…

— Pe considerente strict logice, însă, făcu Esktel, se poate vedea…

Cordovir era întrerupt pentru a treia oară. Cu o singură mişcare a cozii îl izbi pe Esktel, de obiectul din metal. Esktel căzu la pământ.

— De multe ori am zis că frate-meu e un bădăran, rosti Hum. Ce spuneai?

Însă Cordovir fu întrerupt din nou. O bucată metalică fixată în bucata de metal mai mare scoase un scrâşnet, apoi se ridică şi apăru o creatură.

Cordovir văzu îndată că avusese dreptate. Ceea ce ieşise, târându-se din deschizătură, avea o coadă dublă, fiind acoperită până sus cu ceva care era o parte metal şi o parte piele. Dar ce culoare! Cordovir se cutremură.

Avea culoarea cărnii proaspăt jupuite!

Toţi sătenii se dăduseră înapoi, aşteptând să vadă ce va

face creatura. La început nu făcu nimic. Stătea pe suprafaţa metalică, şi un obiect bulbos din vârful trupului său se întorcea dintr-o parte în alta. Nu făcea însă şi mişcări simultane ale corpului care să dea gestului un înţeles. În sfârşit, creatura ridică ambele tentacule şi scoase nişte zgomote.

— Credeţi că încearcă să comunice? întrebă încet Mishill.

Încă trei fiinţe apărură în deschizătura de metal, purtând bastoane metalice în tentacule. Scoteau sunete unul către celălalt.

— Hotărât lucru, nu sunt oameni, spuse Cordovir decis. Următoarea întrebare ar fi dacă sunt sau nu fiinţe morale.

Una dintre creaturi se târî jos – de pe partea metalică pe pământ. Restul îşi îndreptau bastoanele metalice spre sol. Părea un fel de ceremonie religioasă.

— Cum ar putea fi moral ceva aşa oribil? întrebă Cordovir, pielea încreţindu-i-se de scârbă. La o cercetare mai amănunţită, creaturile apăreau şi mai îngrozitoare. Obiectul ca un bulb de pe trupurile lor ar putea fi foarte bine un cap, hotărî Cordovir, deşi nu semăna cu nici un alt cap văzut de el vreodată.

Dar ce era în mijlocul acelui cap! În loc de o suprafaţă netedă, avea o ridicătură cu două crestături rotunde de fiecare parte şi încă două butoane pe laterale. Iar în partea de jos a capului – dacă putea fi vorba de aşa ceva – o despicătură de un roz pal. Cordovir bănuia, cu un efort de imaginaţie, că aceasta ar putea fi considerată o gură.

Şi nu era tot, observă Cordovir. Creaturile erau construite într-un mod care să denote prezenţa oaselor. Când mişcau membrele nu era o mişcare lină, fluidă, ca la fiinţele umane. Era vorba mai curând de o zvâcnire bruscă, asemenea unei ramuri de copac.

— Doamne Dumnezeule, îngână Gilrig, un mascul de vârstă mijlocie. Ar trebui să-i omorâm şi să-i scăpăm de chin! Ceilalţi păreau să gândească la fel, şi sătenii se prelinseră înainte.

— Staţi! strigă un tânăr. Haideţi să comunicăm cu ei, dacă e posibil. Ar putea fi totuşi fiinţe morale. Amintiţi-vă că

Spaţiul exterior e mare şi că orice e cu putinţă.

Cordovir insistă pentru o exterminare imediată, dar sătenii se opriră, discutând între ei. Hum, cu bravada sa caracteristică, se târî spre creatura de pe pământ.

— Bună, rosti Hum.

Fiinţa bălmăji ceva.

— Nu înţeleg, strigă Hum şi începu să se târască înapoi. Creatura îşi flutură amândouă tentaculele – dacă asta erau – şi făcu semn spre unul dintre sori. Scoase un sunet.

— Da, e cald, nu-i aşa? făcu Hum vesel.

Creatura arătă spre sol şi scoase alt sunet.

— N-am avut recolte prea bune anul ăsta, continuă Hum pe un ton de conversaţie.

Creatura arătă spre sine şi scoase alt sunet.

— De acord! se predă Hum… Eşti urât ca moartea.

La un moment dat, sătenilor li se făcu foame şi se târâră înapoi spre sat. Hum rămase şi ascultă zgomotele pe care le emiteau fiinţele spre el, iar Cordovir îl aşteptă nervos.

— Ştii, spuse Hum când îl ajunse, cred că vor să înveţe limba noastră. Sau vor ca eu s-o învăţ pe-a lor.

— Să nu faci asta, sări Cordovir, întrezărind apropierea unui mare necaz.

— Cred că totuşi o voi face, murmură Hum.

Urcară împreună pe stânci şi se întoarseră în sat.

În acea după-amiază, Cordovir se duse la ţarcul pentru surplusul de femele şi ceru oficial unei tinere să domnească în casa lui timp de douăzeci şi cinci de zile. Evident, aceasta acceptă recunoscătoare.

În drum spre casă îl întâlni pe Hum, care se ducea în acelaşi loc.

— Tocmai mi-am omorât nevasta, bombăni el parcă fără rost, fiindcă altfel n-ar fi avut drum spre ţarcul cu surplus de femele.

— Mâine te întorci la creaturile alea? întrebă Cordovir.

— S-ar putea, răspunse Hum, dacă nu apare nimic nou.

— Trebuie neapărat să aflăm dacă sunt fiinţe morale sau monştri.

— Exact! admise Hum şi înaintă alunecând.

***

În seara aceea avu loc o Adunare după cină. Toţi sătenii fură de acord că acele creaturi nu erau umane. Cordovir susţinu cu tărie că aspectul exterior făcea imposibil ca ei să fie umani. Ceva atât de îngrozitor nu putea avea norme morale, simţul dreptăţii şi al greşelii şi, mai presus de orice, noţiunea adevărului.

Tinerii nu fură de acord, probabil din cauză că se întâmplaseră o grămadă de lucruri în ultima vreme. Ei scoaseră în evidenţă faptul că obiectul din metal era, fără îndoială, un produs al inteligenţei. Prin definiţie, inteligenţa înseamnă norme de diferenţiere. Iar diferenţierea implică ceea ce e corect şi ce nu.

A fost o dispută deosebit de plăcută. Olgolel l-a contrazis pe Arast şi a fost ucis de acesta. Marvt, într-o neobişnuită criză de furie contra unui individ atât de placid, i-a omorât pe cei trei fraţi Holian, iar el a fost ucis de Hum, care se simţea iritat. Chiar şi surplusul de femele puteau fi auzite certându-se pe tema aceasta – în ţarcul lor dintr-un colţ al satului.

Osteniţi şi fericiţi, sătenii se duseră la culcare.

În următoarele săptămâni disputa nu se rezolvă. Cu toate acestea, viaţa îşi urma cursul obişnuit. Femeile ieşeau dimineaţa, adunau mâncare, o preparau şi depuneau ouă. Ouăle erau duse în ţarcul cu surplus de femele pentru a fi clocite. Ca de obicei, pentru fiecare mascul ieşeau din ou aproximativ opt femele. La fiecare a douăzeci şi cincea zi a fiecărei căsătorii, sau puţin mai devreme, fiecare bărbat îşi omora nevasta şi-şi lua alta.

Masculii se duceau la navă şi-l ascultau pe Hum cum învăţa limba; apoi, când treaba devenea plicticoasă, se întorceau la hoinărelile obişnuite printre dealuri şi păduri, în căutare de lucruri noi.

Monştrii străini nu se îndepărtau de nava lor şi ieşeau numai la apariţia lui Hum.

La douăzeci şi patru de zile după sosirea fiinţelor neumane, Hum anunţă că poate să comunice cu ei conform unui model.

— Spun că vin de departe, se adresă Hum sătenilor în acea seară. Mi-au transmis că sunt bisexuali ca şi noi şi sunt oameni ca şi noi. Şi mai spun că există motive pentru aspectul lor diferit, dar n-am putut înţelege partea aceea.

— Dacă acceptăm că sunt oameni, comentă Mishill, atunci tot ceea ce spun ei e adevărat.

Restul sătenilor făcură un gest de acceptare.

— Mi-au comunicat că nu vor să ne tulbure modul de viaţă, dar ar fi foarte interesaţi să-l observe. Vor să vină în sat şi să arunce o privire.

— Nu văd de ce nu, interveni unul dintre tineri.

— Nu! strigă Cordovir. Permiteţi răului să se infiltreze. Aceşti monştri sunt perfizi. Cred că sunt în stare să… spună un neadevăr!

Ceilalţi vârstnici fură de acord, dar la stăruinţele mulţimii, Cordovir nu putu prezenta nici o dovadă pentru această acuzaţie răutăcioasă.

— La urma urmei, rosti Sil, doar simplul fapt că arată ca nişte monştri nu înseamnă că şi gândesc la fel.

— Eu aşa consider, insistă Cordovir – dar la vot a fost în minoritate.

Hum continuă:

— Mi-a oferit mie – sau nouă tuturor, nu sunt foarte sigur, diferite obiecte din metal care, după cum spun ei, fac diverse lucruri. Am trecut cu vederea această încălcare a etichetei, fiindcă am considerat că nu-i duce mintea la ceva mai bun.

Cordovir aprobă: Tânărul se maturiza. Se vedea, în sfârşit, după multă vreme, că începuse să cunoască oarecum bunele maniere.

— Vor să vină în sat mâine.

— Nu! ţipă Cordovir, dar votul fu împotriva lui.

— Apropo, zise Hum la terminarea Adunării. Au mai multe femele printre ei. Cele cu gura roşie sunt femele. Ar fi interesant de văzut cum le omoară masculii. Mâine e a douăzeci şi cincea zi de la sosirea lor.

***

În ziua următoare creaturile au sosit în sat, târându-se

încet şi cu greutate pentru a trece peste stânci. Sătenii putură vedea cât de fragile le erau membrele şi cât de stângace mişcările.

— Nici un pic de frumuseţe, mormăi Cordovir. Şi toţi arată la fel.

În sat, fiinţele au procedat fără pic de discreţie. Se târau înăuntrul şi în afara colibelor. Vorbeau repede şi pasionat în dreptul ţarcului pentru surplusul de femele. Ridicau ouăle şi le examinau. Priveau la săteni prin nişte obiecte negre şi strălucitoare.

Pe la mijlocul amiezii, Rantan, un bărbat mai vârstnic, hotărî că e timpul să-şi ucidă soţia. Dădu deci la o parte creatura care îi examina coliba şi-şi pocni soţia lăsând-o moartă.

Pe dată, cele două fiinţe începură să discute aprins între ele, ieşind în grabă.

Una avea gura roşie, de femelă.

— Probabil şi-a amintit că e timpul să-şi omoare propria sa soţie, remarcă Hum.

Sătenii rămaseră în aşteptare, dar nu se întâmplă nimic.

— Poate, spuse Rantan, ar vrea ca cineva s-o ucidă pentru el. Poate că aşa-i obiceiul în ţara lor.

Fără prea multă vorbă, Rantan o plesni pe femelă cu coada.

Masculul făcu un tărăboi îngrozitor şi îndreptă un obiect de metal spre Rantan. Acesta căzu mort.

— Ciudat, mormăi Mishill. Mă-ntreb dacă asta nu înseamnă dezaprobare.

Creaturile din obiectul de metal – opt la număr – se strânseră în cerc. Unul susţinea cadavrul femeii iar ceilalţi ţinteau cu bastoanele de metal în toate direcţiile. Hum se duse la ei şi-i întrebă ce nu era în ordine.

— Nu înţeleg, făcu Hum după ce le vorbi. Au folosit cuvinte pe care nu le-am învăţat. Dar înţeleg că sentimentul pe care-l au aduce a reproş.

Monştrii se trăgeau înapoi. Un alt sătean hotărî că venise timpul să-şi omoare nevasta, care stătea în uşă. Grupul de monştri se opri şi cu toţii începură să vorbească repede

între ei. Apoi arătară spre Hum.

După conversaţia cu ei, mişcările trupului, atitudinea acestuia arătau a totală neîncredere.

— Dacă am priceput bine, interveni Hum, ne ordonă să nu ne mai ucidem femeile.

— Cum?! izbucni Cordovir şi alţi câţiva.

— Îi mai întreb o dată.

Hum reluă discuţia cu monştrii, care agitau bastoanele de metal ţinute în tentacule.

— Aşa e, confirmă el.

Fără alt preambul, răsuci cu putere coada şi-l aruncă pe unul dintre monştri cât colo, de-a lungul pieţei. De îndată, ceilalţi începură să ţintească foarte calmi cu bastoanele spre ei, retrăgându-se în viteză.

După plecarea lor, sătenii descoperiră că şaptesprezece masculi fuseseră omorâţi. Dintr-un motiv oarecare, Hum scăpase.

— Acum mă credeţi? ţipă Cordovir. Creaturile au spus *un neadevăr intenţionat!* Au promis că nu ne fac nici un rău şi-apoi au ucis şaptesprezece dintre-ai noştri. Nu-i doar un act imoral – ci *un efort ucigaş conjugat!*

Faptul aproape că depăşea înţelegerea omenească.

— Un neadevăr intenţionat! urlă Cordovir plin de ură. Rareori bărbaţii aveau de-a face cu posibilitatea ca cineva să spună un neadevăr.

Sătenii îşi ieşiseră din fire de furie din cauza acestei bruşte schimbări de situaţie, imediat ce înţeleseră pe deplin conceptul de creatură care spune *neadevăruri.* Şi mai era pe deasupra şi efortul ucigaş conjugat al monştrilor!

Totul semăna cu un coşmar oribil devenit realitate. Dintr-o dată fu clar că aceste creaturi nu omorau femelele. Fără-ndoială că le permiteau să se împuieze fără oprelişte. Simpla idee ar fi fost de-ajuns ca să îngreţoşeze un om normal.

Surplusul de femele ieşiră din ţarcurile lor şi, susţinute de soţi, cerură să afle ce se întâmplă. După ce li se comunică, fură mult mai indignate decât bărbaţii, fiindcă aşa era felul lor.

— Omorâţi-i! urlară femelele-surplus. Nu-i lăsaţi să ne schimbe obiceiurile, să înstăpânească imoralitatea!

— E adevărat, aprobă Hum trist. Ar fi trebuit să-mi închipui.

— Trebuie omorâţi imediat! strigă o femelă. Făcând parte din categoria *surplus,* nu avea nume, dar compensa aceasta printr-o personalitate puternică. Noi, femeile, nu vrem decât să ducem o viaţă morală şi decentă, să clocim ouă în ţarcurile noastre până la vremea măritişului. Apoi, douăzeci şi cinci de zile de fericire supremă. Ce ne-am putea dori mai mult? Aceşti monştri ne vor distruge modul de viaţă. Ne vor face la fel de îngrozitori ca şi ei.

— Acum înţelegeţi? răcni Cordovir spre bărbaţi. V-am prevenit, v-am explicat, iar voi m-aţi ignorat! Tinerii trebuie să asculte de bătrâni în vremurile de cumpănă!

Cuprins de furie, ucise doi tineri cu o lovitură de coadă. Sătenii aplaudară.

— Goniţi-i, ţipă Cordovir, înainte să ne corupă!

Toate femelele se năpustiră să omoare monştrii.

— Au bastoane aducătoare de moarte, remarcă Hum. Femelele ştiu?

— Nu cred, spuse Cordovir. Acum era cu desăvârşire calm. Ar fi bine să te duci să le spui.

— Sunt obosit, se destăinui Hum, morocănos. Am tot tradus până acuma. De ce nu te duci tu?

— Hai amândoi, propuse Cordovir, plictisit de mohoreala de adolescent a tânărului.

Însoţiţi de o jumătate dintre săteni, plecară în grabă după femele.

Le ajunseră la marginea stâncii care străjuia deasupra obiectului. Hum le explică de existenţa bastoanelor ucigaşe în timp ce Cordovir judeca datele problemei.

— Aruncaţi cu pietre în ei, le spuse femelelor. Poate reuşiţi să spargeţi metalul obiectului.

Femelele începură să rostogolească cu toată puterea bolovani în josul stâncilor. Unii ricoşară de pe carcasa de metal. În acelaşi moment, dinspre obiect izbucniră dungi roşii de foc şi femelele fură ucise. Pământul se cutremură.

— Să ne retragem, ordonă Cordovir. Văd că femelele controlează situaţia, iar solul ăsta care tremură îmi dă ameţeli.

Laolaltă cu restul masculilor, se dădu înapoi la o distanţă sigură, urmărind acţiunea.

Femeile mureau cu nemiluita, dar primeau întăriri din alte sate, femei care auziseră ameninţarea. Acum ele luptau pentru căminele şi drepturile lor şi erau mai curajoase decât orice bărbat. Obiectul scuipa foc de jur împrejur, dar acesta făcea să se rostogolească tot mai mulţi bolovani pe panta abruptă, care cădeau ca o ploaie. În final, dintr-un capăt al obiectului metalic începură să iasă jeturi groase de foc.

Se porni o alunecare de teren şi obiectul se ridică în aer la timp. Fu cât pe-aci să se ciocnească de un munte; începu să se înalţe constant, până ce deveni o mică pată întunecată sus, în soarele cel mare. Dispăru.

În seara aceea s-a descoperit că cincizeci şi trei de femele fuseseră ucise. Acest lucru nu era deloc rău, deoarece ajuta la menţinerea nivelului scăzut al populaţiei de femele. Problema devenise şi mai acută acum, fiindcă fuseseră doborâţi şaptesprezece masculi dintr-un foc.

Cordovir se simţea deosebit de mândru. Soţia lui murise glorios în luptă; îşi luă pe dată alta.

— O vreme ar trebui să ne omorâm nevestele mai curând de douăzeci şi cinci de zile, spuse el seara la Adunare. Până ce lucrurile reintră în normal.

Femelele care supravieţuiseră îl auziră din ţarcul lor şi-l aplaudară frenetic.

— Mă-ntreb încotro s-a îndreptat, acel obiect, făcu Hum, oferind un subiect de meditaţie Adunării.

— Probabil în spaţiu, pentru a înrobi vreo altă rasă fără apărare, conveni Cordovir.

— Nu neapărat, aruncă Mishill şi discuţia din acea seară continuă.

FORMA

Pid pilotul încetini cât putu de mult înaintarea navei. Aproape că stăteau pe loc. Privi cu atenţie planeta verde de sub ei.

Chiar şi fără instrumente, nu era nici o îndoială. A treia după soarele său, era singura planetă din acest sistem capabilă să întreţină viaţa.

Părea foarte nevinovată. Şi totuşi, ceva pe această planetă curmase vieţile tuturor expediţiilor trimise de Glom.

Pid şovăi o clipă înainte de a începe coborârea. El, ca şi ceilalţi doi din echipaj, era cât se poate de pregătit. Teleportoarele compacte aşteptau în buzunarele de corp, neactivate, dar pregătite.

Pid voia să spună ceva echipajului, dar nu ştia cum să formuleze ideea.

Aceştia rămăseseră în aşteptare. Ilg, Radiofonistul, trimisese mesajul final către planeta Glom. Ger, Detectorul, citi informaţiile de pe şaisprezece cadrane simultan şi raportă:

— Nici un semn de activitate străină.

Suprafaţa corpului său plutea neglijent. Pid observă şi ştiu pe dată ce are de spus. Chiar de la plecarea de pe Glom disciplina Formei lăsase mult de dorit. Şeful de Invazie îl prevenise; totuşi, trebuia să facă ceva. Era datoria lui, deoarece, era lucru ştiut, castele inferioare precum Radiofoniştii şi Detectorii tindeau spre Lipsa de Formă.

— Această expediţie va răspunde multor speranţe, începu el rar. Acum suntem foarte departe de casă.

Ger Detectorul clătină din cap aprobator. Ilg Radiofonistul îşi schimbă forma reglementară şi se mulă confortabil pe un perete.

— Cu toate acestea, zise Pid cu asprime, distanţa nu e o scuză pentru promiscuitatea Lipsei de Formă.

Ilg se grăbi să revină la forma adecvată de Radiofonist.

— Va fi nevoie, în mod sigur, să folosim forme neobişnuite, continuă Pid. Pentru asta avem o dispensă

specială. Ţineţi minte însă: orice formă care nu e asumată din motive stricte de serviciu nu-i altceva decât o lucrătură a Celui Lipsit de Formă!

Trupul lui Ger se opri brusc din plutire.

— Asta-i tot, încheie Pid şi pluti spre comenzi. Nava începu o coborâre atât de lină, încât Pid simţi un fior de mândrie.

Erau lucrători buni, îşi zise hotărât. Doar că nu se putea aştepta de la ei să posede acea înaltă conştiinţă a formei proprie numai Piloţilor dintr-o castă superioară. Chiar şi Şeful de Invazie i-o spusese.

***

— Pid, îi spusese Şeful de Invazie la ultima discuţie, avem neapărată nevoie de această planetă.

— Da, domnule, răspunsese Pid în poziţie de drepţi, nepărăsind nici o clipă Forma Optimă de Pilot.

— Unul dintre noi, continuase Şeful apăsat, trebuie să pătrundă acolo şi să plaseze un Teleportor lângă o sursă de energie atomică. Armata va fi pregătită la capătul acesta, gata să intervină.

— O vom face, Domnule, îl asigurase Pid.

— Această expediţie trebuie să reuşească, spusese Şeful, iar trăsăturile i se estompaseră pe moment din cauza extremei oboseli. Îţi spun absolut confidenţial că pe Glom nu-i deloc linişte în ultima vreme. Casta minerilor, de exemplu, e în grevă. Vor o nouă formă pentru a săpa şi ne tot bat la cap că cea veche nu e eficientă.

Pid părea cu adevărat indignat. Forma de Miner fusese stabilită încă din vechime, cu cincizeci de mii de ani în urmă, împreună cu celelalte forme de bază. Iar acum aceşti neobrăzaţi voiau s-o schimbe!

— Asta nu e tot, adăugase Şeful: Am descoperit un nou Cult al Lipsei de Formă. Am prins aproape opt mii de Glomi şi nu ştiu câţi ne-au scăpat.

Pid ştia că Lipsa de Formă era o ispită a Celui Lipsit de Formă, cel mai mare rău pe care-l putea concepe mintea de Glom. În ce fel însă, se întrebă el, se întâmplă ca Glomii să cadă pradă acestei capcane?

Şeful îi ghici întrebarea.

— Pid, îl interpelă el, presupun că ţi-e greu să înţelegi. Îţi place să pilotezi?

— Da, domnule, rosti Pid, laconic şi direct.

Să-i placă să piloteze! Era toată viaţa lui! Fără o navă nu însemna nimic.

— Nu toţi Glomii simt aşa, spuse Şeful. Nici eu nu înţeleg. Toţi strămoşii mei au fost Şefi de Invazie din timpuri imemoriale. Prin urmare, e de la sine înţeles că eu vreau să fiu Şef de Invazie. E un lucru normal şi totodată conform legii. Însă castele inferioare nu gândesc la fel.

Îşi scutură tot trupul a negaţie.

— Ţi-am spus-o dintr-un motiv anume, continuă Şeful. Noi, planeta Glom, avem nevoie de mai mult spaţiu. Toată această situaţie agitată e cauzată numai de aglomeraţie. Toţi psihologii noştri sunt de acord. Expansiunea pe o altă planetă ar fi soluţia ideală. Deci contăm pe tine, Pid.

— Da, domnule, spuse Pid cu mândrie.

Şeful se ridică; discuţia luase sfârşit. Apoi se răzgândi şi se aşeză din nou.

— Va trebui să fii cu ochii pe oamenii din echipajul tău. Nu mă îndoiesc de loialitatea lor, dar totuşi fac parte din castele inferioare. Îi cunoşti pe cei de-o teapă cu el.

Pid ştia într-adevăr despre ce e vorba.

— Ger, Detectorul tău, e bănuit că favorizează tendinţe de Modificare. Odată a fost amendat pentru că a luat o formă de semi-Vânător. Ilg n-a avut niciodată o acuzaţie precisă la activ. Aud însă că rămâne nemişcat perioade suspect de lungi. Probabil îşi închipuie că e Gânditor.

— Dar, domnule, protestă Pid, dacă prezintă urme, chiar şi Slabe, de Lipsă de Formă şi tendinţe de Modificare, atunci de ce sunt trimişi în această expediţie?

Şeful ezită puţin înainte de a răspunde.

— Sunt o mulţime de Glomi în care am încredere, spuse el încet. Însă aceştia doi au anumite calităţi, sunt întreprinzători şi plini de imaginaţie, iar expediţia va avea mare nevoie de aşa ceva. Oftă. Nu înţeleg defel de ce asemenea calităţi sunt de obicei asociate cu Lipsa Formei.

— Da, domnule, nu găsi altceva Pid.

— Urmăreşte-i cu atenţie.

— Da, domnule, repetă Pid regulamentar şi salută, dându-şi seama că întrevederea luase sfârşit. În buzunarul de corp simţea Teleportorul adormit, gata să transforme sursa de energie a inamicului într-o punte prin spaţiu pentru hoardele Glomilor.

— Succes! îi ură Şeful. Precis vei avea nevoie.

***

Nava coborî tăcută spre suprafaţa planetei inamice. Ger Detectorul analiza norii de sub ei şi alimenta cu date sistemul de Camuflaj. Acesta începu să funcţioneze. Curând, nava păru oricărui privitor din afară o formaţiune cirus.

Pid lăsă nava să planeze încet spre suprafaţa planetei misterioase. Acum luase Forma Optimă a Pilotului, cea mai eficientă dintre cele patru destinate Castei Piloţilor. Surd şi orb la stimulii exteriori, întreaga sa atenţie îndreptându-se spre reglarea vitezei, care trebuia să fie aceea a norilor de înălţime între care se aflau şi din care trebuiau să devină parte integrantă.

Ger rămase rigid într-una dintre cele două forme proprii Detectorilor. Introduse datele în sistemul de Camuflaj şi nava care cobora constant deveni un alto-cumulus.

Nu se zărea nici un semn de activitate pe planeta inamică.

Ilg localiză o sursă de energie atomică şi-i prezentă datele lui Pid. Pilotul schimbă direcţia. Atinsese nivelul cel mai de jos al norilor, mai puţin de o milă deasupra solului. Acum nava lui arăta ca un cumulus umflat şi lânos.

Încă nu exista nici un semn de alarmă. Soarta necunoscută care pusese stăpânire pe douăzeci de expediţii precedente nu se făcuse încă simţită.

Amurgul se lăsa treptat în timp ce Pid făcea manevre în apropierea instalaţiei de energie atomică. Evită casele înconjurătoare şi plană deasupra unui pâlc de copaci.

Se făcu întuneric, iar Luna singuratică a planetei era învăluită într-o pâclă de nori.

Unul dintre nori pluti mai jos.

Şi ateriză.

— Repede, toată lumea afară! strigă Pid, detaşându-se de sistemul de comandă al navei.

Luă Forma de Pilot cea mai potrivită pentru fugă şi se năpusti afară prin trapă. Ger şi Ilg zoreau în urma lui. Se opriră la cincizeci de metri de navă şi aşteptară.

Un circuit se închise în interior. Nava se cutremură fără zgomot; apoi începu să se topească. Plasticul se dizolva, metalul se făcea bucăţi. Curând nava deveni o grămadă imensă de fiare şi procesul continua. Bucăţile mari se transformau în bucăţi mai mici şi nu încetau să se dividă mereu.

Dintr-o dată Pid se simţi neputincios, asistând la autodistrugerea navei sale. Era Pilot, făcea parte din Casta Piloţilor. Tatăl lui fusese Pilot, la fel şi bunicul său, tradiţia mergând până în trecutul îndepărtat când Glomii începuseră să construiască nave. Îşi petrecuse întreaga copilărie împrejurul navelor şi întreaga viaţă de adult pilotându-le.

Acum, fără navă, se simţea despuiat într-o lume străină.

În câteva minute, pe locul unde se aflase nava nu mai rămăsese decât o mână de praf. Vântul nopţii îl împrăştie prin pădure. Apoi nu mai urmă absolut nimic.

Rămaseră în aşteptare. Nu se întâmplă nimic. Doar vântul gemea şi copacii trosneau. Veveriţele vociferau, iar păsările se foiau în cuiburi.

O ghindă căzu la pământ.

Pid răsuflă uşurat şi se aşeză. Cea de-a douăzeci şi una expediţie Glom aterizase cu bine.

***

Nu era nimic de făcut până la ziuă, aşa că Pid începu să încropească planuri. Aterizaseră cât putuseră de aproape de instalaţia de energie atomică. Acum vor trebui să se apropie mai mult. Într-un fel sau altul, careva dintre ei trebuia să ajungă în imediata vecinătate a camerei reactorului, pentru a activa Teleportorul.

Nu era deloc uşor, însă Pid nu se îndoia de reuşită.

Oricum, Glomii stăteau bine la capitolul ingeniozitate.

Ingenioşi, îşi zise el cu amărăciune, dar în criză acută de substanţe radioactive. Acesta era alt motiv pentru care expediţia era atât de importantă. Rămăsese puţin combustibil radioactiv în oricare dintre lumile Glomilor.

Cu multă vreme în urmă Glomii îşi consumaseră rezervele de substanţe radioactive în expansiunea în lumile învecinate, ocupându-le pe cele în care puteau supravieţui. Colonizarea însă ţinea greu pasul cu rata crescândă a natalităţii. Era nevoie tot timpul de lumi noi.

Această lume mai ales, descoperită într-o expediţie de recunoaştere, era dorită cu predilecţie. Se potrivea perfect Glomilor. Era însă prea departe. Nu aveau suficient combustibil pentru a construi o flotă spaţială invadatoare.

Din fericire exista un alt mijloc, mai bun. De-a lungul vremii, savanţii Glomi perfecţionaseră Teleportorul. Un triumf al Ingineriei de Identitate, acesta permitea masei să se deplaseze instantaneu între două puncte aflate în legătură.

Un capăt era situat la unica centrală de energie atomică a Glomilor. Celălalt punct trebuia plasat în imediata apropiere a altei surse atomice şi activat. În acest caz energia deturnată circula între ambele capete, era transformată, apoi transformată din nou. Datorită miracolului Ingineriei de Identitate, Glomii puteau *păşi* de la o planetă la alta; sau, la nevoie, puteau invada zona, într-un val copleşitor.

Era foarte simplu, însă douăzeci de expediţii anterioare dăduseră greş în plasarea capătului de pe Pământ al Teleportorului.

Ce li se întâmplase rămăsese un mister.

Nici o navă a Glomilor nu se întorsese să spună.

***

Înainte de ivirea zorilor se strecurară printre desişuri, împrumutând culoarea plantelor din jur. Teleportoarele pulsau slab, înregistrând apropierea energiei atomice.

O creatură patrupedă mică le sări în faţă. Într-o clipă, lui Ger îi crescură patru picioare, trupul său luă o formă de

săgeată şi porni la vânătoare.

— Ger, înapoi! răcni Pid la Detector, atent la direcţia vântului.

Ger depăşi animalul şi-l trânti la pământ. Încercă să-l muşte, dar uitase de dinţi. Animalul se eliberă printr-o săritură şi dispăru în desiş. Ger îşi fabrică pe loc o garnitură de colţi şi îşi încordă muşchii pentru săritură.

— Ger!

În silă, Detectorul se întoarse şi se alătură lui Pid fără o vorbă.

— Mi-era foame, bombăni.

— Nu-i adevărat, ripostă Pid încruntat.

— Ba da, bolborosi Ger, simţindu-se vinovat.

Pid îşi aminti ce-i spusese Şeful. E limpede că Ger avea tendinţe de Vânător. Trebuia să-l supravegheze mai atent.

— Să nu se mai întâmple, accentuă Pid. Ţine minte – ispita Formelor Neobişnuite nu se pedepseşte. Mulţumeşte-te cu forma în care te-ai născut.

Ger dădu din cap şi se transformă la loc în tufiş. Merseră mai departe.

***

La liziera pădurii se zărea instalaţia pentru energie atomică. Pid se deghiză într-un pâlc de tufişuri iar Ger într-un buştean. După o clipă de gândire, Ilg deveni un stejar tânăr.

Instalaţia avea forma unei clădiri lungi şi joase, încercuite de un gard din metal cu o poartă şi cu paznici în faţă.

Primul lucru, îşi zise Pid, era să treacă dincolo de poartă. Începu să-şi inventarieze posibilităţile.

Din crâmpeiele de rapoarte ale echipelor de supraveghere, Pid ştia că, în anumite privinţe, această rasă a Oamenilor era asemănătoare cu a Glomilor. Aveau, ca şi Glomii, animale favorite, cămine, copii şi o cultură. Locuitorii se pricepeau la mecanică, la fel ca Glomii.

Dar existau şi diferenţe foarte mari. Oamenii aveau forme fixe şi imuabile, ca pietrele sau copacii. În schimb, planeta lor compensa printr-o mare varietate de specii, tipuri şi categorii. Era o situaţie complet diferită faţă de

Glomi, care aveau doar opt forme distincte în viaţa animală.

Şi, evident, oamenii se pricepeau să detecteze invadatori, îşi spuse Pid. Ar fi vrut să ştie cum dăduseră greş celelalte expediţii. Asta i-ar fi uşurat mult misiunea.

Un Om se împletici pe lângă ei pe două picioare incredibil de ţepene. Rigiditatea era evidentă în fiecare mişcare pe care o făcea. Fără să arunce nici măcar o privire în jur, trecu grăbit.

— Ştiu, spuse Ger, după trecerea creaturii. Mă voi deghiza în Om, voi trece de poartă, voi merge în camera reactoarelor şi voi activa Teleportorul meu.

— Nu ştii limba lor, îi aminti Pid.

— Nu vorbesc deloc. Pur şi simplu am să-i ignor. Ia uite!

Pe dată, Ger luă forma unui Om.

— Nu-i rău, confirmă Pid.

Ger exersă câţiva paşi imitând mersul smucit al Omului.

— Mă tem însă că n-o să meargă, adăugă Pid.

— E perfect logic, sublinie Ger.

— Ştiu. Totuşi precis c-au încercat şi celelalte expediţii. Şi nici una nu s-a mai întors.

Era adevărat, fără putinţă de tăgadă. Ger reveni la forma de buştean.

— Şi atunci ce facem? întrebă el.

— Să mă gândesc, spuse Pid.

Pe lângă ei trecu smucit o altă creatură, pe patru picioare în loc de două. Pid o recunoscu imediat ca fiind un Câine, animalul favorit al Omului. Îl privi cu atenţie.

Câinele se îndreptă agale spre poartă, cu capul în jos, fără nici o grabă. Trecu dincolo nestingherit şi se lungi pe iarbă.

— Hmmm! făcu Pid.

Rămaseră să privească. Unul dintre Oameni trecu şi-l atinse pe Câine pe cap. Acesta scoase limba şi se rostogoli într-o rână.

— Pot şi eu să fac aşa, zise Ger nerăbdător.

Începu să se transforme în Câine.

— Nu, stai! îi ordonă Pid. Vom petrece restul zilei

gândindu-ne serios. E prea important ca să ne repezim aşa, oricum.

Ger se supuse mohorât.

— Hai să ne întoarcem, făcu Pid.

Porniră spre pădure. Apoi îşi aminti de Ilg.

— Ilg? strigă încet.

Nu-i răspunse nimeni.

— Ilg!

— Ce? A, da, zise un stejar şi se transformă într-un tufiş. Iartă-mă. Ce spuneai?

— Ne întoarcem, răsuflă uşurat Pid. Nu cumva te Gândeai?

— A, nu, îl asigură Ilg. Mă odihneam doar.

Pid o lăsă aşa. Avea destule pe cap şi fără asta.

***

Discutară problema tot restul zilei, ascunşi în desişul pădurii. Singurele alternative păreau să fie Om sau Câine. Un Copac nu putea să treacă prin poartă, nu era un lucru obişnuit pentru un pom. Nimic altceva nu putea trece neobservat.

Forma umană părea prea riscantă. Deciseră ca Ger să se strecoare de dimineaţă în chip de Câine.

— Acum la culcare, ordonă Pid.

Ascultători, cei doi deveniră plaţi, trecând imediat la Lipsa de Formă. Pid însă avu mai mult de furcă.

Totul părea foarte simplu. De ce nu era instalaţia atomică mai bine păzită? Desigur, Oamenii învăţaseră ceva de la primele expediţii capturate în trecut. Sau poate că-i omorâseră fără să le pună întrebări.

Nu poţi şti niciodată de ce-i în stare un străin.

Era oare poarta deschisă o capcană?

Ostenit, îşi luă o poziţie comodă pe pământ. Dar imediat se redresă.

Devenise Lipsit de Formă!

Comoditatea n-avea nimic în comun cu datoria, îşi aminti sie însuşi, şi luă hotărât Forma de Pilot.

Însă respectiva formă nu era potrivită pentru dormit pe pământul umed şi tare. Pid petrecu o noapte agitată,

gândindu-se la nave şi dorind să piloteze una.

***

Dimineaţă, Pid se sculă obosit şi prost dispus. Îi făcu semn lui Ger.

— Hai să terminăm şi cu asta, zise.

Ger se prelinse vesel în picioare.

— Hai Ilg, strigă Pid furios; privind în jurul său. Trezeşte-te!

Fără răspuns.

— Ilg! strigă din nou.

Tot fără răspuns.

— Ajută-mă să-l caut, i se adresă Pid lui Ger. Trebuie să fie pe undeva pe-aici.

Cercetară împreună fiecare tufiş, copac, buştean şi arbust din jur. Dar nici unul nu era Ilg.

Pid încercă un fior de panică. Ce i s-a putut întâmpla Radiofonistului?

— Poate a hotărât să intre pe cont propriu, sugeră Ger.

Pid se gândi la această posibilitate. Era greu de crezut. Ilg nu dovedise niciodată prea multă iniţiativă. Totdeauna se mulţumise să execute ordine.

Aşteptară. Veni însă amiaza, dar Ilg nu dădu nici un semn de viaţă.

— Nu mai putem aştepta, făcu nerăbdător Pid şi o porniră prin pădure. Se întreba dacă Ilg încercase într-adevăr să treacă de poartă de unul singur. Aceşti indivizi liniştiţi ascund adesea înclinări spre nesăbuinţă.

Nu exista însă nici o dovadă a succesului lui Ilg. Trebuia să presupună că Radiofonistul era mort sau capturat de către Oameni.

Înseamnă că rămâneau doar ei pentru a activa Teleportorul.

Cu toate acestea, încă nu ştia ce li se întâmplase celorlalte expediţii.

***

La ieşirea din pădure, Ger se transformă într-o copie fidelă a unui Câine. Pid îl inspectă cu grijă.

— Coada puţin mai scurtă, îi atrase atenţia.

Ger îşi scurtă coada.

— Urechile mai mari.

Ger îşi lungi urechile.

— Acum fă-le egale.

Inspectă rezultatul final. După părerea lui, Ger era perfect, de la vârful cozii până la nasul umed şi negru.

— Succes! îi ură Pid.

— Mulţumesc.

Ger ieşi precaut din pădure, mergând în stilul smucit al Câinilor şi Oamenilor. La poartă, paznicul îl chemă. Pid îşi ţinu răsuflarea.

Ger trecu pe lângă Om, ignorându-l. Omul porni spre el, iar Ger o luă la fugă.

Pid îşi pregăti o pereche de picioare zdravene, gata să se repeadă în caz că Ger era prins.

Dar paznicul se întoarse la poarta lui. În aceeaşi clipă, Ger se opri din fugă şi începu să meargă liniştit spre intrarea principală.

Pid îşi dizolvă picioarele cu un oftat de uşurare.

Uşa principală însă era închisă. Pid spera ca Radiofonistul să nu încerce s-o deschidă. Asemenea lucru *nu era* în firea Câinilor.

Un alt Câine veni în fugă spre Ger. Acesta se dădu înapoi. Câinele se apropie şi strănută. Ger răspunse, strănutând şi el.

O luară la fugă amândoi înconjurând clădirea.

O idee bună, îşi zise Pid. Precis există o intrare prin spate.

Ridică ochii spre soarele după-amiezii. Teleportorul o dată activat, armatele Glomilor vor porni invazia. Când Oamenii îşi vor fi revenit din şoc, un milion sau chiar mai mult din trupele Glom vor fi aici. Apoi urmau şi mai mulţi.

Ziua trecu încet şi nu se întâmplă nimic.

***

Îngrijorat, Pid fixă faţada uzinei. Dacă Ger reuşise, n-ar fi trebuit să dureze atâta.

Aşteptă până noaptea târziu. Oamenii intrau şi ieşeau iar Câinii lătrau în faţa porţilor. Dar Ger nu apărea.

Ger dăduse greş. Ilg dispăruse. Nu mai rămăsese decât el.

Şi *tot* nu ştia ce se întâmplase.

Spre dimineaţă, Pid era disperat. Ştia că cea de-a douăzeci şi una expediţie Glom pe această planetă era pe punctul de a eşua complet. Acum totul depindea de el.

Decise să se afişeze cu curaj în forma unui Om. Era singura posibilitate care-i mai stătea la îndemână.

Văzu că muncitorii soseau în număr mare, intrând grăbiţi pe poartă. Pid se întrebă dacă n-ar fi fost cazul să încerce să se amestece printre ei, sau să aştepte până se mai potolea aglomeraţia. Hotărî să profite de aparenta înghesuială şi începu să se transforme în Om.

Un Câine trecu pe lângă liziera pădurii unde se ascundea.

— Bună, spuse Câinele.

Era Ger!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Pid, oftând uşurat. De ce-a durat aşa mult? N-ai putut intra?

— Nu ştiu, îngână Ger dând din coadă. N-am încercat.

Pid rămase mut.

— Am fost la Vânătoare, continuă Ger satisfăcut. Forma asta e ideală pentru Vânătoare, să ştii. Am ieşit pe poarta din spate cu alt Câine.

— Dar expediţia… călătoria ta…

— M-am răzgândit, îi aruncă Ger. Ştii, Pilotule, eu n-am vrut niciodată să fiu Detector.

— Dar *te-ai născut* Detector!

— E adevărat, aprobă Ger, dar asta nu-mi ajută la nimic. Întotdeauna am vrut să fiu Vânător.

Pid se cutremură din cap până-n picioare, plictisit.

— Nu se poate, replică el rar, ca şi cum ar fi dat explicaţii unui copilaş Glom. Forma de Vânător e interzisă pentru tine.

— Aici nu, reacţionă Ger, continuând să dea din coadă.

— Hai să terminăm cu asta, opină Pid plin de furie. Intră în instalaţia aia şi plasează o dată Teleportorul. Voi încerca să-ţi trec cu vederea această erezie.

— Nici nu mă gândesc, făcu Ger. Nu vreau să vină Glomii

aici. Ar strica totul în ceea ce ne priveşte.

— Ai dreptate, interveni un stejar.

— Ilg! exclamă Pid. Unde eşti?

Se auziră nişte crengi fremătând.

— Sunt chiar aici, murmură Ilg. Mă *Gândeam.*

— Dar… casta din care faci parte…

— Pilotule, glăsui Ger trist, de ce nu vrei să te trezeşti? Majoritatea locuitorilor planetei Glom sunt nefericiţi. Numai tradiţia ne obligă să luăm forma de castă a strămoşilor.

— Pilotule, spuse Ilg, toţi Glomii se nasc fără formă!

— Şi în consecinţă toţi Glomii ar trebui să aibă Libertatea Formei, adăugă Ger.

— Exact, spuse Ilg. Dar el nu va înţelege niciodată. Acum scuză-mă. Vreau să mă Gândesc.

Stejarul nu mai scoase nici o vorbă. Pid râse fără veselie.

— Oamenii vă vor omorî, continuă, exact cum i-au omorât şi pe ceilalţi din expediţiile anterioare.

— Nici un Glom n-a fost ucis, îl atenţionă Ger. Celelalte expediţii sunt chiar aici.

— În viaţă?

— Sigur că da. Oamenii nici nu ştiu că existăm. Câinele acela cu care Vânam e un Glom din expediţia a noua. Suntem sute, Pilotule. Ne place aici.

Pid încercă să priceapă totul. Fusese întotdeauna conştient că cei din castele inferioare aveau o conştiinţă de grup mai puţin rigidă. Însă ceea ce se întâmpla depăşea orice imaginaţie!

Ameninţarea secretă a acestei planete era – libertatea!

— Vino cu noi, Pilotule, îl rugă Ger, aici e un paradis. Ştii câte specii sunt pe această planetă? Nenumărate! Există forme pentru fiecare!

Pilotul clătină din cap. Nu exista formă care să i se potrivească *lui.* El era Pilot.

Oamenii însă nu-si dau seama de prezenţa Glomilor. N-ar fi deloc greu să ajungă la reactor.

— Consiliul Suprem Glom va avea grijă de voi toţi, mârâi el şi se transformă în Câine. Voi pune Teleportorul cu mâna mea.

Se cercetă un moment îşi dezgoli colţii spre Ger şi făcu un salt spre poartă.

Paznicii nu-i dădură nici o atenţie. Se strecură dincolo de uşa principală a clădirii în spatele unui om şi o luă pe coridor.

Teleportorul din buzunarul de corp pulsa şi zvâcnea, conducându-l spre camera reactorului.

Urcă în fugă un rând de scări, apoi o luă pe un alt coridor. După cotitură se auzeau paşi şi Pid realiză instinctiv că nu era permis accesul Câinilor în clădire.

Căută cu disperare o ascunzătoare în jur, dar culoarul era gol. Totuşi pe tavan erau mai multe instalaţii de iluminare.

Pid făcu o săritură şi se lipi de tavan. Luă forma unei surse de iluminare, sperând că Oamenii nu vor încerca să afle de ce nu dă lumină.

Oamenii trecură în fugă.

Pid se transformă într-o copie perfectă a Omului şi porni în grabă.

Trebuia să ajungă lângă obiectiv. Un alt Om se apropie pe coridor. Privi atent spre Pid, începu să vorbească, apoi o luă la goană.

Pid nu ştia ce nu era în ordine, dar începu şi el să fugă. Teleportorul din buzunarul său de corp zvâcnea tot mai puternic, anunţându-l că era aproape.

Deodată, îl potopi un sentiment de îndoială. *Toate expediţiile dezertaseră! Toţi Glomii!*

Încetini puţin.

Libertatea Formei… o noţiune ciudată. O noţiune tulburătoare. În mod clar era o uneltire a Celui Lipsit de Formă, îşi spuse, şi continuă cursa.

La capătul coridorului era o imensă uşă zăvorâtă. Pid o privi.

Se auzeau zgomote de paşi şi strigătele Oamenilor.

Ce nu era în ordine? Cum îl găsiseră? Se examină în grabă şi-şi trecu degetele peste faţă.

Uitase să-şi modeleze anumite trăsături pe chip. Scoase micul Teleportor din buzunar, dar pulsaţia nu era destul de puternică. Trebuia să ajungă şi mai aproape de reactor.

Studie uşa. Sub ea se afla o mică crăpătură. Pid deveni în grabă inform şi se strecură pe acolo, reuşind cu greu să introducă şi Teleportorul.

Înăuntru găsi un alt zăvor. Îl trânti la locul său şi se uită împrejur pentru a propti uşa.

Era o cameră micuţă. Pe un perete se profila uşa care ducea spre reactor. De cealaltă parte era o fereastră nu prea mare… Şi-atât.

Pid privi spre Teleportor. Acum pulsaţia părea bună. În sfârşit, se găsea destul de aproape. Aici Teleportorul putea funcţiona, extrăgând şi transformând energia din reactor. El nu trebuia decât să-l activeze.

Dar dezertaseră cu toţii, până la unul. Pid şovăi. *Toţi Glomii se nasc Lipsiţi de Formă.* Era adevărat. Copiii Glom erau amorfi, până la vârsta când trebuia să fie instruiţi să intre în forma de castă a străbunilor. Dar ce rost avea Libertatea Formei?

Pid cântări posibilităţile. Să poţi lua orice formă doreşti, fără nici o restricţie! Pe această planetă de paradis îşi putea satisface orice ambiţie, putea deveni orice, putea face orice.

Nici măcar n-ar fi fost singur. Aici erau şi alţi Glomi, bucurându-se de avantajele Libertăţii Formei.

Oamenii începuseră să spargă uşa. Pid încă se mai îndoia.

Ce să facă? Libertatea…

Nu era însă pentru el, îşi zise cu amărăciune. Era destul de uşor să devii Vânător sau Gânditor. Dar el era Pilot. Pilotajul însemna viaţa şi iubirea lui. Cum ar fi reuşit s-o facă aici?

Desigur, Oamenii aveau nave. El avea puterea să se transforme în Om, ar fi putut găsi o navă…

Niciodată! Prea simplu să devii Copac sau Câine… El nu reuşise niciodată să treacă drept un Om fără cusur.

Uşa începuse să cedeze loviturilor repetate.

Pid se grăbi să ajungă la fereastră, dorind să arunce o ultimă privire planetei înainte de a activa Teleportorul.

Privi… şi fu cât pe-aci să-şi piardă raţiunea din cauza

şocului. Era adevărat! Nu înţelesese încă pe deplin ce dorise să spună Ger când afirmase că pe această planetă există specii care pot satisface orice nevoie. *Orice* nevoie! Chiar şi a lui!

Aici el ar putea împlini o năzuinţă a Castei Piloţilor, dar care depăşea Pilotajul…

Privi din nou, apoi sfărâmă Teleportorul, aruncându-l pe podea. Cu o bufnitură, uşa se deschise şi, în aceeaşi clipă, el se aruncă pe fereastră.

Oamenii se năpustiră spre fereastră şi priviră în exterior. Dar nu fură în stare să înţeleagă ceea ce vedeau.

Afară nu era decât o pasăre mare, albă, dând stângaci, dar cu o forţă crescândă din aripi, încercând să ajungă un stol de păsări din depărtare.

NEATINS DE MÂINI OMENEŞTI

Hellman trase ultima ridiche din cutie cu ajutorul unei unelte ca un cleşte. O ridică pentru a fi admirată de Casker, apoi o depuse cu grijă pe bancul de lucru, lângă brici.

— Halal masă pentru doi bărbaţi în putere, zise Casker, prăvălindu-se într-unul dintre scaunele tapisate pentru avarie.

— Dacă vrei să renunţi la partea ta… începu Hellman.

Casker refuză scuturând din cap. Hellman zâmbi, luă briciul şi-i cercetă critic tăişul.

— Lasă acum demonstraţiile, rosti Casker privind spre instrumentele navei. Se apropiau de o planetă pitică şi roşie, singura care poseda un soare în apropiere. N-ar strica să terminăm masa înainte de a ne apropia mai mult.

Hellman făcu o incizie de probă în ridiche, privind chiorâş în urma lăsată de brici. Casker veni mai aproape, cu gura deschisă. Hellman apucă delicat briciul şi tăie ridichea exact în două.

— Spui rugăciunea? întrebă Hellman.

Casker mârâi ceva, apoi îndesă jumătatea lui în gură. Hellman mesteca mai încet. Gustul iute era ca efectul unei explozii în contact cu papilele gustative.

— Nu prea e grozavă, mârâi Hellman.

Casker nu răspunse. Era ocupat să studieze mica planetă roşie.

După ce înghiţi şi ultima bucăţică de ridiche, Hellman îşi înăbuşi un oftat. Ultima masă o luaseră cu trei zile înainte… În cazul în care doi biscuiţi şi o cană cu apă se puteau numi masă. Acum, această ridiche, odihnindu-se în golul vast din stomacurile lor, era ultima fărâmă de mâncare la bordul navei.

— Două planete, zise Casker. Una e complet pârjolită.

— Atunci aterizăm pe cealaltă.

Casker dădu din cap aprobator şi introduse în comenzile navei programul de spirală descendentă.

Hellman se surprinse încâlcit în propriile-i socoteli,

întrebându-se pentru a suta oară unde fusese greşeala. Estimase oare greşit cererea de alimente când luaseră provizii la staţia Calao? În fapt, îşi concentrase atenţia mai mult la utilajul minier. Sau poate că echipajul de la sol uitase să încarce acele ultime preţioase lăzi.

Strânse cureaua, încheind-o la a patra gaură nouă pe care o făcuse.

N-avea nici un rost să facă speculaţii. Oricare ar fi fost motivul, ajunseseră la ananghie. Ca o ironie a sorţii, aveau suficient combustibil, chiar mai mult decât necesar, ca să se întoarcă la Calao. Însă ar fi atins destinaţia sub forma a două cadavre scofâlcite.

— Sosim îndată, anunţă Casker.

Pentru a înrăutăţi şi mai mult lucrurile, această regiune neexplorată din spaţiu avea sori puţini şi planete şi mai puţine. Existau poate posibilităţi să-şi facă anumite rezerve de apă, dar găsirea de alimente nu prea avea sorţi de izbândă.

— Uită-te la locul ăsta, mormăi Casker.

Hellman se scutură din reveria în care căzuse.

Planeta arăta ca un porc spinos rotund, de culoare cenuşiu-maronie. Crestele a milioane de munţi ascuţiţi străluceau în lumina slabă de pe micuţa planetă roşie. Coborând şi mai mult, într-o spirală care dădea ocol planetei, vârfurile munţilor păreau să se întindă spre ei.

— Nu se poate să fie *toţi* munţi, spuse Hellman.

— Nici nu sunt.

Mai mult ca sigur că erau oceane, şi lacuri, din care ieşeau, străpungându-le, munţi-insule. Nu se zărea nici un petic de pământ plan, nici o urmă de civilizaţie sau măcar de viaţă animală.

— Cel puţin are atmosferă cu oxigen, comentă Casker.

Spirala descendentă care micşora acceleraţia îi ducea de jur împrejurul planetei. Cu toate acestea nu se vedea nimic altceva în afară de munţi, lacuri, oceane şi iar munţi.

La a opta rotire, Hellman observă o clădire singuratică pe vârful unui munte. Casker frână nechibzuit şi carcasa se încinse până la roşu. La a unsprezecea rotire, făcură o

tentativă de aterizare.

— Un loc de-a dreptul nepotrivit pentru o construcţie, murmură Casker.

Clădirea avea forma unei gogoşi şi se potrivea foarte bine pe vârful muntelui. În jurul ei avea o margine de nivel pe care Casker o pârjoli când ateriză.

***

De la înălţime clădirea părea mare, dar de la nivelul solului era enormă. Hellman şi Casker se îndreptară încet într-acolo. Hellman avea arzătorul pregătit, dar nu întâlniră nici un semn de viaţă.

— Planeta asta probabil a fost părăsită, opină Hellman, aproape în şoaptă.

— Oricine cu mintea întreagă ar părăsi locul ăsta, spuse Casker. Sunt destule planete potrivite împrejur, fără ca cineva să fie nevoit să încerce să trăiască pe un vârf de ac.

Ajunseră la o uşă. Hellman încercă s-o deschidă şi văzu că e încuiată. Întoarse privirea spre tabloul spectacular oferit de munţi.

— Ştii, când această planetă era încă în stadiul lichid, a fost probabil afectată de mai multe Luni gigantice, care acum au fost distruse. Tensiunile externe şi interne au dus-o la aspectul spinos de acum şi…

— Mai lasă asta, i-o reteză Casker fără bunăvoinţă. Ai fost bibliotecar înainte de a hotărî să te îmbogăţeşti din uraniu.

Hellman dădu din umeri şi cu arzătorul făcu o gaură în încuietoarea uşii. Aşteptară.

Singurul sunet de pe acel vârf de munte era chiorăiala stomacurilor lor goale.

Intrară.

Camera de formă alungită ca o pană era, se vedea clar, un fel de depozit. Mărfurile formau grămezi până la tavan, fiind împrăştiate pe jos sau aruncate la întâmplare pe lângă pereţi. Erau acolo cutii şi containere de toate formele şi mărimile, unele din ele suficient de mari ca să adăpostească un elefant, altele cât un degetar.

Lângă uşă se afla un morman prăfuit de cutii. Hellman se aplecă de îndată să le cerceteze.

— Pe aici pe undeva trebuie să fie mâncare, rosti grăbit Casker, chipul luminându-i-se pentru prima dată într-o săptămână întreagă. Începu să desfacă cea mai apropiată cutie.

— Interesant, făcu Hellman, îndepărtând toate cutiile în afară de una singură.

— Să mâncăm mai întâi, bombăni Casker, sfâşiind capacul cutiei.

Înăuntru era un praf maroniu… Casker îl privi, strănută şi se strâmbă.

— Chiar foarte interesant, comentă Hellman răsfoind cartea.

Casker deschise o cutie mică de conserve care conţinea un fel de nămol verde strălucitor. O închise şi deschise alta. Înăuntru era nămol de un portocaliu şters.

— Hmm, făcu Hellman, continuând să citească.

— Hellman, eşti drăguţ să laşi cartea aia şi să mă ajuţi să găsesc ceva de mâncare?

— Mâncare? repetă Hellman ridicând ochii. Ce te face să crezi că e ceva de mâncare aici? După aparenţe, s-ar putea să fie o fabrică de vopsele.

— E un depozit, strigă Casker.

Desfăcu o conservă în formă de rinichi şi scoase din ea un băţ moale violet. Acesta se întări rapid şi se prefăcu în pulbere când încercă să-l miroasă. Luă o mână de substanţă şi o duse la gură.

— Ar putea fi extract de stricnină, aruncă Hellman.

Casker zvârli repede pulberea şi se şterse pe mâini.

— Chiar dacă admitem, sublinie Hellman, că aici e un depozit – unul secret, dacă vrei – nu ştim ce considerau ultimii locuitori ca fiind aliment. Poate le plăcea salata verde cu sos de acid sulfuric.

— Bun, rosti Casker, dar trebuie să mâncăm. Ce ai de gând în privinţa asta?

Făcu un gest spre sutele de cutii, conserve şi sticle.

— Cel mai bun lucru, îl atenţionă Hellman aspru, e să facem o analiză calitativă a patru sau cinci mostre. Am putea începe cu o titrare simplă, apoi sublimăm

ingredientul principal, vedem dacă precipită, stabilim modelul molecular după…

— Hellman, ai luat-o razna. Eşti bibliotecar, îţi aminteşti? Iar eu sunt pilot absolvent al şcolii prin corespondentă. Nu ştim nimic despre titrări şi sublimări.

— E adevărat, acceptă Hellman, dar ar trebui să ştim. E un mod sigur de a aborda problema.

— De acord, dar ce facem totuşi până apare un chimist?

— Asta ne-ar putea ajuta, spuse Hellman arătându-i cartea. Ştii ce e?

— Nu, se încruntă Casker, încercând din răsputeri să rămână calm.

— E un dicţionar de buzunar şi totodată un ghid pentru limba Helg.

— Helg?

— Planeta pe care ne aflăm. Simbolurile se potrivesc cu cele de pe cutii.

Casker ridică o sprânceană, mirat.

— N-am auzit niciodată de Helg.

— Nu cred că planeta a avut vreodată contacte cu Pământul. Acest dicţionar nu este Helg-Englez. E Helg-Alumbrigian.

Casker îşi aminti că Alumbrigia era planeta de baştină a unei rase aventuroase de reptile din zona centrală a Galaxiei.

— Cum de pricepi limba alumbrigiană?

— Meseria de bibliotecar e total nefolositoare, zise Hellman modest. În timpul liber…

— Da. Acum ce-ai zice de…

— Ştii, probabil că alumbrigienii i-au ajutat pe cei de pe Helg să-şi părăsească planeta şi să găsească alta. Ei obişnuiesc să facă astfel de servicii plătite. În acest caz, clădirea e foarte probabil un depozit alimentar secret.

— N-ai vrea să începi traducerea? sugeră Casker ostenit. Poate găsim ceva să mâncăm.

Deschiseră zeci de cutii până ce găsiră o substanţă care aducea cu ceea ce căutau. Hellman traduse cu trudă simbolurile de pe capac.

— Am găsit. Scrie: FOLOSIŢI SNIFFNERS – UN ABRAZIV MAI BUN.

— Nu pare să fie mâncare, zise Casker.

— Mă tem că nu.

Găsiră alta pe care scria: VIGROOM! UMPLEŢI-VĂ CU TOŢII STOMACURILE, ŞI FACEŢI-O CUM TREBUIE.

— Ce soi de animale crezi că erau aceşti helgani? întrebă Casker.

Hellman dădu din umeri.

Pentru a traduce următoarea etichetă îi trebuiră aproape cincisprezece minute. Scria: ARCOSEL ÎŢI ÎNVIOREAZĂ THURDA. CONŢINE TREIZECI DE ARIPI DE RAMSTAT PULZ, PENTRU LUBREFIEREA ÎNVELIŞULUI EXTERIOR.

— Trebuie totuşi să fie *ceva* de mâncare pe aici, spuse Casker cu o notă de disperare în voce.

— Sper, îl încurajă Hellman.

***

La capătul a două ore nu făcuseră nici un progres. Traduseseră zeci de titluri şi mirosiseră atâtea substanţe, încât simţul lor olfactiv renunţase dezgustat.

— Să ne gândim bine, rosti Hellman, şezând pe o cutie pe care scria: VORMITAS – GUST PLĂCUT CA ŞI NUMELE!

— Sigur, acceptă Casker lungindu-se pe podea. Vorbeşte, te ascult.

— Dacă am putea deduce ce fiinţe locuiau pe această planetă, am şti cu ce se hrăneau şi dacă noi putem mânca sau nu mâncarea lor.

— Nu ştim decât că au scris o grămadă de reclame tâmpite.

Hellman ignoră remarca.

— Ce fel de fiinţe inteligente ar trăi pe o planetă în întregime muntoasă?

— Numai nişte proşti! trânti Casker.

N-a ajutat la nimic, dar Hellman a realizat că nu poate înţelege mai uşor datorită munţilor. Nu rezulta de nicăieri că helganii din ultima perioadă mâncau silicaţi sau proteine, hrană pe bază de iod sau altceva.

— Uite ce e, zise Hellman, suntem siliţi să aflăm aceasta

numai prin logică. Mă asculţi?

— Bineînţeles.

— Bine. Există un proverb care se potriveşte de minune cu situaţia noastră: „Hrana unuia este otrava celuilalt.”

— Îhî, aprobă Casker. Era sigur că stomacul i se strânsese până ajunsese de mărimea unei pietricele.

— La început putem presupune că hrana lor este şi hrana noastră.

Casker se smulse din viziunea a cinci fripturi zemoase, dansându-i îmbietor în faţă.

— Dar dacă presupunem că hrana lor e *otrava* noastră? Atunci cum rămâne?

— Şi dacă atât hrana *cât şi* otrava lor sunt otrava noastră?

— Murim de foame.

— Bine, admise Casker ridicându-se în picioare. Cu ce presupunere începem?

— Păi, n-are rost să ne căutăm singuri beleaua. E o planetă cu oxigen, dacă asta înseamnă ceva. Să presupunem că putem mânca unele alimente de bază din hrana lor. Dacă nu, încercăm cu otrăvurile.

— Dacă mai rămânem în viaţă, cobi Casker.

Hellman începu să traducă etichete. Dădură deoparte produse ca DELICIUL ANDROGINILOR şi VERBELL – PENTRU ANTENE MAI LUNGI, MAI SENSIBILE ŞI MAI ONDULATE, până găsiră o cutie mică, cenuşie, de vreo cincisprezece centimetri pe şapte centimetri. Se numea HRANA LUI VALKORIN PENTRU TOATE GUSTURILE PENTRU ORICE CAPACITATE DIGESTIVĂ.

— Pare la fel de bună ca oricare alta, admise Hellman deschizând cutia.

Casker se aplecă şi adulmecă.

— N-are nici un miros.

În cutie găsiră o bucată solidă rectangulară, elastică şi roşie. Tremura uşor, ca gelatina.

— Muşcă, îl îndemnă Casker.

— Eu? De ce nu tu?

— Tu ai ales-o.

— Prefer s-o privesc, declară Hellman cu demnitate. Nu mi-e prea foame.

— Nici mie.

Se aşezară pe podea privind bucata ce părea de gelatină. După zece minute, Hellman căscă, se lăsă pe spate şi închise ochii.

— Bine, laşule, rosti Casker cu amărăciune, o să încerc eu. Ţine minte, totuşi, că dacă mă otrăvesc n-o să mai pleci niciodată de pe planeta asta. Tu nu ştii să pilotezi.

— Atunci ia o bucăţică mai mică, îl sfătui Hellman.

Casker se aplecă şi privi spre obiect, apoi îl împunse cu degetul.

Blocul elastic şi roşu începu să chicotească.

— Ai auzit? se răsti Casker, sărind înapoi.

— N-am auzit nimic, minţi Hellman cu mâinile tremurânde. Dă-i înainte.

Casker atinse iar blocul. De data asta substanţa chicoti şi mai tare; un sunet prostesc, dezgustător.

— Bine, zise Casker, ce mai încercăm?

— De ce, asta ce are?

— Nu mănânc ceva care chicoteşte, afirmă Casker aproape rigid.

— Ascultă-mă un pic. Poate creaturile care-au făcut asta au încercat să creeze un sunet estetic, o dată cu forma şi culoarea plăcută. Acel chicotit este probabil doar pentru amuzamentul consumatorului.

— Atunci de ce nu muşti tu? îi propuse Casker.

Hellman îl privi fix, dar nu făcu nici o mişcare spre blocul elastic. Într-un târziu spuse:

— Hai să-l luăm din drum.

Împinseră obiectul într-un colţ. Stătea acolo şi chicotea încet, pentru sine.

— Şi-acum? întrebă Casker.

Hellman privi împrejur la talmeş-balmeşul de bunuri străine rămase de neînţeles. Observă că în fiecare capăt al camerei se afla câte o uşă.

— Hai să aruncăm câte o privire şi prin alte zone, sugeră.

Casker dădu din umeri apatic.

O luară încet, cu paşi târşâiţi spre uşa din stânga. Era încuiată şi Hellman o deschise cu ajutorul arzătorului luat din navă.

Era o cameră de formă lunguiaţă, plină cu diverse mărfuri străine, de neînţeles.

Drumul de-a lungul camerei părea întins pe kilometri întregi şi-l făcură cam în silă. Hellman aruncă în aer zăvorul şi priviră înăuntru.

Era altă cameră de formă lunguiaţă, plină cu diverse mărfuri străine de neînţeles.

— Toate sunt la fel, constată Casker trist şi închise uşa.

— E clar că sunt mai multe asemenea camere care fac înconjurul clădirii, spuse Hellman. Mă întreb dacă e cazul să le explorăm pe toate.

Casker făcu un calcul al distanţei în jurul clădirii, îl compară cu forţele care le mai rămăseseră şi se aşeză greoi pe un obiect alungit, cenuşiu.

— Ce rost mai are? întrebă.

Hellman încerca să-şi adune gândurile. Trebuia neapărat să găsească o cheie a enigmei, un indiciu care să-i arate ce mănâncă ei. Dar unde?

Examină obiectul pe care stătea Casker. Avea aproximativ forma şi mărimea unui sicriu spaţios, cu o mică adâncitură în partea de sus. Era făcut dintr-o substanţă dură, cu striaţiuni.

— Ce crezi că e ăsta? întrebă Hellman.

— Are vreo importanţă?

Hellman privi simbolul pictat pe o latură a obiectului, apoi căută cuvintele în dicţionar.

— Extraordinar! murmură el după o vreme.

— E ceva de mâncare? întrebă Casker cu o slabă licărire de speranţă.

— Nu. Stai pe ceva care se numeşte SUPERTRANSPORTORUL MOROG PENTRU HELGANII CARE DORESC CONFORT ÎN TRANSPORT VERTICAL! E un vehicul.

— Bine, aprobă Casker plictisit.

— E foarte important! Uită-te! Cum funcţionează oare?

Casker se dădu jos obosit de pe Supertransportorul

Morog şi-l examină cu atenţie. Descoperi patru fante aproape invizibile în cele patru colţuri.

— Roţi escamotabile, probabil, dar nu văd…

Hellman citi mai departe.

— Zice să fie alimentat cu trei amfus de supercombustibil Intergor, apoi cu un vagon de lubrifiant Tonder şi să nu meargă mai mult de trei mii de Ruli în primii cincizeci de mungus.

— Hai să căutăm ceva de mâncare, rosti Casker obsesia lui.

— Nu-ţi dai seama ce important e? întrebă Hellman. Asta ar putea rezolva problema noastră. Dacă am putea deduce logica lor inerentă în construirea acestui vehicul, am putea afla sistemul de gândire al helganilor. Astfel, vom avea posibilitatea să pătrundem taina sistemului lor nervos, aceasta implicând construcţia lor biochimică.

Casker rămase neclintit, încercând să hotărască dacă mai are forţă destulă ca să-l strângă de gât pe Hellman.

— De exemplu, turui Hellman, ce fel de vehicul ar fi folosit într-un astfel de loc? Nu unul cu roţi, desigur, fiindcă e vorba de urcuşuri şi coborâşuri. Antigravitaţie? Poate, dar ce fel de antigravitaţie? Şi de ce construiesc ei o formă de cutie în loc de…

Casker decise cu părere de rău că nu-i mai rămăsese destulă forţă să-l stranguleze pe Hellman, deşi ar fi fost deosebit de plăcut.

Foarte liniştit, spuse:

— Te rog frumos, nu mai face pe savantul. Să vedem dacă nu găsim *ceva* care se poate înghiţi.

— Bine, acceptă Hellman bosumflat.

Casker îl văzu umblând printre cutii, sticle şi lăzi. Se întreba de unde are Hellman atâta energie şi decise că acesta era prea cerebral ca să-şi dea seama că moare de foame.

— Uite aici ceva, strigă Hellman, stând în faţa unui recipient mare, galben.

— Ce scrie? întrebă Casker.

— Cam greu de tradus. În traducere liberă, ar fi VOOZY

CREAT DE MORISHILLE, CU ADAOS DE LACTO-ECTO PENTRU UN GUST ABSOLUT NOU. ORICINE BEA VOOZY. BUN ÎNAINTE ŞI DUPĂ MESE, FĂRĂ EFECTE SECUNDARE NEPLĂCUTE. BUN PENTRU COPII! BĂUTURĂ UNIVERSALĂ!

— Sună bine, admise Casker, gândindu-se că până la urmă s-ar putea ca Hellman să nu fie chiar tâmpit.

— Asta ar trebui să ne spună o dată pentru totdeauna dacă hrana lor e sau nu şi hrana noastră. Acest Voozy pare să se apropie cel mai mult de o băutură universală, faţă de ce am găsit până acum.

— Poate, zise Casker plin de speranţă, poate e pur şi simplu apă!

— Vedem noi.

Hellman întredeschise capacul cu lama arzătorului.

În recipient era un lichid limpede ca lacrima.

— N-are miros, zise Casker aplecându-se spre recipient.

Lichidul cel limpede se ridică spre el.

Casker se dădu înapoi atât de repede, încât căzu peste o cutie. Hellman îl ajută să se ridice şi se apropiară din nou. Când ajunseră lângă el, lichidul se ridică la un metru în aer şi se prelinse cu o mişcare lentă spre ei.

— Ce-ai mai făcut? întrebă Casker, retrăgându-se precaut.

Lichidul se scurgea încet pe o latură a recipientului. Începu să curgă spre el.

— Hellman! scrâşni Casker.

Hellman stătea de-o parte, cu sudoarea curgându-i pe faţă şi citea din dicţionar cu o figură preocupată.

— Cred că am tradus greşit, spuse.

— Fă ceva! ţipă Casker.

Lichidul încerca să-l izoleze într-un colţ.

— Nu pot face nimic, declară Hellman citind înainte. A, uite greşeala. Nu scrie „Oricine bea Voozy“. Subiectul nu era ăsta. „Voozy bea pe oricine.” Asta înseamnă ceva! Helganii probabil absorb lichidul prin pori. E normal să prefere să fie băuţi în loc să bea ei înşişi.

Casker încercă să se eschiveze, dar lichidul îi tăie retragerea cu un gâlgâit vesel. Disperat, luă un balot mai

mic şi-l aruncă spre Voozy. Acesta prinse obiectul şi-l bău. Apoi se întoarse din nou spre Casker.

Acesta aruncă altă cutie. Voozy o bău; apoi pe a treia şi pe a patra, tot ce zvârlea Casker. După aceea, părând obosit, se prelinse înapoi în recipientul său.

Casker trânti capacul şi se aşeză deasupra, tremurând violent.

— Nu-i prea bine, aprecie Hellman. Am considerat o certitudine că helganii au obiceiul de a mânca, la fel ca noi. Dar, desigur nu neapărat…

— Desigur că nu. Nu, domnule, precis că nu. Cred că se vede destul de clar că nu-i aşa. Oricine poate vedea că nu…

— Termină, îi ordonă Hellman sever. N-avem timp de isterie.

— Iartă-mă, spuse Casker încet şi se dădu jos de pe recipientul de Voozy.

— Cred că va trebui să presupunem că hrana lor e otrava noastră, spuse Hellman pe gânduri. Deci acum vom vedea dacă otrava lor e hrana noastră.

Casker nu mai adăugă nimic. Se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă Voozy l-ar fi băut.

În colţ, blocul elastic încă mai chicotea pentru sine.

— Uite aici ceva care seamănă a otravă, descoperi Hellman o jumătate de oră mai târziu.

Casker îşi revenise complet, cu excepţia unui tic care-i strâmba buzele din când în când.

— Ce scrie? întrebă.

Hellman rostogoli un tub micuţ în palmă.

— Se numeşte Obturatorul Pvastkin. Pe etichetă scrie: ATENŢIE! FOARTE PERICULOS! OBTURATORUL PVASTKIN ESTE DESTINAT SĂ UMPLE GOLURI SAU CRĂPĂTURI DE MAXIMUM DOI VIM CUBICI. TOTUŞI – OBTURATORUL NU TREBUIE MÂNCAT ÎN NICI UN CAZ. INGREDIENTUL ACTIV, RAMOTOL, CARE FACE OBTURATORUL PVASTKIN ATÂT DE EFICIENT, ESTE FOARTE PERICULOS DACĂ ESTE ÎNGHIŢIT.

— Sună grozav, gemu Casker. Probabil că ne va arunca până la cer.

— Ai alte sugestii? întrebă Hellman.

Casker se gândi un moment. Hrana helganilor era în mod clar nepotrivită pentru oameni. Deci poate că otrava lor… dar nu era inaniţia mai bună decât aşa ceva?

După o clipă de comunicare cu propriul lui stomac hotărî că inaniţia *nu* era mai bună.

— Dă-i drumul!

Hellman puse arzătorul sub braţ şi deşurubă capacul sticluţei. O scutură.

Nu se întâmplă nimic.

— E închisă etanş, arătă Casker.

Hellman perforă dopul etanş cu unghia şi puse sticluţa pe podea. O spumă verde urât mirositoare începu să iasă clocotind.

Hellman privi spuma suspicios. Se coagula într-o sferă care creştea văzând cu ochii.

— Poate e drojdie, zise apucând strâns arzătorul.

— Haide, o inimă slabă nu umple niciodată un stomac gol.

— Nu te reţin, replică Hellman.

Sfera se umflă, devenind de mărimea unui cap omenesc.

— Cât o să mai continue aşa? întrebă Casker.

— Păi i se face reclamă ca Obturator. Bănuiesc că asta şi face, se dilată pentru a astupa găurile.

— Bine, dar cât?

— Din nefericire nu ştiu cât reprezintă doi vimi cubici. Nu cred că mai continuă mult…

Văzură cu stupoare că Obturatorul umpluse aproape un sfert din cameră şi nu părea să se oprească.

— Trebuia să credem ce scrie pe etichetă! răcni Casker, pe deasupra globului care se mărea tot timpul.

— Chiar că e periculos!

Pe măsură ce Obturatorul se umfla, începu să-şi accelereze ritmul creşterii. O margine lipicioasă îl atinse pe Hellman şi acesta făcu un salt înapoi.

— Fii atent!

Nu putea ajunge la Casker, de cealaltă parte a giganticei sfere vâscoase. Hellman încercă s-o înconjoare în fugă, dar Obturatorul se extinse, tăind camera în două. Acum se

umfla în direcţia pereţilor.

— Fugi cât te ţin picioarele! urlă Hellman şi se repezi la uşa din spatele său.

O deschise cu o izbitură exact în clipa când sfera în expansiune ajunsese la el. De cealaltă parte a camerei, auzi o uşă închizându-se cu o bufnitură. Hellman nu mai stătu să aştepte. Intră în fugă şi trânti uşa după el.

Se opri o clipă gâfâind, cu arzătorul în mână. Nu-şi dăduse seama cât e de slăbit. Această fugă îi consumase rezervele de energie, care se apropiau periculos de mult de sfârşit. Măcar bine că şi celălalt reuşise. El însă era încă în pericol.

Obturatorul curgea vesel în cameră prin gaura încuietorii sparte. Hellman încercă o împuşcătură spre el, dar Obturatorul era evident impasibil… aşa cum, realiză el, trebuia să fie un obturator de calitate.

Nu părea să fi obosit deloc.

Hellman se grăbi spre peretele din depărtare. Uşa era încuiată, cum fuseseră şi celelalte, astfel că arse zăvorul şi trecu dincolo.

Cât de departe putea ajunge această sferă? Cât însemnau oare doi vimi cubici? Două mile cubice poate? După cum se vede, obturatorul era folosit pentru a repara accidentele de teren de pe suprafaţa planetei.

În camera următoare, Hellman se opri să-şi tragă sufletul. Îşi aminti de forma circulară a clădirii. Va trece cu ajutorul arzătorului prin restul de uşi şi va ajunge la Casker. Vor folosi arzătorul pentru a-şi croi drum afară şi…

Casker nu avea arzător!

Hellman se albi din cauza şocului. Casker reuşise să intre în camera din dreapta fiindcă arseseră zăvorul mai devreme. Negreşit, Obturatorul se prelingea în cameră prin gaura zăvorului spart… iar Casker nu putea ieşi! Obturatorul era în stânga şi uşa încuiată în dreapta!

Adunându-şi forţele rămase, Hellman începu să alerge. Cutiile păreau să-i stea intenţionat în drum, făcându-l să se împiedice, să încetinească ritmul. Aruncă în aer următoarea uşă şi se grăbi spre cealaltă. Apoi următoarea; şi

următoarea. Nu se putea ca Obturatorul să se extindă *complet* în camera lui Casker!

Sau poate că da?

Camerele de formă lunguiaţă, fiecare constituind un segment de cerc, păreau să se întindă la nesfârşit în faţă-i, o harababură combinată de uşi încuiate, mărfuri neobişnuite, alte uşi, alte mărfuri. Hellman căzu peste o ladă, se ridică şi căzu iar. Ajunsese la capătul puterilor şi depăşise limita. Însă Casker îi era prieten.

În afară de asta, fără pilot n-ar fi reuşit să plece niciodată de acolo.

Hellman mai străbătu cu greu încă două camere, cu picioarele tremurânde, şi se prăbuşi în faţa celei de-a treia.

— Tu eşti, Hellman? îl auzi pe Casker de cealaltă parte a uşii.

— Eşti teafăr? reuşi Hellman să îngâne.

— N-am prea mult loc aici, îl informă Casker, dar Obturatorul s-a oprit din crescut. Hellman, scoate-mă de aici!

Hellman zăcea pe podea gâfâind.

— Un moment!

— Un moment pe dracu! ţipă Casker. Scoate-mă. Am găsit apă!

— Ce spui? Cum?

— Scoate-mă de aici!

Hellman încercă să se ridice, dar picioarele nu-l mai ascultau.

— Ce s-a întâmplat? întrebă.

— Când am văzut globul care umplea camera m-am gândit să pornesc Supertransportorul. Ziceam că poate dărâmă uşa şi mă scoate. Aşa că am pompat în el umplându-l cu supercombustibil Intergor.

— Şi? făcu Hellman, tot încercând să-şi controleze picioarele.

— Acest Supertransportor e un animal, Hellman! Iar combustibilul Intergor e apă! Acum scoate-mă!

Hellman se lăsă pe spate răsuflând uşurat. Dacă ar fi avut puţin mai mult timp, şi-ar fi dat seama şi singur, prin

simpla logică. Acum însă totul era foarte clar. Cea mai eficace maşină pentru a trece peste aceşti munţi verticali, ascuţiţi ca briciul, era un animal, care probabil poseda ventuze retractile. Era păstrat în hibernare între călătorii; dacă bea apă, şi celelalte produse destinate lui ar fi potrivite ca hrană. Bineînţeles că încă nu ştiau prea multe despre aceşti ultimi locuitori, dar fără îndoială…

— Deschide odată uşa aia, urlă Casker, cu o voce spartă.

Hellman cumpănea ironia situaţiei. Dacă hrana unui om – *şi* otrava lui – sunt otravă pentru tine, atunci încearcă să mănânci altceva. Era chiar foarte simplu.

Însă mai era ceva care-l frământa.

— Cum ai ştiut că animalul e de tip Pământean? întrebă.

— Respiraţia, deşteptule! Inspiră şi expiră şi pute ca şi cum ar fi mâncat ceapă!

Se auziră nişte cutii din tablă zornăind şi sticle clătinându-se.

— Mai repede!

— Ce e? întrebă Hellman, reuşind în sfârşit să se ridice şi ţinând arzătorul pregătit.

— Supertransportorul! M-a înghesuit într-un colţ în spatele unei stive de lăzi. Hellman, cred că îşi închipuie că eu sunt hrana *lui!*

DORINŢELE REGELUI

După ce stătuse chircit în spatele unor produse din sticlă expuse, pe Bob Granger începură să-l doară picioarele. Se mişcă să se mai dezmorţească şi drugul de fier îi alunecă din poală, zăngănind pe podea.

— Sssst! şopti Jane, strângând puternic în mână un ciomag.

— Nu cred că are de gând să mai vină, zis Bob.

— Taci, iubitule, şopti Jane din nou, scrutând întunericul magazinului lor.

Încă nu apăruse nici un hoţ. În ultima săptămână venise în fiecare noapte, luând în chip misterios generatoare, frigidere şi aparate pentru aer condiţionat. Era de neînţeles faptul că nu spărsese nici o încuietoare, nu forţase nici o fereastră, nu lăsase nici o urmă de paşi. Şi totuşi, într-un fel oarecare, se putea strecura înăuntru de fiecare dată, furişându-se afară cu o mare parte din stocul de obiecte din magazin.

— Nu cred c-a fost o idee prea grozavă, rosti Bob în şoaptă. Dacă te gândeşti bine, un om care-i în stare să care în spinare mai multe sute de kilograme, un generator de exemplu…

— Ne descurcăm noi, îl linişti Janice, cu stăpânirea de sine căreia îi datorase postul de sergent şef în armată, secţia motoare. În afară de asta, trebuie negreşit să-l oprim – ne amână nunta.

Bob aprobă în întuneric. El şi Janice ridicaseră şi aprovizionaseră magazinul general din ţinut cu economiile lor din armată. Plănuiau să se căsătorească imediat ce profitul obţinut le va permite. Dar dacă cineva fura frigidere şi aparate de aer condiţionat…

— Cred c-am auzit ceva, îl atenţionă Janice apucând zdravăn ciomagul.

Undeva în magazin s-a auzit un sunet slab. Aşteptară. Apoi mai auziră şi zgomot de paşi pe linoleum.

— Când ajunge în centru, şopti Janice, tu aprinzi lumina.

Într-un târziu reuşiră să distingă o formă întunecată în întunericul mai puţin dens al magazinului. Bob aprinse lumina strigând:

— Rămâi unde eşti!

— Nu se poate! îngăimă Janice, scăpând aproape măciuca din mână. Bob se întoarse şi rămase cu gura căscată.

În faţa lor era o fiinţă de cel puţin trei metri înălţime. Avea un început de coarne în frunte şi aripi micuţe pe spate. Purta o pereche de blugi şi un tricou alb pe care scria cu litere stacojii EBLIS TECH. Avea nişte pantofi albi scâlciaţi, din piele întoarsă, în picioarele acelea nemaipomenite, şi o coamă blondă.

— La naiba! făcu el privind spre Bob şi Janice. Am ştiut eu că trebuia să urmez cursul de Invizibilitate la colegiu.

Îşi încrucişă amândouă mâinile pe stomac şi-şi umflă obrajii. Pe dată, picioarele îi dispărură. Umflându-şi obrajii şi mai mult, reuşi să facă să dispară şi propriul stomac. Dar mai mult nu izbuti.

— Nu pot, zise eliberând aerul pe care-l reţinuse. Stomacul şi picioarele îi deveniră vizibile din nou. Îmi lipseşte îndemânarea, fir-ar al dracului!

— Ce vrei? întrebă Janice, sumeţindu-se cu toţi cei o sută şaizeci de centimetri ai săi.

— Ce vreau? Păi să vedem. A, da. Ventilatorul.

Traversă camera şi luă un ventilator mare de podea.

— O clipă! strigă Bob.

Veni spre gigant, cu crosa de golf pregătită. Janice îl urma îndeaproape.

— Unde vrei să pleci cu asta?

— La regele Alerian, replică gigantul. Şi l-a dorit.

— Nu mai spune! făcu Janice. Ia lasă-l acolo!

Ridică măciuca.

— Dar *nu pot,* se împotrivi tânărul gigant, agitând nervos aripioarele. A fost o dorinţă a lui.

— Tu ai vrut-o, spuse Janice.

Deşi scundă, era într-o foarte bună condiţie fizică, din armată, unde lucrase ca mecanic pentru repararea

motoarelor de jeepuri. Acum, cu pletele blonde în vânt, aruncă ciomagul.

— Au! ţipă ea.

Măciuca îl pocni în cap pe necunoscut, fiind cât pe ce s-o dărâme pe Janice în recul.

În acelaşi timp, Bob aruncă ciomagul său în direcţia coastelor gigantului.

Ciomagul trecu *prin* gigant, ricoşând pe podea.

— Forţa nu-i de nici un folos împotriva unui ferra, spuse tânărul gigant pe un ton de scuză.

— Un ce? întrebă Bob.

— Un ferra. Suntem veri primari cu jinnii şi înrudiţi prin căsătorie cu devaşii. Se întoarse spre mijlocul camerei, ţinând ventilatorul într-o mână enormă. Acum vă rog să mă scuzaţi…

— Un demon? rămase Janice nedumerită.

Părinţii ei nu permiseseră discuţii despre fantome sau demoni în casă şi Janice crescuse devenind o realistă sadea. Se pricepea să repare orice obiect mecanic; aceasta era partea ei în asocierea lor. Dacă era vorba însă de ceva care cerea imaginaţie, îl lăsa pe Bob.

Acesta, crescut într-o atmosferă liberală, era mai credul.

— Adică vii din cele „1001 de nopţi“? întrebă.

— A, nu, zise ferra. Jinnii din Arabia îmi sunt veri, cum am spus. Toţi demonii sunt înrudiţi între ei, însă eu sunt un ferra, din neamul ferra.

— Ai putea să-mi spui la ce-ţi folosesc generatorul, aparatul de aer condiţionat şi frigiderul pe care le-ai luat?

— Cu plăcere, făcu amabil ferra, lăsând ventilatorul jos pe podea.

Pipăi prin aer, găsi ce căuta şi se aşeză pe nimic. Apoi încrucişă picioarele şi strânse şireturile unuia dintre pantofi.

— Am absolvit Eblis Tech acum trei săptămâni, începu. Am făcut desigur cerere pentru o funcţie în serviciul public. Provin dintr-un şir lung de funcţionari guvernamentali. Listele erau pline, ca de obicei, astfel că eu…

— Serviciul public? întrebă Bob.

— Da. Toate duhurile pe care le cunoşti lucrează în

serviciul public – chiar şi jinnul din lampa lui Alladin era funcţionar guvernamental. Trebuie să treci nişte teste, ştii.

— Zi mai departe, îl încurajă Bob.

— Păi… promite-mi că nu spui nimănui… eu am primit slujba prin pile. Se împurpură, devenind portocaliu. Tata e ferra în Consiliul Subpământean şi s-a folosit de influenţa sa. Am primit o slujbă în care conduc patru mii de ferra cu grade superioare, ferra al Potirului Regal. Să ştii că e o onoare deosebită.

După o scurtă tăcere, ferra continuă:

— Mărturisesc… sigur, nu eram pregătit, declară trist. Ferra al Potirului Regelui trebuie să se priceapă la toate domeniile demonologiei. Eu abia am terminat colegiul – cu note de trecere, nu mai mari. Bineînţeles că mi-am închipuit că mă pot descurca în toate ramurile.

Ferra făcu o pauză, aşezându-se într-o poziţie mai comodă în aer.

— N-aş vrea însă să te plictisesc cu necazurile mele, zise, coborând din aer şi plasându-se pe podea. Acum te rog să mă scuzi… Luă ventilatorul.

— O clipă, interveni Janice. Regele ţi-a ordonat să ne iei ventilatorul?

— Într-un fel, ezită ferra, devenind din nou portocaliu.

— Bine, atunci ascultă. E bogat regele ăsta?

Hotărâse ca pentru moment să se poarte cu această entitate supranaturală ca şi cum ar fi o persoană reală.

— E un monarh foarte bogat.

— Atunci de ce nu poate cumpăra toate astea? voi să ştie Janice. De ce trebuie să le fure?

— Păi, mormăi ferra, nu are de unde să le cumpere.

— Dintr-una din ţările alea orientale subdezvoltate, zise Janice, mai mult pentru sine. De ce nu poate importa aceste bunuri? Orice companie ar fi încântată să aranjeze tranzacţia.

— E foarte jenant, spuse ferra, frecându-şi un pantof de celălalt. Aş vrea să pot deveni invizibil.

— Hai, dă-i drumul! îl încolţi şi Bob.

— Dacă vreţi să ştiţi, rosti ferra necăjit, regele Alerian

trăieşte în anul numit de voi 2000 înainte de Cristos.

— Atunci cum…

— Un moment! sări tânărul ferra supărat. Vă explic totul.

Îşi şterse palmele transpirate pe tricou.

— Cum vă spuneam, am primit funcţia de ferra al Potirului Regal. Desigur mă aşteptam ca regele să ceară bijuterii şi femei frumoase, ceea ce îi puteam procura foarte uşor. Învăţăm asta în primul an de specializare. Însă regele avea toate bijuteriile pe care şi le dorea. Deci a găsit cu cale să-mi spună: „Ferra, în palatul meu e foarte cald vara. Fă să fie răcoare.“ În clipa aceea am ştiut c-am încurcat-o. Pentru a se ocupa de climat e nevoie de un ferra avansat. Cred c-am pierdut prea multă vreme cu sportul în echipa de teren. Eram într-un mare bucluc. Am dat fuga la Enciclopedia Principală şi am căutat la Climat. Vrăjile necesare mă depăşeau. Bineînţeles nu puteam cere ajutor. Ar fi însemnat o recunoaştere a incompetenţei. Am citit însă că în secolul XX există un sistem artificial de control al climatului. Am venit deci aici urmând cărarea îngustă spre viitor şi am luat aparatele de aer condiţionat. Când regele a vrut ca alimentele să nu i se mai strice am venit şi am luat un frigider. Apoi a urmat…

— Le-ai conectat pe toate la generator? întrebă Janice interesată de astfel de amănunte.

— Da. Poate că nu sunt prea grozav la vrăji, dar la mecanică mă pricep destul de bine.

„Totul se leagă“, îşi zise Bob… Chiar aşa, cine ar putea păstra o atmosferă răcoroasă într-un palat din 2000 înainte de Cristos? Toţi banii din lume n-ar fi de-ajuns să cumpere adierea rece ca gheaţa a aerului condiţionat sau condiţiile de păstrare a alimentelor dintr-un frigider. Dar ceea ce-l deranja pe Bob era că nu ştia cu ce fel de demon are de-a face. Nu părea asirian. Cu siguranţă nici egiptean…

— Nu înţeleg, spuse Janice. În *trecut?* Te referi la călătoria în timp?

— Sigur că da. Mi-am dat diploma cu subiectul ăsta, declară ferra cu un zâmbet mândru de adolescent.

„Poate aztec, îşi zise Bob, deşi nu părea…“

— Păi de ce nu te duci în altă parte? întrebă Janice. De ce nu furi dintr-unul din magazinele mari?

— E singurul loc unde duce cărarea spre viitor, o lămuri ferra.

Luă ventilatorul.

— Îmi pare rău că fac asta, dar dacă nu mă descurc onorabil aici, n-o să mai primesc niciodată altă funcţie. O încurc rău de tot.

Dispăru.

***

O jumătate de oră mai târziu Bob şi Janice stăteau într-un colţ al unui restaurant non-stop şi beau cafea vorbind încet între ei.

— Nu cred un cuvânt, afirmă hotărâtă Janice, care-şi recăpătase scepticismul. Demoni!… Ferra!

— Trebuie să crezi, încercă s-o potolească Bob, obosit. Doar l-ai văzut cu ochii tăi.

— Nu trebuie să cred tot ce văd, făcu Janice neclintită. Apoi se gândi la articolele lipsă, la profiturile care dispăreau şi la căsătoria care se îndepărta tot mai mult. Bine, zise ea. Ce facem, dragul meu?

— Trebuie să lupţi cu magia prin magie, opină Bob încrezător. Mâine seară vine înapoi. Vom fi pregătiţi.

— De acord. Ştiu de unde să împrumutăm un Winchester…

Bob clătină din cap.

— Gloanţele vor ricoşa sau vor trece prin el. O vrajă puternică şi eficientă, asta ne trebuie. O doză din propriul medicament.

— Ce fel de vrajă?

— Ca să fim mai siguri, o să folosim mai multe tipuri. Era bine să fi ştiut de unde e. Pentru a fi folositoare cu adevărat, vraja…

— Mai doriţi cafea? întrebă chelnerul apărut în faţa lor ca prin farmec.

Bob ridică privirea, vinovat. Janice se înroşi.

— Să mergem, zise ea. Dacă ne aude cineva ajungem de râsul oraşului.

***

Se întâlniră la magazin în acea seară. Bob petrecuse toată ziua la bibliotecă, adunând materiale. Era vorba de douăzeci şi cinci de foi acoperite pe ambele feţe de scrisul său neciteţ.

— Eu tot regret că n-avem Winchesterul, mormăi Janice, luând o rangă din sectorul de unelte.

La ora douăzeci şi trei şi patruzeci şi cinci de minute ferra apăru.

— Bună, le ură el. Unde ţineţi radiatoarele? Regele vrea ceva pentru iarnă. S-a săturat de căminele deschise, e prea curent.

— Dispari, făcu Bob, în numele crucii!

Ţinea în mână o cruce.

— Îmi pare rău, zâmbi ferra cu simpatie, duhurile ferra n-au nici o legătură cu creştinismul.

— Dispari în numele lui Namtar şi Idpa, continuă Bob deoarece Mesopotamia era prima în notiţele lui. În numele lui Utuq, ziditorul deşertului, în numele lui Telal şi Alai…

— A, uite-le! strigă ferra. De ce mă bag eu în astfel de încurcături? Modelul ăsta e electric? Nu pare să fie de calitate.

— Îl invoc pe Rata, ziditorul de corăbii, intonă Bob, trecând la Polynesia, şi pe Hina, atotputernicul.

— Ce te legi de calitate? sări Janice, instinctul comercial trecând pe prim-plan. Plita aia e garantată un an, necondiţionat.

— Îl chem pe Lupul Ceresc, continuă Bob, trecând în China dacă văzu că Polynesia n-are nici un efect. Lupul care străjuieşte porţile lui Shang Ti. Invoc zeul tunetului, Lei Kung…

— Ia să vedem, am nevoie de un gril cu infraroşii, spuse ferra. Am nevoie şi de o cadă de baie. Aveţi o cadă de baie?

— Chem pe Bael, Buer, Forcas, Marchocias, Astaroth…

— Astea sunt căzile de baie, nu? o întrebă ferra pe Janice, care aprobă involuntar. Cred c-o voi lua pe cea mai mare. Regele e un bărbat voinic.

— … Behemoth, Theutus, Asmodeus şi Incubus! termină

Bob.
Ferra îl privi cu respect.
Furios, Bob îl invocă pe Ormazd, regele persan al luminii, apoi pe Beelphegor al amoniţilor şi pe Dagon, al filistinilor antici.
— Cam atât cred că pot duce, evaluă ferra.
Bob îl invocă pe Damballa. Chemă zeii Arabiei. Încercă magia din Thessalia şi vrăjile din Asia Mică. Încercă cu zeii azteci şi agită spiritele Maya, apoi Africa, Madagascar, India, Irlanda, Malaya, Scandinavia şi Japonia.
— Impresionant! îl admiră ferra, dar zău că n-are nici un efect.
Ridică grilul, cada de baie şi radiatorul.
— De ce? bâigui Bob rămas aproape fără suflare.
— Ştii, ferra nu sunt afectaţi decât de propriile lor vrăji indigene. Aşa cum spiritele jinn răspund numai la legile vrăjilor din Arabia. În plus, nu-mi cunoşti nici numele adevărat şi te asigur că nu poţi face mare lucru exorcizând ceva al cărui nume nu-l ştii.
— Din ce ţară eşti? întrebă Bob, ştergându-şi sudoarea care i se prelingea pe frunte.
— Îmi pare rău, spuse ferra, dar dacă ai şti asta ai putea găsi vraja potrivită pentru a mă anihila. Am şi aşa destule belele.
— Uite ce e, rosti Janice, dacă regele e aşa bogat, de ce nu poate plăti?
— El nu plăteşte niciodată pentru nimic dacă poate obţine acel lucru pe gratis, îi explică politicos ferra. De aceea e aşa de bogat.
Bob şi Janice îl priveau încruntaţi, căsătoria lor apărând învăluită în ceaţa viitorului.
— Ne vedem mâine noapte, spuse ferra.
Le făcu prietenos cu mâna şi dispăru.

***

— Şi acum? întrebă Janice după plecarea lui. Acum ce facem? Mai ai vreo idee strălucită?
— Mi s-au terminat toate, mormăi Bob, lăsându-se greoi pe o canapea.

— Mai ştii vreo vrajă? întrebă Janice, cu o urmă de ironie.
— Nu merge. N-am găsit *ferra* sau regele *Alerian* în nici o enciclopedie. Probabil e dintr-un loc despre care nu vom auzi niciodată. Vreun stătuleţ din India, cred.
— Avem şi noi un noroc… oftă Janice lăsând ironia la o parte. Ce ne facem? Am vaga bănuială c-o să vrea şi un aspirator şi apoi un fonograf.
Închise ochii, încercând să se concentreze.
— El vrea cu adevărat să facă bine, îşi trădă gândurile Bob.
— Cred că am o idee, spuse Janice deschizând ochii.
— Zi!
— Mai întâi de toate, afacerea *noastră* şi căsătoria *noastră* sunt importante. Am dreptate?
— Da, fu Bob de acord.
— Bine. Nu mă prea pricep la vrăji, continuă Janice suflecându-şi mânecile, dar în schimb mă descurc cu maşinăriile. La treabă!

***

În noaptea următoare ferra îi vizită la ora unsprezece fără un sfert. Purta aceeaşi bluză albă, dar schimbase pantofii din piele întoarsă cu nişte mocasini.
— De data asta regele se grăbeşte foarte, atacă el. Ultima lui soţie îi face viaţa amară. Se pare că îmbrăcămintea ei nu rezistă decât la un singur spălat. Sclavii spală rufele bătându-le cu pietre.
— Nici o problemă, făcu Bob.
— Serveşte-te, zise Janice.
— Foarte drăguţ din partea voastră, rosti ferra recunoscător. Vă mulţumesc mult. Luă o maşină de spălat. Ea mă aşteaptă.
Dispăru.
Bob îi oferi lui Janice o ţigară. Se aşezară pe sofa şi aşteptară. După o jumătate de oră ferra apăru din nou.
— Ce-aţi făcut? întrebă el.
— Ce s-a întâmplat? întrebă dulce Janice.
— Maşina de spălat! Când regina i-a dat drumul, a scos un nor gros de fum urât mirositor. Apoi a scos câteva

sunete ciudate şi s-a oprit.

— În limba noastră, zise Janice, scoţând un rotocol de fum, am spune că a fost „aranjată”.

— Măsluită. Aranjată… Toate sunt aşa aici, interveni Bob.

— Dar nu puteţi face aşa ceva! rosti ferra. Nu jucaţi cinstit.

— Eşti aşa deştept, îl tachină Janice cu răutate, de ce nu te duci s-o repari?

— M-am lăudat, recunoscu ferra cu o voce mică. Eram mult mai bun la sport.

Janice zâmbi şi căscă.

— Păi, ştiţi… făcu ferra agitând nervos aripioarele.

— Îmi pare rău, i-o reteză Bob.

— Asta mă pune într-o situaţie tare proastă, insistă ferra. Voi fi demis din serviciul public.

— Nu putem să stăm cu mâinile în sân şi să dăm faliment, nu-i aşa? întrebă Janice.

Bob rămase pe gânduri o clipă.

— Ce-ar fi să-i spui regelui că ai întâmpinat o contravrajă şi trebuie să plătească un tarif demonilor din lumea subterană dacă vrea aceste lucruri.

— N-o să-i placă, bombăni ferra cu îndoială în glas.

— Încearcă, totuşi, îi sugeră Bob.

— Bine, încerc, aprobă ferra şi dispăru.

— Cât crezi că-i putem cere? întrebă Janice.

— Preţurile obişnuite. Doar am ridicat acest magazin prin muncă cinstită. Nu facem discriminări. Aş vrea, totuşi, să ştiu de unde este.

— E aşa bogat, spuse Janice visătoare. E păcat să nu…

— Ia stai! ţipă Bob. Nu putem face aşa ceva! Cum să existe frigidere sau aparate pentru aer condiţionat în anul 2000 înainte de Cristos?

— Ce vrei să spui?

— Ar schimba întregul curs al istoriei! Orice tip isteţ care le vede poate afla cum funcţionează. În acel moment se schimbă întreg sensul istoriei!

— Şi ce dacă? întrebă Janice practică.

— Cum ce dacă? Cercetarea va aborda alte domenii.

Prezentul se va schimba.

— Adică e imposibil?

— Da!

— Asta am spus şi eu tot timpul, făcu ea triumfătoare.

— Termină odată, îşi pierdu cumpătul Bob. Aş vrea să-mi pot da seama. Din orice ţară ar fi acest ferra, efectul asupra viitorului e sigur. Nu putem crea un paradox.

— De ce nu? întrebă Janice, dar în aceeaşi clipă apăru ferra.

— Regele a fost de acord, zise el. Asta ajunge pentru tot ce-am luat?

Le întinse un săculeţ. Răsturnându-l, Bob văzu că acesta conţinea vreo două duzini de rubine mari, smaralde şi diamante.

— Nu le putem lua, spuse Bob. Nu putem face afaceri cu tine.

— Nu fi superstiţios! strigă Janice, văzând căsătoria lor cum se evaporă din nou.

— Şi de ce nu? întrebă ferra.

— Nu putem introduce obiecte moderne în trecut, explică Bob. Asta ar schimba prezentul. Lumea noastră ar putea dispărea astfel.

— Nu-ţi face probleme, îl asigură ferra. Garantez că nu se va întâmpla nimic.

— Cum adică? Dacă introduci o maşină de spălat în Roma antică…

— Din nefericire împărăţia regelui Alerian n-are viitor.

— Poţi să ne explici?

— Sigur. Ferra se aşeză pe aer. Peste trei ani, regele Alerian şi ţara sa vor fi distruşi complet şi irevocabil de forţele naturii. Nu va scăpa nimeni. Nu va rămâne nici măcar un vas întreg.

— Perfect! interveni Janice, ţinând un rubin în lumină. Am face bine să profităm cât mai e timp.

— Cred că aşa se rezolvă lucrurile, se linişti Bob. Afacerea lor era salvată, iar căsătoria urma în viitorul apropiat. Dar tu? îl întrebă el pe ferra.

— Păi eu m-am descurcat destul de bine în funcţia asta.

Cred că voi face o cerere de transfer în străinătate. Am auzit că există ocazii foarte bune în vrăjitoria arabă.

Îşi trecu mâna satisfăcut prin coama blondă.

— Ne mai vedem, îi asigură şi începu să dispară.

— O clipă, zise Bob. N-ai vrea să-mi spui din ce ţară eşti şi din ce ţară e regele Alerian?

— Cum să nu, rosti ferra, din care mai era vizibil doar capul. Credeam că ştii. Ferra sunt demonii din Atlantida.

Şi dispăru.

DEMONII

Cum se plimba pe Second Avenue, Arthur Gammet hotărî că e o zi frumoasă de primăvară. Nu era prea frig, ci răcoare, o atmosferă menită să te învioreze. O zi perfectă pentru a vinde asigurări, îşi spuse. Coti pe Ninth Street.

Şi dispăru.

— Ai văzut chestia aia? îl întrebă ucenicul pe măcelar.

Stăteau în faţa prăvăliei şi priveau liniştiţi trecătorii.

— Ce să văd? răspunse măcelarul, un om corpolent cu o faţă roşie.

— Tipul în pardesiu. A dispărut.

— Da, a cotit pe Ninth Street, şi ce?

Ucenicul nu-l văzuse pe Arthur cotind pe Ninth Street, nici traversând. Îl văzuse cum dispare. Ce rost avea însă să insiste? Ce câştiga dacă-i spunea patronului că s-a înşelat? Totuşi, probabil că tipul în pardesiu chiar *cotise* pe Ninth Street. Unde să se fi dus altfel?

Arthur Gammet însă nu mai era la New York. Dispăruse cu desăvârşire.

Altundeva, nu neapărat pe pământ, o fiinţă care se intitula Sarsail privea cu atenţie un pentagon. Înăuntru era ceva care nu-i făcea trebuinţă. Sarsail îl fixă cu o privire amară, ştiind că avea destule motive să se înfurie. Petrecuse ani întregi căutând formule magice, experimentând cu ierburi şi esenţe, citind cele mai bune cărţi despre vrăjitorie şi arta magiei. Adunase toate acestea într-un efort gigantic, şi ce rezultase? Se alesese cu un demon nepotrivit.

Desigur, erau multe lucruri care puteau da greş. Mâna de la cadavru – *putea* foarte bine să fie mâna unui sinucigaş, fiindcă nu trebuie să ai încredere nici chiar în cei mai buni negustori. Sau poate că linia pentagonului fusese puţin tremurată; asta era foarte important. Sau poate că ordinea cuvintelor din incantaţie trebuia să fie alta. Chiar şi o silabă intonată greşit putea fi cauza.

Oricum, dezastrul se produsese. Sarsail îşi sprijini un

umăr solzos şi roşu de sticla uriaşă din spate, scărpinându-şi celălalt umăr cu o unghie ca un pumnal. Cum se întâmpla când era surprins, coada sa ţepoasă se bâţâia nesigură.

Cel puţin avea un demon oarecare.

Însă ceea ce se afla în interiorul pentagonului nu semăna cu nici un soi de demon convenţional. Straturile acelea atârnânde de carne cenuşie, de exemplu... Atunci, toate relatările istorice erau cât se poate de inexacte... Indiferent ce fel de fiinţă supranaturală era, ar fi trebuit să se dea de gol.

De asta era sigur. Sarsail îşi aranjă picioarele cu copite la capăt într-o poziţie mai comodă sub el, aşteptând ca fiinţa ciudată să înceapă să glăsuiască.

***

Dar Arthur Gammet era prea năucit ca să vorbească. Acum o clipă se plimba îndreptându-se spre biroul de asigurări, văzându-şi de treburile lui, bucurându-se de aerul plăcut al unei dimineţi de primăvară. Se pregătea să dea colţul spre Ninth Street şi aterizase aici. De fapt nu prea ştia unde se afla.

Mişcându-se uşor, zări prin ceaţa groasă care umplea încăperea un monstru uriaş, cu o crustă roşie, care stătea pe vine. Alături era ceva ce semăna a sticlă, dar de o înălţime de peste trei metri. Creatura avea o coadă ţepoasă şi în acel moment se scărpina cu ea în cap, privind la Arthur cu ochişori mici, porcini.

În grabă, Arthur încercă să păşească înapoi, dar nu se putu mişca mai mult de un pas. Observă că se află în interiorul unei arii desenate cu cretă şi dintr-un motiv oarecare nu era în stare să treacă peste liniile albe.

— Deci, zise creatura cea roşie punând capăt tăcerii, în sfârşit eşti al meu.

Nu erau cuvinte cunoscute cele pe care le rostea; sunetele erau fără îndoială străine. Însă, cumva, Arthur putea înţelege gândul din spatele vorbelor. Nu era telepatie, ci mai curând ca şi cum ar fi tradus automat şi fluent dintr-o limbă străină.

— Ca să fiu sincer sunt destul de dezamăgit, continuă

Sarsail văzând că demonul captiv din pentagon nu răspunde. Toate legendele noastre spun că demonii sunt înfricoşători, de cinci metri înălţime, cu aripi, capete minuscule şi o gaură în piept care aruncă jeturi de apă rece.

Arthur Gammet lepădă pardesiul, lăsându-l să cadă într-o grămadă umedă la picioare. Aprecie vag ideea că demonii pot produce jeturi de apă rece. Camera era ca un cuptor. Costumul lui gri de tweed devenise deja o masă de haine umede, şifonate şi îmbibate de sudoare.

Şi împreună cu acest gând veni şi acceptarea – a creaturii roşii, a liniilor de cretă peste care nu putea trece, a camerei înăbuşitoare – a tot ceea ce vedea.

Observase în cărţi, reviste şi filme că un om într-o situaţie neobişnuită murmură de obicei cuvinte ca „Ciupeşte-mă, nu-i adevărat”, sau „Doamne Dumnezeule, visez, sunt beat sau nebun”. Arthur n-avea intenţia să spună asemenea absurdităţi. Pe de o parte, era sigur că acelei creaturi roşii uriaşe nu i-ar plăcea; iar pe de altă parte ştia că nu visează, nu era beat şi nici nebun. În vocabularul lui Arthur Gammet nu existau astfel de cuvinte, dar el ştia. Visul era un lucru; ceea ce i se întâmpla, cu totul altceva.

***

— Legendele nu spun nimic despre această capacitate de a-ţi lepăda pielea, observă Sarsail gânditor, privind la pardesiul de la picioarele lui Arthur. Interesant!

— E o greşeală, zise Arthur cu convingere.

Experienţa de agent de asigurări îi era acum de mare folos. Era deprins să cunoască tot felul de oameni, să descopere diverse situaţii neplăcute. Această creatură încercase evident să invoce un demon. Fără vina cuiva, se căpătuise cu Arthur Gammet. Şi credea despre *el* că e demon. Eroarea trebuia corectată pe loc.

— Sunt agent de asigurări, adăugă.

Creatura scutură puternic din capul teribil şi încornorat. Coada îi zvâcnea neplăcut dintr-o parte în alta.

— Funcţiile tale din cealaltă lume nu mă privesc câtuşi de

puţin, mârâi Sarsail. De fapt nici nu-mi pasă ce fel de demon eşti.

— Îţi spun că nu sunt...

— Nu ţine! urlă Sarsail, privindu-l furios de la marginea pentagonului. Ştiu că eşti demon. Şi vreau *drast!*

— Drast? Nu cred că...

— Îţi cunosc toate şiretlicurile demoniace, îi întrerupse Sarsail calmându-se cu greu. Ştii la fel de bine ca şi mine că un demon o dată chemat trebuie să îndeplinească o dorinţă. Eu te-am chemat şi vreau drast. Cinci mii de kilograme de drast.

— Drast... începu Arthur încurcat, stând în colţul pentagonului cel mai îndepărtat de monstrul cu coada şfichiuitoare.

— Drast, sau mălai, sau mangoţi. Toate înseamnă acelaşi lucru.

Era vorba de bani, îşi dădu Arthur seama. Termenii argotici nu-i erau cunoscuţi, dar nu se putea înşela privind sensul lor. Fără doar şi poate, drast era moneda folosită în ţara lui.

— Cinci mii de kilograme nu-i mult, făcu Sarsail cu un zâmbet viclean. Nu pentru *tine.* Ar trebui să te bucuri că nu sunt un neghiob din aceia care cer nemurirea.

Arthur era.

— Şi dacă n-o fac? întrebă.

— În cazul ăsta, răspunse Sarsail aruncându-i o privire încruntată, voi fi obligat să te chem să vii din nou – dar în interiorul sticlei.

Arthur privi sticla verde care se ridica dominator peste capul lui Sarsail. Era largă şi întunecată la bază, subţiindu-se spre gât. Dacă acest monstru reuşea să-l bage înăuntru, nu va putea niciodată să se strecoare prin acel gât. *Dacă* reuşea să-l închidă acolo.

Şi Arthur era destul de convins că-i stătea în puteri s-o facă.

***

— Desigur, reluă Sarsail, zâmbetul revenindu-i mai viclean ca niciodată. N-are nici un rost să recurgi la măsuri

eroice. Cinci mii de kilograme de mangoţi nu-i prea mult pentru tine. Voi deveni bogat, desigur, dar tu nu trebuie decât să faci un gest cu mâna.

Se opri şi zâmbetul îi deveni linguşitor.

— Ştii, susură el, zău că am pierdut o groază de vreme cu asta. Am citit o mulţime de cărţi, am cheltuit o grămadă de mangoţi.

Coada îi biciui brusc podeaua, ca un glonţ ricoşând dintr-un zid de granit.

— Nu încerca să mă duci! ţipă.

Arthur descoperi că forţa care emana din linia trasă cu creta se întindea până la înălţimea la care putea ajunge. Precaut, se sprijini de peretele invizibil şi, văzând că acesta îi suportă greutatea, se lăsă să se odihnească.

Cinci mii de kilograme de drast, îşi zise el. Evident, creatura era un vrăjitor de cine ştie unde. Poate de pe altă planetă. Creatura încercase să invoce demonul care îndeplinea dorinţe şi se alesese cu el. Voia ceva de la el – dacă nu, sticla.

Nu era deloc rezonabil, dar Arthur Gammet începea să bănuiască precum că majoritatea vrăjitorilor sunt demoni înţelegători.

— Voi încerca să-ţi fac rost de drastul tău, începu Arthur, simţind că trebuie să spună ceva. Va trebui însă să mă întorc în – ah – lumea de dincolo ca să-l iau. Nu se pune problema cu gestul dintr-o mână.

— Foarte bine, îi spuse monstrul, privindu-l răutăcios de la marginea pentagonului. Am încredere în tine, dar ţine minte, te pot chema de câte ori vreau. Nu poţi să scapi, să ştii, aşa că nici să nu încerci. Apropo, pe mine mă cheamă Sarsail.

— Eşti rudă cu Sarsailă?

— Era stră-străbunicul meu, răspunse Sarsail privindu-l bănuitor. Era în armată. Din păcate, el… Sarsail se opri brusc fulgerându-l din priviri. Dar voi, demonii, ştiţi totul despre asta! Dispari. *Şi adu drastul ăla!*

Arthur Gammet dispăru iar.

***

Se materializă în colţul dintre Seventh Avenue şi Ninth Street, de unde dispăruse prima dată. Pardesiul îi zăcea la picioare şi hainele îi erau muiate de sudoare. Se clătină o clipă ca să-şi menţină echilibrul – fiindcă se sprijinise de zidul de forţă când Sarsail îl făcuse să dispară – îşi luă pardesiul de jos şi se grăbi spre apartamentul său. Din fericire, nu era prea multă lume pe stradă. Două gospodine căscară ochii şi se îndepărtară repede. Un bărbat fercheş clipi de mai multe ori, făcu un pas înainte ca şi cum ar fi vrut să întrebe ceva, se răzgândi şi o luă repede spre Eighth Street. În ce priveşte ceilalţi trecători, ori nu-l văzuseră, ori nu le păsa.

În apartamentul său de două camere Arthur făcu o încercare slabă să respingă totul ca pe un vis. Simţindu-se îngrozitor, începu să-şi evalueze posibilităţile.

Putea scoate drastul. Adică, ar fi putut dacă ar fi aflat ce este. Lucrul considerat de Sarsail ca valoros putea fi absolut orice. Plumb, probabil, sau fier. Chiar şi aşa, tot ar fi dus la secarea totală a câştigurilor sale modeste.

Dacă ar fi anunţat poliţia, ar fi fost băgat într-un azil. Varianta asta ieşea din discuţie.

Sau, dacă nu reuşea să se prezinte cu drastul, îşi petrecea restul vieţii într-o sticlă. Şi varianta asta ieşea din discuţie.

Tot ce putea face era să aştepte până ce Sarsail îl chema din nou şi să afle ce e drastul. Poate era praf obişnuit. Putea lua aşa ceva de la ferma unchiului său din New Jersey, dacă Sarsail aranja transportul.

Arthur Gammet telefonă la serviciu şi spuse că e bolnav şi crede că va mai dura câteva zile. Apoi îşi pregăti ceva în chicinetă, simţindu-se destul de mândru de pofta sa de mâncare.

Nu oricine, la perspectiva de a fi închis într-o sticlă, ar fi mâncat aşa de bine. Făcu puţină ordine şi se schimbă într-un costum deschis, de vară. Era patru şi jumătate după-amiază. Se lungi pe pat şi aşteptă. Pe la nouă şi jumătate dispăru.

— Ţi-ai schimbat iar pielea, comentă Sarsail. Unde-i

drastul?

Coada îi zvâcnea nervos, învârtindu-se în jurul pentagonului.

— Nu-i în nici un caz la mine, zise Arthur, întorcându-se să privească spre Sarsail. Trebuie să-mi dai mai multe lămuriri. Adoptă o poză nepăsătoare, sprijinindu-se de liniile invizibile care radiau din cretă. Am nevoie de promisiunea ta că de îndată ce-l aduc mă laşi în pace.

— Sigur că da, răspunse Sarsail bucuros. Oricum nu-ţi puteam cere decât un singur lucru. Uite ce, voi face marele jurământ al lui Satan. Asta e ceva absolut.

— Satan?

— Unul dintre primii noştri preşedinţi, îl lămuri Sarsail cu un ton reverenţios. Stră-străbunicul meu a funcţionat pe vremea lui. Din păcate... mă rog, ştii toate astea foarte bine.

***

Sarsail rosti marele jurământ al lui Satan; era deosebit de impresionant. Ceaţa albastră din cameră era tivită cu roşu când termină, iar contururile sticlei uriaşe tremurau fantomatic în lumina slabă. Arthur transpira din abundenţă, chiar şi în costumul de vară. Tare ar mai fi vrut să fie un demon care să slobozească jeturi de apă îngheţată!

— Asta a fost, încheie Sarsail stând drept în mijlocul camerei, cu coada înfăşurată în jurul încheieturii. Avea privirea ciudată a unuia care-şi aminteşte de gloria trecută.

— Ce fel de informaţii vrei?

Sarsail începu să măsoare camera în lung şi-n lat prin faţa pentagonului, târându-şi coada după el.

— Descrie-mi drastul.

— E moale, greu...

Ar putea fi plumb.

— Şi galben.

Aur.

— Hmm, făcu Arthur privind spre sticlă. Bănuiesc, desigur, că nu-i niciodată cenuşiu, sau cafeniu închis, nu?

— Nu, e întotdeauna galben, uneori cu o tentă roşiatică.

Şi totuşi aur. Arthur privea la monstrul roşiatic din faţa

lui, păşind de colo-colo cu o nerăbdare prost ascunsă. Cinci mii de kilograme de aur. Asta ar însemna… Nu, mai bine să nu se gândească. Imposibil.

— O să-mi trebuiască puţin timp, mormăi Arthur. Cam şaizeci-şaptezeci de ani. Ştii ce, te chem eu când…

Sarsail îl întrerupse cu un hohot imens de râs. Era clar că Arthur îi stârnise rudimentarul simţ al umorului, fiindcă Sarsail se cutremură tot, scoţând sunete care arătau veselie.

— Şaizeci-şaptezeci de ani! răcnea Sarsail, iar sticla se scutura şi chiar şi liniile pentagonului păreau să tremure. Îţi dau şaizeci-şaptezeci de minute! Sau sticla!

— Stai un pic, interveni Arthur din colţul îndepărtat al pentagonului. Îmi trebuie puţin… termină odată!

Tocmai îi venise o idee, fără îndoială cea mai bună idee pe care o avusese. Mai mult, era ideea lui proprie.

— Am nevoie de formula exactă pe care-ai folosit-o ca să mă aduci pe mine, spuse Arthur. Vreau să verific la biroul central ca să fiu sigur că totul e în ordine.

Monstrul mugi şi înjură, iar aerul deveni negru cu violet; sticla vibra la unison cu vocea lui şi întreaga cameră părea să se legene. Însă Arthur Gammet rămase neclintit. Îi explică cu răbdare lui Sarsail, de şapte sau opt ori, că n-ar avea rost să-l închidă în sticlă, fiindcă astfel nu va putea niciodată să-i facă rost de aur. Tot ce voia era formula, şi desigur că aceasta nu…

Într-un târziu o obţinu.

— Şi fără şiretlicuri! tună Sarsail, făcând semn spre sticlă cu ambele mâini şi cu coada.

Arthur dădu uşor din cap şi reapăru în camera sa.

Îşi petrecu următoarele zile într-o căutare febrilă de-a lungul întregului New York. Unele ingrediente ale incantaţiei erau uşor de găsit – de exemplu rămurica de vâsc de la florărie şi sulful. Cu pământul din cimitir a fost mai greu, la fel şi cu aripa stângă de liliac. Ceea ce l-a întârziat într-adevăr a fost mâna tăiată a unui om asasinat. A găsit în sfârşit una la un magazin care se specializase în executarea comenzilor pentru studenţii de la medicină. A primit

asigurarea vânzătorului că acel cadavru căruia îi aparţinuse murise de o moarte violentă. Arthur bănuia că negustorul încerca să-l binedispună, dar el era foarte întors pe dos în acel moment.

Printre altele, cumpără şi o sticlă mare. Era surprinzător de ieftină. Traiul la New York era într-adevăr un noroc. Se pare că nu exista nimic – chiar *nimic* într-adevăr, care nu se putea cumpăra.

În trei zile avu la îndemână toate materialele şi la miezul celei de-a treia nopţi le aranjă pe podeaua camerei. Lumina unei Luni pline în al treilea pătrar strălucea la fereastră – incantaţia nu specifica exact în ce fază trebuie să fie Luna – şi totul părea a fi în ordine. Arthur desenă pentagonul, aprinse lumânările, arse tămâia şi începu vraja. Îşi închipuia că, urmând cu grijă indicaţiile, va reuşi să-l invoce pe Sarsail. Dorinţa lui urma să fie ca acesta să-l lase în pace. Nu vedea de ce-ar da greş.

Valurile de ceaţă se împrăştiară prin cameră în timp ce el mormăia formula şi curând văzu ceva care creştea în centrul pentagonului.

— Sarsail! strigă, dar nu era el.

În pentagon se afla ceva de circa trei metri înălţime. Fusese nevoit să se lipească aproape de podea ca să încapă sub tavanul lui Arthur. Se materializase ceva care stârnea spaima, cu aripi, un cap micuţ şi o gaură în piept.

Arthur Gammet invocase demonul care nu trebuia.

***

— Ce mai e şi asta? întrebă demonul, aruncând din piept un jet de apă îngheţată.

Apa se lovi de pereţii invizibili ai pentagonului şi se prelinse pe podea. Probabil că era doar un gest reflex, deoarece camera lui Arthur era suficient de răcoroasă.

— Vreau să-mi îndeplineşti unica dorinţă, începu repede Arthur.

Demonul arăta albastru şi îngrozitor de subţire, aripile lui apăreau doar ca nişte cioturi. Bătu din ele de câteva ori înainte de a răspunde.

— Nu ştiu ce eşti şi cum m-ai adus aici, sforăi demonul.

Dar e fără îndoială un lucru inteligent.

— Lasă vorbăria, răspunse Arthur nervos, gândindu-se îngrijorat că Sarsail poate să-l cheme din clipă în clipă. Vreau cinci mii de kilograme de aur. E cunoscut şi sub numele de drast, mălai, lovele, mangoţi.

Oricând, îşi zicea el, se putea trezi închis în sticlă.

— Ei bine, făcu demonul care producea frig. Se pare că trăieşti sub impresia greşită că eu sunt…

— Ai douăzeci şi patru de ore.

— Nu sunt bogat, zise demonul. Sunt un mic afacerist. Dar dacă îmi dai timp…

— Asta sau sticla, îl ameninţă Arthur.

Arătă recipientul uriaş din colţ, apoi îşi dădu seama că acolo nu aveau cum să încapă nicicum trei metri de demon care produce frig.

— Data viitoare când te voi chema voi procura o sticlă suficient de mare, adăugă Arthur. Nu-mi închipuiam că eşti aşa de înalt.

— Am auzit poveşti despre oameni care dispar, cugetă demonul cu glas tare. Deci *asta* li se întâmpla! Lumea de dincolo… Nu cred, totuşi, că mă va lua cineva în serios.

— Adu drastul ăla, strigă Arthur exasperat… Dispari!

Demonul care producea frig dispăru.

Arthur Gammet ştia că nu-şi poate îngădui mai mult de douăzeci şi patru de ore. Chiar şi asta însemna probabil foarte mult, îşi zise, fiindcă nu se ştia niciodată când va hotărî Sarsail că timpul lui trecuse. Şi nu se ştia de ce e în stare monstrul, mai ales dacă va fi dezamăgit pentru a treia oară.

Spre sfârşitul zilei, Arthur se trezi strângând cu putere ţeava de aburi. I-ar fi prins tare bine dacă ar fi fost convocat! Era însă tare plăcut să ai ceva de care să te ţii…

În aceeaşi măsură, căzuse în păcat, îşi spuse el, când fusese nevoit să aibă astfel de pretenţii. Asupra demonului care producea frig. Îşi dădea foarte limpede seama că demonul nu putea fi unul adevărat – ca şi Arthur de altfel… Ei bine, nu va folosi niciodată sticla în cazul lui. N-ar fi fost deloc în favoarea afacerii dacă nu l-ar fi mulţumit pe

Sarsail.

Murmură din nou incantaţia.

— Trebuie să faci pentagonul mai larg, îl luă la rost demonul producător de frig, ghemuindu-se cu greu înăuntru. N-am loc pentru…

— Dispari! strigă Arthur şi şterse în grabă pentagonul.

Îl schiţă iar, folosind de această dată tot spaţiul camerei. Târî sticla – aceeaşi, fiindcă nu găsise una de peste trei metri înălţime – în bucătărie, se adăposti în cămară şi repetă formula. Din nou, ceaţa albastră şi groasă se adună.

***

— Nu fi nerăbdător, spuse demonul care insufla frig din interiorul pentagonului. Încă n-am făcut rost de mălai. E o problemă, pot să explic tot. Dădu din aripi ca să împrăştie ceaţa. Lângă el era o sticlă, înaltă de trei metri. Înăuntru, verde de furie, era Sarsail. Părea că ţipă, dar sticla fusese astupată. Nu răzbătea nici un sunet.

— Am luat formula de la bibliotecă, spuse demonul. Era să cad pe spate când am văzut că merge. Totdeauna am fost un om de afaceri cu picioarele pe pământ. Nu-mi plac chestiile astea supranaturale. N-am încotro însă, trebuie să accept realitatea. Oricum, m-am ales cu demonul ăsta. Întinse spre sticlă o mână, ca braţul unui păianjen. N-a vrut însă să se dea pe brazdă şi l-am băgat în sticlă.

Demonul care insufla frig oftă adânc, uşurat, iar Arthur zâmbi. Era ca o graţiere.

— Nu vreau să mă bagi în sticlă, continuă demonul, fiindcă am o nevastă şi trei copii. Ştii cum e. Cheltuieli mari, n-am reuşit să adun atâta drast nici cu poliţia. Dacă însă reuşesc să-l conving pe demonul ăsta de aici…

— Dă-l naibii de drast, zise Arthur. Ia demonul cu tine şi pune-l la păstrare. În sticlă, bineînţeles.

— Aşa voi face, îl linişti agentul de asigurări cu aripi albastre. În ce priveşte problema cu drastul…

— Las-o baltă, îl întrerupse Arthur cu afecţiune. În definitiv, agenţii de asigurări trebuie să fie uniţi, nu? Te ocupi de incendii şi jafuri?

— Mai curând mă pasionează cazurile de accident, i se

destăinui el. Ştii, mă gândeam…

Sarsail tuna şi fulgera în interiorul sticlei, în timp ce cei doi agenţi de asigurare stăteau de vorbă despre greutăţile profesiei lor.

SPECIALISTUL

Furtuna de fotoni a izbucnit fără veste, năpustindu-se asupra Navei din spatele unei aglomerări de stele roşii gigantice. Ochi abia avu vreme să fulgere un avertisment scurt în ultima clipă prin Vorbitor şi cataclismul se dezlănţui.

Era a treia călătorie în spaţiu a lui Vorbitor şi prima furtună de joasă presiune. Simţi o spaimă bruscă, pe când Nava se scutura cu putere primind în faţă valul de forţă şi se înclina dintr-o parte în alta. Apoi frica dispăru, înlocuită de un simţământ de emoţie intensă.

De ce să se teamă, îşi spuse sie însuşi – doar fusese instruit pentru asemenea cazuri de forţă majoră.

Tocmai vorbea cu Alimentator când a izbucnit furtuna, dar întrerupsese conversaţia brusc. Spera ca acesta să fie teafăr. Era prima călătorie a tânărului în spaţiu.

Filamentele ca nişte sârme – care constituiau cea mai mare parte a corpului lui Vorbitor – se întindeau pe toată suprafaţa Navei. Le retrase repede pe toate, cu excepţia celor care-l legau de Ochi, Motor şi Pereţi. În momentul respectiv numai ei contau. Restul Echipajului era nevoit să se descurce pe cont propriu până la terminarea furtunii.

Ochi îşi aplatizase corpul în formă de disc de-a lungul unui Perete şi-şi extinsese un organ al văzului în afara Navei. Pentru o concentrare mai mare, celelalte organe vizuale de care dispunea fuseseră inactivate, adunate în jurul corpului.

Cu ajutorul organului vizual al lui Ochi, Vorbitor urmărea desfăşurarea furtunii. El traducea imaginea pur vizuală redată de Ochi transmiţând indicaţiile lui Motor, care manevra direcţia Navei pentru a întâmpina valurile în poziţia adecvată. Aproape simultan, Vorbitor traducea indicaţiile de direcţie în viteză pentru Pereţi, care se întăreau pentru a ţine piept şocurilor.

Coordonarea era rapidă şi precisă – Ochi măsura valurile, Vorbitor transmitea mesajele lui Motor şi Pereţilor, Motor

schimba adecvat direcţia Navei, iar Pereţii erau pregătiţi să întâmpine şocul.

În munca de echipă cu funcţionare rapidă, Vorbitor uită orice urmă de teamă. N-avea timp de gândire. În calitatea sa de sistem de comunicare al Navei, era nevoit să traducă şi să transmită mesajele cu viteză maximă, coordonând informaţiile cu acţiunea de direcţionare.

În câteva minute furtuna a luat sfârşit.

— Foarte bine, zise Vorbitor. Să vedem acum dacă s-au produs defecţiuni. Filamentele sale se încâlciseră în timpul furtunii, dar el le descurcă şi le extinse în toată Nava, branşându-i pe toţi în circuit. Motor?

— Sunt bine, răspunse Motor.

Acel bătrân nemaipomenit îşi umezise plăcile în timpul furtunii, eliberând astfel exploziile atomice din stomacul său. Nici un fel de furtună n-ar fi putut lua prin surprindere un navigator în spaţiu cu experienţa lui Motor.

— Pereţi?

Pereţii raportară unul câte unul, şi aceasta dură destul de mult. Erau aproape o mie, indivizi subţiri, rectangulari, care formau întreaga carcasă a Navei. Desigur, îşi întăriseră marginile în timpul furtunii, conferind elasticitate întregii Nave. Unul sau doi suferiseră avarii grave.

Doctor anunţă că e teafăr. Îndepărtă filamentul Vorbitorului de pe cap, ieşind din circuit, şi se duse să remedieze Pereţii avariaţi. Alcătuit în cea mai mare parte din mâini, Doctor se ţinuse strâns de un Acumulator pe timpul furtunii.

— Să continuăm puţin mai repede acum, zise Vorbitor, amintindu-şi că trebuia să afle care era situaţia exactă. Deschise circuitul către cei patru Acumulatori. Voi ce faceţi? întrebă.

Nu răspunse nimeni. Acumulatorii dormeau. Avuseseră receptoarele deschise în timpul furtunii şi se încărcaseră până la refuz cu energie. Vorbitor îşi mişcă filamentele în jurul lor, dar ei nu se clintiră.

— Lasă-mă pe mine, interveni Alimentator.

Acesta o încasase destul de zdravăn înainte să reuşească

să-şi lipească ventuzele absorbante de un Perete, dar îndrăzneala-i nu suferise deloc. Era singurul membru al Echipajului care n-avea niciodată nevoie de îngrijirea lui Doctor; corpul lui era în stare să se vindece singur.

Se deplasă în grabă pe cele peste o duzină de tentacule şi înghionti zdravăn cel mai apropiat Acumulator. Dispozitivul cilindric uriaş deschise un ochi, apoi îl închise la loc. Alimentator îi mai dădu un ghiont, dar acesta nu reacţionă. Se întinse spre valva de siguranţă a Acumulatorului şi lăsă să iasă puţină energie.

— Termină, mormăi Acumulatorul.

— Atunci trezeşte-te şi raportează, insistă Vorbitor.

Acumulatorii spuseră morocănoşi că n-aveau nici pe naiba, lucru evident pentru orice prost. În timpul furtunii fuseseră ancoraţi de podea.

Restul inspecţiei merse repede. Gânditor era bine, iar Ochi era profund impresionat de frumuseţea furtunii. Nu aveau decât o singură victimă.

Propulsor murise. Fiind biped, nu avea stabilitatea celorlalţi membri ai Echipajului. Furtuna îl surprinsese în mijlocul podelei, îl izbise de un Perete întărit şi-i rupsese mai multe oase importante. Repararea sa depăşea priceperea Doctorului.

O vreme rămaseră tăcuţi. Era grav când murea o parte din Navă. Întreaga navă era o entitate cooperantă, compusă în întregime din Echipaj. Pierderea oricărui membru reprezenta o lovitură pentru toţi ceilalţi.

În situaţia dată era şi mai grav. Livraseră marfa într-un port situat la mai mulţi ani-lumină de Centrul Galactic. Nu-şi puteau da seama unde se găsesc.

Ochi se târî spre un Perete şi scoase afară un organ vizual. Pereţii îl lăsară să pătrundă, apoi se repliară strâns în jurul orificiului. Organul Ochiului se întinse la o distanţă suficientă de Navă ca să vizualizeze întreaga sferă a stelelor. Imaginea trecu prin Vorbitor, care o transmise Gânditorului.

Gânditorul stătea într-un colţ al încăperii, o grămadă uriaşă şi informă de protoplasmă. În interiorul său se

găseau toate informaţiile adunate de la străbunii săi călători în spaţiu. El evaluă imaginea, o compară rapid cu altele înmagazinate în celulele sale şi spuse:

— Nu există planete galactice în apropiere.

Vorbitor traduse automat mesajul tuturor. Era exact lucrul de care se temeau cel mai tare.

Ochi, cu ajutorul Gânditorului, calculă că se aflau cu mai multe sute de ani lumină în afara itinerarului lor, la periferia Galaxiei.

Toţi membrii Echipajului ştiau ce înseamnă asta. Fără un Propulsor care să impulsioneze viteza navei la un multiplu al vitezei luminii, nu vor ajunge niciodată acasă. Călătoria de întoarcere fără Propulsor ar fi durat mai mult decât majoritatea vieţilor lor.

— Ce-ai sugera? îl întrebă Vorbitor pe Gânditor.

Era o întrebare prea vagă pentru un Gânditor cu o minte literală. Îi ceru s-o reformuleze.

— Care ar fi cel mai bun lucru de făcut, întrebă Vorbitor, pentru a reveni pe o planetă galactică?

Gânditor avea nevoie de mai multe minute pentru a lua în calcul toate posibilităţile înmagazinate în celulele sale. Între timp, Doctorul peticise Pereţii şi cerea ceva de mâncare.

— În scurtă vreme vom mânca, îl calmă Vorbitor, răsucindu-şi nervos filamentele.

Deşi ca vârstă se situa pe locul al doilea printre membrii Echipajului – doar Alimentator era mai tânăr – responsabilitatea lui era dintre cele mai mari. Se aflau într-o situaţie critică; el trebuia să coordoneze informaţiile şi să direcţioneze acţiunile.

Unul dintre Pereţi veni cu ideea să se îmbete cu toţii criţă. Această soluţie a fost respinsă imediat. Cu toate acestea, reflecta o atitudine tipică a Pereţilor. Erau lucrători şi camarazi buni, dar în cazul cel mai fericit nişte fluşturatici. Când se întorceau pe planetele de baştină, mai mult ca sigur că-şi prăpădeau toată leafa într-un chef.

— Pierderea Propulsorului lipseşte Nava de posibilitatea de a înainta cu viteze superioare vitezei luminii, începu

Gânditor fără nici o introducere. Cea mai apropiată planetă galactică se află la patru sute cinci ani-lumină.

Vorbitor traduse acestea imediat pe toată întinderea corpului său filamentos.

— Există două posibilităţi. Prima, Nava se poate îndrepta spre cea mai apropiată planetă galactică datorită energiei atomice furnizate de Motor. Aceasta va dura aproximativ două sute de ani. La vremea aceea s-ar putea ca Motor să mai fie în viaţă, dar nimeni altcineva nu va supravieţui. A doua posibilitate este localizarea unei planete primitive din această regiune, pe care se află Porpulsori latenţi. Găsiţi unul şi instruiţi-l. Determinaţi-l să Împingă Nava înapoi în teritoriul galactic.

Gânditor tăcu; prezentase toate posibilităţile existente în memoriile străbunilor.

Votară rapid şi se deciseră asupra celei de-a doua alternative. De fapt nu aveau de ales. Era singura care le oferea o speranţă de a reveni acasă.

— Bine, spuse Vorbitor. Haideţi să mâncăm. Cred că o merităm cu toţii.

Trupul Propulsorului mort fu aruncat în gura lui Motor, care îl înghiţi pe loc, transformând atomii în energie. Motor era singurul membru al Echipajului care trăia din energie atomică.

Pentru ceilalţi, Alimentator se grăbi să se încarce de la cel mai apropiat Acumulator. Apoi începu să transforme mâncarea din interiorul său în substanţele necesare fiecărui membru. Chimia corpului lui se schimba, se modifica, se adapta şi fabrica diverse feluri de mâncare pentru Echipaj.

Ochi se hrănea numai cu derivatele complexe de clorofilă. Alimentator reproduse substanţa pentru el, apoi trecu la Vorbitor şi-i dădu hidrocarburile sale, iar Pereţilor compuşii numeroşi de clor. Pentru Doctor prepară un produs asemănător cu silicatul de fructe care creştea pe planeta lui natală.

Procesul de hrănire luă sfârşit şi Nava reveni la ordine. Acumulatorii stăteau într-un colţ, dormind din nou mulţumiţi. Ochi îşi întindea organul vizual cât putea de

departe, adaptându-l pentru recepţie telescopică la cel mai înalt grad. Chiar şi în această situaţie încordată, Ochi nu se putea abţine să nu facă versuri. Îi anunţă că lucrează la un nou poem narativ intitulat *Strălucire periferică.* Nimeni nu voia să-l audă, aşa că Ochi îl introduse în memoria Gânditorului, care înmagazina absolut orice, bun sau rău, corect sau greşit.

Motor nu dormea niciodată. Plin până la refuz datorită Propulsorului, el impulsionă Nava cu viteza luminii multiplicată de câteva ori.

Pereţii se ciondăneau între ei, nereuşind să stabilească cine a fost cel mai beat în ultima permisie.

Vorbitorul se hotărî să-şi găsească o poziţie comodă. Dădu drumul ventuzelor care se fixaseră de Pereţi şi se răsuci în aer, micul său corp rotund rămânând suspendat de reţeaua complicată de filamente.

Se gândi o clipă la Propulsor. Ciudat. Fusese prietenul tuturor iar acum îl uitaseră cu toţii. Nu era vorba de indiferenţă, ci de faptul că Nava reprezenta o unitate. Pierderea unui membru era regretată, dar cel mai important pentru unitate era să meargă înainte.

Nava trecea în viteză printre sorii periferiei.

Gânditor imprimă direcţia de spirală pentru cercetare, calculând şansele de a găsi o planetă de Propulsori de patru la unu. Peste o săptămână găsiră o planetă de Pereţi primitivi. Coborând, văzură indivizii de formă rectangulară, acoperiţi în întregime cu piele, tolăniţi la soare, târându-se pe stânci, întinzându-se să devină subţiri pentru a putea pluti în bătaia brizei.

Toţi Pereţii Navei sloboziră un oftat nostalgic. Era exact ca acasă.

Pereţii de pe această planetă nu fuseseră contactaţi încă de o echipă galactică şi nu erau conştienţi încă de destinul lor măreţ – să se alăture vastei Cooperaţii Galactice.

În Spirală întâlniră şi multe lumi moarte, şi lumi prea tinere pentru a susţine viaţa. Găsiră o planetă de Vorbitori. Ei îşi extinseseră liniile de comunicare, ca pânza de păianjen, peste jumătate de continent.

Vorbitor îi privi cu jind prin intermediul lui Ochi. Un val de autocompătimire îl cuprinse. Îşi aminti casa părintească, familia, prietenii. Se gândi la copacul pe care voia să-l cumpere la înapoiere.

O clipă, Vorbitor se întrebă ce făcea acolo – parte integrantă a unei Nave într-un colţ îndepărtat al Galaxiei.

Se scutură de melancolie. N-aveau cum să nu dea de o planetă de Propulsori, trebuia doar să caute suficient de atent.

Cel puţin aşa spera.

A urmat un şir lung de lumi aride în cursa rapidă a Navei prin periferia neexplorată. Apoi o planetă de Motoare primitive, înotând într-un ocean radioactiv.

— E un teritoriu bogat, îi spuse Alimentator Vorbitorului. Cooperaţia Galactică ar trebui să trimită o echipă de Contact prin părţile astea.

— O vor face probabil, după întoarcerea noastră, zise Vorbitor.

Erau prieteni buni, dincolo de relaţiile amicale dintre toţi membrii echipajului. Nu numai fiindcă erau cei mai tineri din echipaj, deşi şi acesta era un motiv. Amândoi aveau funcţii asemănătoare şi asta motiva o anume legătură între ei. Vorbitor traducea limbajele; Alimentator transforma alimente. Mai mult, arătau aproximativ asemănător. Vorbitor era ca un miez central cu filamente radiale: Alimentator era un miez central cu tentacule radiale.

Vorbitor îl considera pe Alimentator cel mai conştient membru al echipajului Navei, după el. Nu era niciodată în stare să înţeleagă pe deplin cum se descurcau unii cu procesele de conştiinţă.

Alţi sori, alte planete. Motor începuse să se supraîncălzească. În mod obişnuit, Motor era folosit doar pentru decolări şi aterizări şi pentru manevre delicate într-un grup de planete. Acum funcţionase în continuu săptămâni întregi, sub şi peste viteza luminii. Tensiunea la care fusese supus începuse să-şi facă efectul.

Alimentator, cu ajutorul Doctorului, aranjă pentru el un sistem de răcire. Era un tratament simplist, dar trebuia să

ajungă. Ordonă atomii de nitrogen, oxigen şi hidrogen pentru a alcătui un sistem de răcire. Doctorul diagnostică o odihnă de lungă durată pentru Motor. Spuse că acest bătrân curajos nu putea rezista încordării mai mult de o săptămână.

Cercetarea continuă, moralul echipajului scăzând mereu. Îşi dădură seama că Propulsorii se găseau destul de rar în Galaxie, în comparaţie cu multitudinea de Pereţi şi Motoare.

Pereţii se aleseseră cu tenul ciupit din cauza prafului interstelar. Se plânseră că la înapoiere vor avea nevoie de un tratament complet pentru înfrumuseţarea pielii. Vorbitor îi asigură că societatea le va plăti tratamentul.

Chiar şi Ochi devenise injectat din cauza privitului continuu în spaţiu.

Se lăsară deasupra altei planete. Caracteristicile ei fură pe loc transmise Gânditorului, care începu să mediteze asupra lor.

Mai aproape, şi putură distinge formele.

Propulsori! Propulsori primitivi!

Se retraseră rapid în spaţiu pentru a face planuri. Alimentator prepară douăzeci şi trei de tipuri de băuturi alcoolice pentru sărbătoare.

Nava nu mai fu în stare de funcţionare timp de trei zile.

— Acum e toată lumea gata? întrebă Vorbitor, puţin confuz. Rămăsese cu o mahmureală care stăruia ca o arsură la capătul fiecărui nerv. Ce mai beţie trăseseră! Îşi amintea ca prin ceaţă că-l îmbrăţişase pe Motor şi-l invitase să împartă cu el copacul la întoarcerea acasă.

Se cutremură la acest gând.

Şi restul echipajului se prezenta lamentabil. Pereţii lăsau aerul să se scurgă în spaţiu: erau prea nesiguri pe ei ca să-şi poată uni marginile ca lumea. Doctorul era inconştient.

Dar cel mai rău se simţea Alimentator. Datorită faptului că sistemul său se adapta la orice fel de combustibil, cu excepţia celui atomic, el gustase fiecare amestec preparat, pentru a aprecia cantităţile de iod, oxigen pur sau exces de ester. Era într-o stare îngrozitoare. Tentaculele sale, de obicei de un albastru sănătos, erau acum străbătute de

dungi portocalii. Sistemul său lucra cu îndârjire, purgând totul, iar Alimentatorul suferea efectele curăţării.

Singurii treji erau Gânditor şi Motor. Gânditor nu bea, ceea ce era neobişnuit pentru un navigator în spaţiu – deşi reprezenta un lucru tipic pentru Gânditor – iar Motor nu putea bea.

Ascultară relatările Gânditorului asupra unor fapte uimitoare. Din imaginile luate de pe suprafaţa planetei, transmise de Ochi, Gânditorul detectase prezenţa de construcţii metalice. El lansă ipoteza alarmantă că aceşti Propulsori construiseră o civilizaţie mecanică.

— Imposibil! spuseră sec trei dintre Pereţi şi majoritatea membrilor din echipaj au fost înclinaţi să le dea dreptate. Tot metalul pe care-l văzuseră vreodată fusese îngropat în pământ sau zăcea aruncat în grămezi oxidate şi inutilizabile.

— Vrei să spui că ei fac lucruri din metal? întrebă Vorbitorul. Din metal obişnuit, fără viaţă? Ce-ar putea ei confecţiona?

— Nimic, zise Alimentator convins. S-ar sfărâma mereu. Adică, metalul nu *ştie* când îi slăbeşte rezistenţa.

Părea, totuşi, să fie adevărat. Ochi îşi mări imaginile şi toţi putură vedea că Propulsorii făcuseră adăposturi uriaşe, vehicule şi alte articole din metal inert.

Motivul era uşor de aflat, însă nu era deloc un semn bun. Cu toate acestea, partea dificilă luase sfârşit. Planeta Propulsorilor fusese găsită. Rămăsese o treabă relativ uşoară: de a convinge un Propulsor localnic.

N-ar trebui să fie prea greu. Vorbitor ştia că principiul cooperării era fundamental în Galaxie, chiar şi în rândul popoarelor primitive.

Echipajul hotărî să nu aterizeze într-o regiune populată. Nu exista, desigur, nici un motiv să nu se aştepte la o primire prietenoasă, dar era misiunea Echipei de Contact să intre în legătură cu autohtonii, şi asta ca rasă. Tot ce doreau ei se rezuma la un singur individ.

În consecinţă, aleseră o porţiune puţin populată şi se lăsară pe sol, în timp ce o jumătate a planetei se afla în

întuneric.

Localizară aproape imediat un Propulsor solitar.

Ochi îşi adaptă vederea la întuneric şi urmăriră mişcările Propulsorului. După un timp se lungi lângă un foc mic. Gânditor le spuse că acesta era un foarte cunoscut obicei de odihnă al Propulsorilor.

Înainte de ivirea zorilor Pereţii se desfăcură, iar Alimentator, Vorbitor şi Doctor ieşiră.

Alimentator se repezi înainte şi bătu pe umăr creatura. Vorbitor îl urma cu un filament pentru comunicaţie.

Propulsorul deschise organele vizuale, clipi şi făcu o mişcare cu organul de hrănire. Apoi sări în picioare şi o luă la fugă.

Cei trei membri ai echipajului erau uluiţi. Propulsorul nu aşteptase nici măcar să afle ce voiau cei trei!

Vorbitor întinse rapid un filament şi-l prinse de un picior, la douăzeci de metri. Propulsorul căzu.

— Tratează-l cu blândeţe, spuse Alimentator. Poate e surprins de apariţia noastră.

Smuci uşor tentaculele la ideea asta caraghioasă, ca un Propulsor – una dintre cele mai ciudate figuri din Galaxie, cu multiplele sale organe – să poată fi surprins de apariţia altcuiva.

Alimentatorul şi Doctorul alergară spre cel căzut, îl ridicară şi-l duseră înapoi la Navă.

Pereţii se lipiră iar. Îi dădură drumul şi se pregătiră să comunice cu el.

Imediat ce se văzu liber, Propulsorul sări în picioare şi fugi spre locul unde pereţii se lipiseră. Bătu disperat în ei, cu organul de hrănire deschis şi vibrând.

— Ia mai termină cu chestia asta! rosti Peretele.

Se umflă şi Propulsorul se prăbuşi pe podea. Dar în acelaşi moment, sări în sus şi începu să alerge înainte.

— Opreşte-l! strigă Vorbitor. S-ar putea răni.

Unul dintre Acumulatori se trezi suficient pentru a se rostogoli în calea Propulsorului. Acesta căzu, se ridică din nou şi continuă să fugă.

Vorbitor îşi extinse filamentele şi în partea din faţă a

Navei, aşa că-l prinse. Propulsorul începu să tragă ca să-i rupă filamentele şi Vorbitor îi dădu repede drumul.

— Conectează-l la sistemul de comunicare! ţipă Acumulator. Poate reuşim să ne înţelegem cu el în mod rezonabil.

Vorbitor întinse un filament spre capul Propulsorului, fluturându-l; era semnalul universal pentru comunicare. Propulsorul însă continua să aibă comportamentul acela bizar, sărind mereu într-o parte. Avea o bucată de metal în mână şi o agita cu putere.

— Ce crezi că va face cu obiectul ăla? întrebă Alimentator.

Propulsorul începu să atace partea laterală a Navei, izbind cu putere unul dintre Pereţi. Acesta se înţepeni instinctiv iar metalul pocni.

— Lăsaţi-l în pace, interveni Vorbitorul. Să se liniştească puţin.

Vorbitor se consultă cu Gânditor, dar nu se putură decide cum să procedeze. Propulsorul nu voia să accepte comunicarea.

De fiecare dată când Vorbitor întindea un filament, Propulsorul dădea semne de panică accentuată. Pe moment, erau într-un impas.

Gânditor respinse planul de a găsi un alt Propulsor pe planetă. Considera comportamentul acestui individ absolut tipic; n-ar câştiga nimic abordând un altul. De asemenea, o planetă trebuia contactată numai de o Echipă de Contact.

Dacă nu puteau comunica cu acest Propulsor, n-o vor putea face niciodată cu un altul de pe planetă.

— Cred că ştiu care e necazul, spuse Ochi. Se târî spre Acumulator. Aceşti Propulsori au dezvoltat o civilizaţie mecanică. Gândeşte-te puţin cum au procedat. Şi-au dezvoltat capacitatea de a folosi degetele, precum Doctor, pentru a da formă metalului. Şi-au folosit organele vizuale, ca mine. Şi probabil şi nenumărate alte organe.

Se opri, aşteptând efectul.

— Aceşti Propulsori au devenit nespecialişti!

Discutară în contradictoriu mai multe ore. Pereţii

susţineau că nici o creatură inteligentă nu poate fi nespecializată. În Galaxie nu se cunoştea aşa ceva. Aveau însă dovada în faţa lor – oraşele Propulsorilor, vehiculele lor… Acest Propulsor, constituind exemplificarea tuturor celorlalţi, părea capabil să facă o mulţime de lucruri.

Era capabil să facă orice, în afară de a Împinge!

Gânditor le furniză o explicaţie parţială:

— Aceasta nu este o planetă primitivă. E relativ veche şi-ar fi trebuit să facă parte din Cooperaţie cu mii de ani în urmă. Cum nu s-a întâmplat aşa, Propulsorii de acolo au fost frustraţi de dreptul lor prin naştere. Priceperea şi specialitatea lor era să Împingă, dar nu era nimic de împins. Era normal să-şi dezvolte o cultură deviată. Ce este exact această cultură, e greu de spus. Pe baza evidenţei, însă, avem motive să credem că aceşti Propulsori sunt – *necooperanţi.*

Gânditor avea obiceiul să rostească judecăţile cele mai cutremurătoare în modul cel mai calm cu putinţă.

— E foarte posibil, continuă Gânditor inexorabil, ca aceşti Propulsori să nu aibă nimic de-a face cu noi. În care caz, şansele noastre sunt de aproximativ două sute optzeci şi trei la una să mai dăm peste altă planetă de Propulsori.

— Nu-i sigur că nu va coopera, zise Vorbitor, până ce nu stabilim comunicarea cu el.

Găsea aproape imposibil să creadă că orice creatură inteligentă ar refuza să coopereze de bună voie.

— Cum să facem însă? întrebă Alimentator.

Se deciseră asupra unei modalităţi de urmat. Doctor păşi rar spre Propulsor, care se retrăgea din calea lui. În acelaşi timp, Vorbitor întindea un filament în afara Navei, de jur împrejur, apoi înăuntru din nou, în spatele Propulsorului.

Acesta se retrase lângă un Perete – iar Vorbitor implantă un filament, prin capul Propulsorului, în priza de comunicare din centrul creierului său.

Propulsorul leşină.

***

Când îşi reveni, Alimentatorul şi Doctorul fură nevoiţi să-l ţină strâns de toate membrele, altfel ar fi distrus linia de

comunicaţie. Vorbitor îşi exercită iscusinţa învăţând limba Propulsorului.

Nu era prea greu. Toate limbile Propulsorilor erau din aceeaşi familie, iar aceasta nu făcea excepţie. Vorbitor reuşi să capteze suficiente gânduri de suprafaţă pentru a forma un model.

Încercă să comunice cu Propulsorul.

Acesta rămânea tăcut.

— Cred că are nevoie de mâncare, spuse Alimentatorul.

Îşi amintiră că trecuseră aproape două zile de când îl luaseră la bord. Alimentatorul prepară puţină mâncare standard pentru Propulsor şi i-o oferi.

— Dumnezeule! O friptură!

Echipajul izbucni în urale, de-a lungul tuturor circuitelor de comunicare ale Vorbitorului. Propulsorul rostise primele cuvinte!

Vorbitor le studie şi scormoni în memorie. Cunoştea cam două sute de limbi ale Propulsorilor şi mai multe variaţii simple. Descoperi că acest Propulsor vorbea o combinaţie între limbile Propulsorilor.

După ce mâncă, începu să privească împrejur. Vorbitor îi captă gândurile şi le transmise Echipajului.

Propulsorul avea un fel ciudat de-a privi Nava. El o vedea ca pe o amestecătură de culori. Pereţii se ondulau. În faţa lui se afla ceva ce semăna cu un păianjen gigantic, colorat negru cu verde, cu plasa sa răspândită prin toată Nava şi în capetele tuturor creaturilor. Îl vedea pe Ochi în chip de animal mic şi dezgolit, ceva între un iepure jupuit şi un gălbenuş de ou – ce-or mai fi fost şi alea!

Vorbitor era fascinat de noua perspectivă pe care i-o dădea mintea Propulsorului. Nu mai văzuse niciodată lucrurile astfel. Însă acum, când Propulsorul o scotea în evidenţă, Ochi *era într-adevăr* o creatură destul de ciudată.

Porniră să comunice.

— Ce naiba *sunteţi* voi? întrebă Propulsorul, mult mai calm acum decât fusese în cele două zile. De ce-aţi pus mâna pe mine? M-am ţicnit eu?

— Nu, îi răspunse Vorbitor, nu eşti psihopat. Suntem o

navă comercială galactică. Am fost deturnaţi de la itinerarul nostru de o furtună şi Propulsorul nostru a fost omorât.

— Bun, şi ce legătură are asta cu mine?

— Am vrea ca tu să te alături echipajului nostru, zise Vorbitor, să devii noul nostru Propulsor.

Propulsorul, după ce i s-a explicat situaţia, a rămas o vreme pe gânduri. Vorbitor detectă sentimentul de conflict din gândurile lui. Nu se decisese încă dacă să accepte totul ca pe o situaţie reală sau nu. În sfârşit, Propulsorul hotărî că nu era nebun.

— Uite ce-i băieţi, făcu el. Nu ştiu ce sunteţi şi ce înseamnă toate astea. Trebuie' să plec de-aici. Sunt într-o permisie şi dacă nu mă întorc repede, Armata SUA va deveni foarte interesată.

Vorbitorul îl rugă pe Propulsor să-i dea mai multe informaţii despre „armată” şi le transmise Gânditorului.

— Aceşti Propulsori se angajează în lupte personale, fu concluzia Gânditorului.

— Dar *de ce?* întrebă Vorbitor.

Îşi mărturisi cu tristeţe că Gânditorul ar putea avea dreptate; Propulsorul nu prea dădea semne că ar vrea să coopereze.

— Mi-ar plăcea să vă dau o mână de ajutor, zise Propulsorul, dar nu-mi dau seama de unde v-a venit ideea că eu aş putea împinge ceva de dimensiunile astea. V-ar trebui o întreagă divizie de tancuri ca să urniţi chestia asta.

— Eşti de acord cu războaiele? întrebă Vorbitor la sugestia Gânditorului.

— Nimănui nu-i place războiul, mai ales celor care sunt ucişi.

— Atunci de ce le purtaţi?

Propulsor făcu un gest cu organul de alimentare, lucru observat de Ochi şi transmis Gânditorului.

— E o situaţie în care omori sau eşti omorât. Ştiţi ce e războiul, nu-i aşa?

— Noi nu avem războaie, spuse Vorbitor.

— Sunteţi norocoşi, rosti Propulsor cu amărăciune. Noi avem o mulţime.

— Sigur că da, zise Vorbitor. Acum avea întreaga explicaţie de la Gânditor. N-ai vrea să le pui capăt?

— Cum să nu.

— Atunci vino cu noi. Fii Propulsorul nostru.

Propulsor se ridică şi se îndreptă spre un Acumulator. Se aşeză pe el şi-şi uni extremităţile membrelor superioare.

— Cum naiba aş putea eu să opresc războaiele? întrebă Propulsor. Chiar dacă m-aş duce la şefii cei mari şi le-aş spune…

— Nu-i nevoie, îl linişti Vorbitor. Nu trebuie decât să vii cu noi. Împinge-ne până la bază. Cooperaţia Galactică va trimite o Echipă de Contact pe planeta ta. Asta va pune capăt războaielor voastre.

— Pe dracu! răspunse Propulsorul. Voi v-aţi împotmolit aici, băieţi, nu? Foarte bine. N-or să vină nici un fel de monştri să cucerească Pământul.

Derutat, Vorbitor încercă să înţeleagă raţionamentul. Spusese oare ce nu trebuia? Era posibil ca Propulsorul să nu-l fi înţeles?

— Credeam că vrei să pui capăt războaielor, zise Vorbitor.

— Sigur că da. Dar nu vreau să ne *oblige* cineva. Nu sunt trădător. Mai bine lupt.

— Nu vă va obliga nimeni. Vă veţi opri fiindcă nu va mai fi nevoie de războaie.

— Ştiţi de ce ne luptăm noi?

— E foarte clar.

— Zău? Şi care-i explicaţia voastră?

— Voi Propulsorii aţi fost departe de principalul curent al Galaxiei, explică Vorbitor. Voi aveţi specialitatea voastră – de a Împinge – dar nu e nimic de Împins. Vă jucaţi cu diferite lucruri – metal, obiecte fără viaţă – dar nu găsiţi adevărata satisfacţie. Jefuiţi de adevărata voastră vocaţie, vă luptaţi pur şi simplu din cauza frustrării. Atunci când vă veţi găsi locul în Cooperaţia Galactică – şi te asigur că e un loc important – războaiele voastre vor lua sfârşit. De ce să vă războiţi, să faceţi ceva împotriva naturii, când puteţi Împinge? Şi civilizaţia voastră mecanică se va sfârşi, fiindcă

nu va mai îl nevoie de ea.

Propulsorul scutură din cap, făcând ceea ce Vorbitorul ghici că e un gest de încurcătură.

— Ce e cu împinsul ăsta?

Vorbitorul îi explică cum putu mai bine. Treaba asta nefiind de competenţa lui, avea doar o idee generală referitor la ceea ce făcea un Propulsor.

— Vrei să spui că *asta* e ceea ce ar trebui să facă orice Pământean?

— Sigur că da, zise Vorbitor. Asta e marea voastră specialitate.

Propulsorul se gândi mai multă vreme.

— Cred că vă trebuie un psiholog sau un neurolog. Eu n-aş putea face niciodată aşa ceva. Sunt arhitect stagiar. Şi în afară, de asta… ei bine, e greu de explicat.

Vorbitorul însă pricepuse obiecţiile Propulsorului. Văzu o femeie-Propulsor în gândurile lui. Nu una, ci două, chiar trei. Surprinse un sentiment de singurătate, de înstrăinare. Propulsorul era plin de îndoială. Se temea.

— Când vom ajunge în Comunitatea Galactică, reluă Vorbitorul, sperând că spune ce trebuie, poţi face cunoştinţă cu alţi Propulsori. Şi cu Propulsori femeie. Voi toţi arătaţi asemănător, ar trebui să te împrieteneşti cu ei. În ce priveşte singurătatea din Navă – ea nu există. Tu încă nu înţelegi Cooperaţia. Nimeni nu e singur în Cooperaţie.

Propulsorul încă mai rumega ideea despre existenţa altor Propulsori. Vorbitor nu înţelegea de ce era aşa surprins. Galaxia era plină de Propulsori, Alimentatori, Vorbitori şi multe alte specii, repetate la nesfârşit.

— Nu cred că cineva ar pune capăt tuturor războaielor, zise Propulsorul. De unde să ştiu că nu mă minţi?

Vorbitor se simţi ca şi cum ar fi primit o lovitură mortală. Probabil că Gânditor avea dreptate când spunea că aceşti Propulsori nu vor vrea să coopereze. Era oare acesta sfârşitul strălucitei cariere a Vorbitorului? Erau sortiţi, el şi ceilalţi membri din echipaj, să-şi petreacă restul vieţii în spaţiu din cauza prostiei câtorva Propulsori?

Acest simplu gând îl făcu să-l compătimească pe

Propulsor. Îşi zise că trebuie să fie îngrozitor. Îndoială, nesiguranţă, această lipsă de încredere în ceilalţi. Dacă aceşti Propulsori nu-şi găseau locul în Galaxie, se vor extermina singuri. Termenul includerii lor în Cooperaţie era mult depăşit.

— Ce să fac să te conving? întrebă Vorbitor.

În disperare deschise toate circuitele către Propulsor. Îl lăsă să vadă cumsecădenia morocănoasă a lui Motor, umorul fluşturatic al Pereţilor; îi arătă încercările poetice ale lui Ochi şi caracterul bun şi îndrăzneţ al Alimentatorului. Îşi deschise propria sa minte şi-i arătă Propulsorului imaginea planetei lui natale, a familiei, a copacului pe care plănuia să-l cumpere când ajungea acasă.

Imaginile spuneau poveştile tuturor, indivizi de pe planete diferite, reprezentând etici diferite, uniţi de o legătură comună – Cooperaţia Galactică.

Propulsorul urmărea toate acestea în tăcere.

După un timp, scutură din cap. Gândul care însoţea gestul era nesigur, slab – dar negativ.

Vorbitor le spuse Pereţilor să se deschidă. Aceştia o făcură şi Propulsorul privi cu uimire.

— Poţi pleca, spuse Vorbitor. Scoate-ţi linia de comunicare şi pleacă.

— Şi voi ce-o să faceţi?

— Căutăm altă planetă de Propulsori.

— Unde? Pe Marte, pe Venus?

— Nu ştim. Putem doar să sperăm că mai găsim alta în regiunea asta.

Propulsorul privi spre deschidere, apoi înapoi spre Echipaj. Şovăi şi chipul i se schimonosi într-o grimasă nehotărâtă.

— Tot ce mi-ai arătat era adevărat?

Nu era necesar nici un răspuns.

— Bine, făcu Propulsorul deodată. Merg. Sunt un prost, dar merg. Dacă asta înseamnă ce mi-ai spus – *trebuie* să însemne ce mi-ai spus!

Vorbitor văzu că agonia Propulsorului de a lua o decizie îl făcuse să piardă contactul cu realitatea. Îşi închipuia că

totul e un vis în care hotărârile sunt uşor de luat şi fără importanţă.

— Nu mai e decât o mică problemă, spuse Propulsorul cu nesocotinţa isteriei. Băieţi, să fiu al naibii dacă ştiu cum să Împing! Ziceaţi ceva de o viteză mai mare decât cea a luminii? Eu nu pot să alerg nici măcar o milă pe oră.

— Desigur că poţi Împinge, îl asigură Vorbitor, sperând că nu se înşela. Ştia care erau capacităţile Propulsorului, acesta însă… Încearcă.

— Bine, acceptă Propulsor. Probabil mă voi trezi din visul ăsta, oricum.

Închiseră ermetic nava pentru decolare, în timp ce Propulsor vorbea de unul singur.

— Nostim, făcu Propulsorul. Ziceam că o excursie cu cortul ar fi un mod plăcut de a-ţi petrece o permisie, dar văd că nu reuşesc decât să am coşmaruri!

Motor ridică Nava în aer. Pereţii erai închişi ermetic, iar Ochi îi ghida pentru a se îndepărta de planetă.

— Acum ne găsim în spaţiu, îl informă Vorbitorul. Ascultându-l pe Propulsor, spera ca mintea lui să n-o fi luat-o razna. Ochi şi Gânditor vor transmite direcţia, iar eu ţi-o transmit ţie şi tu Împingi conform indicaţiilor.

— Eşti nebun, mormăi Propulsor. Probabil ai greşit planeta. Aş vrea să se termine o dată cu coşmarurile astea.

— Acum faci parte din Cooperaţie, zise Vorbitor disperat. Asta e direcţia. Împinge!

Propulsorul nu făcu nimic pentru moment.

Se trezea încet la realitate, dându-şi seama că de fapt nu visează deloc. Începu să aibă sentimentul Cooperaţiei. Ochi cu Gânditor, Gânditor cu Vorbitor, Vorbitor cu Propulsor, intercoordonaţi cu toţii cu Pereţii şi fiecare cu celălalt.

— Ce-i asta? întrebă Propulsor. Simţi unitatea Navei, sentimentul de imensă căldură, de apropiere, care erau posibile doar în cadrul Cooperaţiei.

Împinse.

Nu se întâmplă nimic.

— Mai încearcă o dată, îl imploră Vorbitor.

Propulsor îşi cercetă gândurile. Fu confruntat cu un puţ

adânc de îndoială şi teamă. Privind înăuntru, îşi văzu propriul chip schimonosit.

Gânditor i-l lumină să-l vadă mai bine.

Propulsorii trăiseră de secole dominaţi de îndoială şi teamă. Propulsorii se războiau din teamă şi ucideau din cauza îndoielii.

Acolo era organul Propulsorului!

Uman – Specialist – Propulsor – el se incluse pe de-a întregul în Echipaj, se contopi cu ei, cuprinse cu braţele minţii umerii lui Gânditor şi Vorbitor.

Dintr-o dată, Nava făcu un salt înainte, cu o viteză de opt ori mai mare decât cea a luminii. Continuă, cu o viteză din ce în ce mai copleşitoare.

A ŞAPTEA VICTIMĂ

Stanton Frelaine stătea la biroul său, încercând să pară ocupat, aşa cum ar trebui să fie un funcţionar la ora nouă şi jumătate dimineaţa. Era imposibil. Nu se putea concentra asupra reclamei pe care o scrisese în seara precedentă, nu se putea gândi la treabă. Nu era în stare decât să aştepte sosirea poştei.

Aştepta anunţul de două săptămâni. Guvernul tărăgăna lucrurile, ca de obicei.

Pe uşa de sticlă a biroului său scria *Morger şi Frelaine, Confecţii.* Se deschise şi intră E.J. Morger, şchiopătând uşor din cauza vechii răni provocate de o armă de foc. Umerii îi erau gârboviţi, dar la vârsta de şaptezeci şi trei de ani nu-i mai păsa prea mult de ţinută.

— Ei, Stan? întrebă Morger. Ce-i cu anunţul ăla?

Frelaine se întovărăşise cu Morger cu şaisprezece ani în urmă, când avea douăzeci şi şapte de ani. Împreună făcuseră din Confecţiile Protec un concern cu un capital de un milion de dolari.

— Cred că merge, spuse Frelaine, întinzându-i lui Morger bucata de hârtie. „De-ar veni odată poşta”, îşi zise.

— „Ai un Costum Protec? citi Morger cu voce tare, ţinând hârtia aproape de ochi. Croitoria de cea mai înaltă clasă a fost folosită la confecţionarea costumelor Protec ale lui Morger şi Frelaine, promovându-le pe primul loc în moda masculină.”

Morger îşi drese vocea şi privi spre Frelaine... Zâmbi şi citi mai departe:

„Costumul Protec e cel mai sigur şi în acelaşi timp cel mai elegant. Fiecare costum Protec are un buzunar interior pentru armă, garantat să nu se umfle. Nimeni nu va şti că aveţi armă – în afară de dumneavoastră. Buzunarul pentru pistol este astfel situat încât se poate ajunge la el foarte uşor, permiţând accesul rapid şi nestingherit la armă. Există modele cu buzunar la şold sau la piept.“

— Foarte frumos! comentă Morger.

Frelaine aprobă morocănos.

— „Costumul Protec Special este prevăzut cu buzunarul pentru scoaterea rapidă a armei, cea mai nouă descoperire pentru protecţie personală. O atingere a nasturelui ascuns aruncă pistolul direct în mână, armat, cu piedica trasă. De ce n-aţi intra în cel mai apropiat Magazin Protec? De ce să nu fiţi în siguranţă?“

— Minunat, zise Morger. E o reclamă foarte frumoasă şi plină de demnitate. Rămase pe gânduri o clipă, netezindu-şi mustaţa albă. N-ar trebui să aminteşti şi faptul că aceste costume Protec sunt prezentate într-o gamă variată de modele, la unul sau două rânduri, cu unul sau doi nasturi la clapa interioară, cu buzunar ascuns de adâncime variabilă?

— Ai dreptate, am uitat.

Frelaine luă foaia înapoi şi mâzgăli şi restul textului pe margine. Apoi se ridică, netezindu-şi sacoul peste stomacul proeminent. Frelaine avea patruzeci şi trei de ani, era puţin supraponderal şi chelise uşor în creştetul capului. Era un tip cu înfăţişare prietenoasă, dar cu o privire rece.

— Nu mai fi aşa îngrijorat, spuse Morger. Va veni cu poşta de azi.

Frelaine se strădui să zâmbească. Avea chef să se plimbe de colo-colo, dar în loc de asta se aşeză pe marginea biroului.

— Parc-ar fi primul meu omor, rosti cu un zâmbet amar.

— Ştiu cum e, spuse Morger. Până m-am lăsat de sportul ăsta, nu puteam dormi o lună întreagă aşteptând numirea. Ştiu.

Cei doi bărbaţi rămaseră în aşteptare. Când tăcerea ajunsese aproape de nesuportat, uşa se deschise. Un funcţionar intră şi puse corespondenţa pe biroul lui Frelaine.

Acesta se răsuci şi adună toate scrisorile. Le frunzări în viteză şi găsi ce aştepta – plicul lung şi alb de la BEC, cu ştampila oficială a guvernului.

— Asta e! spuse Frelaine şi începu să zâmbească. Asta-i puicuţa mea!

— Perfect!

Morger privi plicul cu interes, dar nu-i ceru lui Frelaine să-l deschidă. Ar fi fost o încălcare a etichetei şi în acelaşi timp un delict din punct de vedere legal. Nimeni nu trebuia să ştie numele Victimei, în afară de Vânătorul său.

— Vânătoare plăcută!

— Sper să fie aşa, răspunse Frelaine încrezător.

Pe biroul lui era ordine – fusese aşa de o săptămână întreagă. Îşi luă servieta.

— Un omor reuşit o să-ţi facă bine, murmură Morger, lăsându-şi mâna pe umărul căptuşit al lui Frelaine. Erai tare agitat în ultima vreme.

— Ştiu, rânji Frelaine şi-i strânse mâna.

— Aş vrea să mai fiu iar puşti, spuse Morger, privindu-şi piciorul rănit cu un zâmbet amar. Aş avea chef să iau din nou un pistol în mână.

Bătrânul fusese un Vânător pe cinste la vremea lui. Zece omoruri reuşite îl calificaseră pentru exclusivistul Club al celor zece. Şi bineînţeles că pentru fiecare vânătoare Morger fusese nevoit să fie Victimă, astfel că avea la activ douăzeci de omoruri.

— Sper din toată inima că Victima mea nu-i cineva ca tine, zise Frelaine în glumă.

— Nu-ţi face griji. A câta va fi asta?

— A şaptea.

— Şapte e număr norocos. Rezolvă omorul ăsta şi vei intra curând în Clubul celor zece.

Frelaine făcu un semn cu mâna şi ieşi.

— Să fii atent tot timpul, îl avertiză, Morger. O singură scăpare şi va trebui să-mi caut alt partener. Dacă nu ţi-e cu supărare, mie îmi place cel pe care îl am acum.

— Voi fi cu băgare de seamă, promise Frelaine.

În loc să ia autobuzul, Frelaine făcu drumul până la apartamentul său pe jos. Avea nevoie de timp ca să se răcorească. N-avea rost să se poarte ca un copil la primul omor. Pe când mergea, Frelaine se uita numai înainte. Dacă priveai pe cineva, însemna practic să ceri să fii împuşcat, dacă omul se nimerea să fie Victimă. Unele Victime trăgeau dacă te uitai doar la ele. Tipi nervoşi. Prudent, Frelaine

privea pe deasupra capetelor oamenilor pe lângă care trecea.

În faţa lui se afla un panou uriaş care prezenta publicului serviciile lui J.F. O'Donovan.

„Victime! proclama afişul cu litere roşii de-o şchioapă. De ce riscaţi? Folosiţi un Reperator calificat O'Donovan. Lăsaţi-ne pe noi să vă localizăm asasinul atribuit. Plata *după* prinderea lui!"

Anunţul îi aminti lui Frelaine că trebuia să-l sune pe Ed Morrow imediat ce ajungea acasă.

Traversă, grăbind pasul. De-abia aştepta să ajungă, să deschidă plicul şi să descopere cine era Victima sa. Va fi deştept sau prost? Bogat, ca cea de-a patra Victimă a lui Frelaine, sau sărac, precum prima şi a doua? Va dispune de un serviciu de reperare organizat sau va încerca să se descurce de unul singur?

Emoţiile urmăririi erau foarte plăcute, curgându-i prin vine, îndesindu-i bătăile inimii. De la distanţă auzi un foc de armă. Două împuşcături scurte, apoi una finală.

„Cineva şi-a prins omul, îşi zise Frelaine. Foarte bine pentru el… E un simţământ extraordinar!" Era din nou *în viaţă.*

Din locuinţa sa de o cameră, Frelaine îl sună mai întâi pe Ed Morrow, reperatorul lui. Omul lucra la un garaj în timpul rămas liber.

— Alo, Ed? Aici Frelaine.

— Bună, domnule Frelaine.

Îşi închipuia faţa îngustă, pătată de ulei, care rânjea cu buzele lui răsfrânte.

— Mă apuc de o treabă, Ed.

— Succes! domnule Frelaine, zise Ed Morrow. Probabil doriţi ca eu să fiu pregătit, nu?

— Exact. Nu cred că lipsesc mai mult de o săptămână, două. Cred că voi primi anunţul Statutului de Victimă în trei luni de la omor.

— Aştept. Vânătoare plăcută, domnule Frelaine.

— Mulţumesc. Salut.

Închise. Era o măsură de siguranţă foarte înţeleaptă să

angajezi un reperator de mâna întâi. După omor, era rândul lui Frelaine să fie Victimă. Atunci, încă o dată, Ed Morrow va fi asigurarea sa de viaţă.

Morrow era extraordinar de bun. Lipsit de educaţie – chiar prost de-a binelea. Dar avea un ochi nemaipomenit. Morrow era un reperator înnăscut. Ochii lui spălăciţi puteau ghici dintr-o privire pe un străin de oraş. Era diabolic când era vorba să pună la cale o ambuscadă. Un om indispensabil.

Frelaine scoase plicul, râzând satisfăcut pentru sine, la gândul unor şiretlicuri puse la cale de Morrow pentru Vânători. Zâmbind încă, se uită la datele din plic.

Janet-Marie Patzig.

Victima lui era de sex feminin!

Frelaine se ridică şi făcu câţiva paşi. Apoi citi din nou scrisoarea. Janet-Marie Patzig. Nici o greşeală. O fată. În plic erau trei fotografii, adresa ei şi obişnuitele date descriptive.

Frelaine se încruntă. Nu mai omorâse niciodată o femeie.

Şovăi o clipă, apoi ridică receptorul şi formă numărul BEC-ului.

— Aici Biroul de Catharsis Emoţional, Secţia informaţii, răspunse o voce de bărbat.

— Uite, tocmai am primit înştiinţarea şi e vorba de o fată. E în ordine?

Îi dădu funcţionarului numele fetei.

— Totul e în ordine, domnule, răspunse funcţionarul după ce cercetă microfişele. Fata s-a înscris în asociaţie de bună voie. Legea spune că are aceleaşi drepturi şi privilegii ca şi un bărbat.

— Mi-ai putea spune câte omoruri are la activ?

— Îmi pare rău, domnule. Singurele informaţii la care aveţi acces sunt Statutul legal al Victimei şi datele descriptive pe care le-aţi primit.

— Înţeleg, făcu Frelaine după o pauză. N-aş putea alege pe altcineva?

— Puteţi refuza Vânătoarea, desigur. E dreptul dumneavoastră legal. Dar nu mai aveţi dreptul la altă Victimă până ce nu v-aţi îndeplinit obligaţiile. Doriţi să

refuzaţi?

— A, nu, spuse el repede. Mă întrebam şi eu… Mulţumesc.

Închise şi se aşeză în cel mai larg fotoliu, desfăcându-şi cureaua. Trebuia să se gândească.

Afurisitele de femei, mormăi pentru sine, mereu se bagă în treburile bărbaţilor. De ce nu şi-or fi văzând de ale lor?

Erau totuşi cetăţeni liberi, îşi aminti sie însuşi. Şi cu toate acestea, nu era deloc o treabă de *femeie.* El ştia că, din punct de vedere istoric, Comitetul de Catharsis Emoţional fusese creat numai pentru bărbaţi. Comitetul fusese înfiinţat la sfârşitul celui de-al patrulea război mondial – sau al şaselea, după unii istorici.

În acea vreme se simţea nevoia stringentă a unei păci permanente, de durată. Motivul era practic, precum erau şi cei care puseseră la punct sistemul.

Pur şi simplu – anihilarea era la îndemâna oricui.

În cadrul războaielor mondiale, armamentul evoluase în dimensiuni, eficienţă şi putere de exterminare. Soldaţii se obişnuiseră cu aceste arme şi se împotriveau din ce în ce mai puţin folosirii lor.

Punctul de saturaţie fusese însă atins. Încă un război ar fi pus capăt tuturor războaielor. N-ar mai fi rămas nimeni în viaţă ca să înceapă altul.

Această pace, deci, trebuia să dăinuiască, însă oamenii care o organizaseră erau practici. Ei recunoscuseră tensiunile şi dislocările existente, încă, toate cazanele în care se fierbeau şi se năşteau războaiele. S-au întrebat de ce pacea nu durase niciodată în trecut.

„Fiindcă oamenilor le place să lupte“, a fost răspunsul.

„O, nu-i adevărat!“ au ţipat idealiştii.

Însă oamenii, care instituiseră pacea au fost nevoiţi să postuleze, cu părere de rău, prezenţa unei necesităţi biologice de violenţă la un mare procent al omenirii.

Oamenii nu sunt îngeri. Nici diavoli nu sunt. Sunt doar fiinţe foarte omeneşti, cu un grad ridicat de combativitate.

Cu ajutorul cunoştinţelor ştiinţifice şi a puterii avute în acel moment, oamenii cei practici ar fi putut ajunge

departe pe calea eradicării din rasa umană a acestei trăsături. Mulţi credeau că acesta era răspunsul.

Dar oamenii practici nu. Ei au recunoscut existenţa competiţiei, a plăcerii de a lupta, a curajului în situaţii fără ieşire. Acestea, considerau ei, erau trăsături admirabile pentru o rasă şi constituiau asigurarea perpetuării sale. În lipsa lor, rasa ar fi regresat cu siguranţă.

Tendinţa spre violenţă, au descoperit ei, era legată indisolubil de ingeniozitate, flexibilitate, energie.

Problema era deci să aranjeze o pace care să dureze şi după dispariţia lor, să pună capăt autodistrugerii rasei fără a îndepărta trăsăturile respective.

Au hotărât că modul de realizare ar fi o recanalizare a violenţei umane.

Erau nevoiţi să-i furnizeze o supapă, un mod de exprimare.

Primul mare pas a fost legalizarea luptelor de gladiatori, prevăzute cu sânge şi toate cele necesare. Era însă nevoie de mai mult. Sublimările funcţionau doar până la un punct, după care lumea solicita ceva real.

Nu exista nimic serios care să înlocuiască una.

În consecinţă, crima a fost legalizată, pe bază strict individuală şi numai pentru doritori. Guvernelor li s-au oferit anumite formule pentru a crea Consilii de Catharsis Emoţional.

După o perioadă experimentală, au fost adoptate legi universale.

Oricine dorea să comită o crimă putea să se înscrie la BEC. Dacă furniza câteva date şi asigurări, căpăta o Victimă.

Oricine se angaja la o crimă în cadrul legilor guvernamentale trebuia, la rândul său, să joace rolul de Victimă câteva luni mai târziu – asta în caz că supravieţuia.

În esenţă, schema era următoarea: Individul putea comite oricâte crime dorea, dar după fiecare trebuia să fie Victimă. Dacă reuşea să-şi omoare Vânătorul, putea să se oprească sau să se angajeze pentru altă crimă.

După zece ani s-a estimat că circa o treime din populaţia

civilizată a lumii comisese cel puţin o crimă. Numărul a scăzut la o pătrime şi a rămas acolo.

Filozofii refuzau să accepte, dar oamenii practici erau satisfăcuţi. Războiul se afla acolo unde trebuia – în mâinile individului.

Desigur, existau consecinţele şi sofisticăriile proprii acestui joc. După acceptarea existenţei sale, treaba s-a transformat într-o afacere de proporţii. Au luat fiinţă servicii pentru Victime, ca şi pentru Vânători.

Comitetul de Catharsis Emoţional alegea numele victimelor la întâmplare. Un Vânător avea la dispoziţie un interval de două săptămâni în care să comită crima. Aceasta se făcea prin ingeniozitatea proprie; fără ajutor. I se dădeau numele Victimei, adresa şi descrierea şi se permitea folosirea unui pistol de calibru standard. Nu avea voie să poarte nici un fel de echipament antiglonţ.

Victima trebuia înştiinţată cu o săptămână înaintea Vânătorului. I se spunea doar că era Victimă. Nu cunoştea numele Vânătorului său. I se permitea alegerea unei armuri. Putea angaja reperatori. Un reperator nu avea voie să ucidă; crima o puteau face doar Vânătorul sau Victima. El putea însă detecta un străin sau depista un pistolar nervos.

Victima putea aranja orice fel de ambuscadă dorea pentru a-şi ucide Vânătorul.

Existau pedepse drastice pentru uciderea sau rănirea unei alte persoane, deoarece nu se permitea o altă crimă. Omorurile din răzbunare sau pentru câştig erau pedepsite cu moartea.

Frumuseţea sistemului consta în faptul că cei ce voiau să ucidă o puteau face. Cei care n-o doreau – majoritatea populaţiei – nu erau obligaţi.

Cel puţin nu mai existau războaie mari şi nici măcar iminenţa vreunuia. Erau doar sute de mii de războaie mici.

Lui Frelaine nu-i prea plăcea ideea de-a omorî o femeie; însă ea *se angajase.* Nu era vina lui. Şi nu avea de gând să se dea bătut la cel de-al şaptelea omor.

Petrecu restul dimineţii memorizând datele despre

Victima sa, apoi puse scrisoarea la dosar.

Janet Patzig locuia la New York. Asta era bine. Îi plăcea să vâneze într-un oraş mare şi dorise întotdeauna să vadă New York-ul. Nu i se dădea vârsta, dar după fotografii avea vreo douăzeci şi unu sau douăzeci şi doi de ani.

Frelaine telefonă pentru a-şi rezerva un loc la avion pe ruta New York, apoi făcu un duş. Se îmbrăcă cu grijă în noul costum Protec, special confecţionat pentru această ocazie. Alese din colecţia sa un pistol, îl curăţă, îl unse şi-l potrivi în buzunarul ascuns al sacoului. Apoi începu să împacheteze.

Un fior de emoţie făcea să-i zvâcnească sângele în vine. Ciudat, îşi spuse, cum fiecare omor aducea o senzaţie nouă, palpitantă. Era ceva de care nu te săturai niciodată, ca foietajul franţuzesc, femeile, sau băutura. Era întotdeauna ceva total neaşteptat şi diferit.

În final, îşi trecu în revistă cărţile, să vadă pe care să le ia.

Biblioteca sa conţinea toate cărţile bune pe această temă. N-avea nevoie de nici una dintre cărţile despre Victime, precum *Tactici pentru Victime* de L. Fred Tracy – cu insistenţa sa asupra controlului strict al împrejurimilor, sau *Nu gândi ca o Victimă* de Dr. Frisch.

Nu-l vor interesa toate volumele astea timp de câteva luni, până când va fi din nou Victimă. Acum voia cărţi de Vânătoare.

Tactici pentru Vânătoarea Umană era opera standard şi definitivă, dar o învăţase aproape pe de rost. *Dezvoltarea ambuscadelor* nu se potrivea cu necesităţile sale prezente.

Alese *Vânătoarea în oraşe* de Mitwell şi Clark, *Reperarea reperatorului,* de Algreen, şi *Anturajul Victimei* de acelaşi autor.

Totul era în ordine. Lăsă un bilet pentru lăptar, încuie apartamentul şi luă un taxi până la aeroport.

La New York se cază într-un hotel din zona mai puţin centrală a oraşului, nu prea departe de adresa Victimei sale. Funcţionarii erau zâmbitori şi atenţi, ceea ce-l deranja pe Frelaine. Nu-i plăcea să fie recunoscut aşa uşor drept un ucigaş din afara oraşului.

Primul lucru pe care-l văzu în camera sa, pe noptieră, fu un pamflet intitulat *Cum să profiţi cât mai mult de catharsisul emoţional,* cu complimentele direcţiunii. Frelaine zâmbi şi-l frunzări.

Fiind prima sa vizită la New York, petrecu după-amiaza plimbându-se pur şi simplu prin cartierul în care locuia Victima. După aceea, hoinări prin câteva magazine.

Martinson şi Black era un loc fascinant. Trecu pe la raionul Vânător-Victimă. Aveau veste uşoare antiglonţ pentru Victime şi pălării tip Richard Arlington prevăzute cu calote antiglonţ.

Pe un raft era o colecţie vastă de arme de calibrul 38.

„Folosiţi pistolul cu ţeavă îngustă Malvern!“ declama reclama. „E aprobat de BEC. Are o încărcătură de douăsprezece focuri. Deviaţie testată de mai puţin de 0,001 centimetri la o mie de metri. Nu vă greşiţi ţinta! Nu vă riscaţi viaţa fără echipamentul cel mai bun! Siguranţă cu Malvern!“

Frelaine zâmbi. Reclama era bună şi micul pistol negru părea foarte eficient. Dar el era mulţumit cu cel pe care-l avea.

Se puteau cumpăra şi bastoane speciale surpriză, cu o magazie ascunsă de patru focuri, promiţând securitate şi camuflaj. În tinereţe Frelaine fusese foarte interesat de noutăţi. Acum însă ştia că vechile metode rămâneau de obicei cele mai bune.

Afară, patru oameni de la Departamentul sanitar duceau un cadavru proaspăt. Frelaine regretă că pierduse scena uciderii.

Cină într-un restaurant bun şi se culcă devreme.

Mâine avea multe de făcut.

A doua zi, cu chipul Victimei sale în faţă, Frelaine se plimba prin vecinătatea casei în care locuia femeia. Nu privea atent la nimeni. În schimb se mişca repede, ca şi cum se grăbea într-adevăr undeva, aşa cum trebuia să meargă un Vânător cu experienţă.

Trecu pe lângă mai multe baruri şi intră într-unul să bea ceva. Merse apoi mai departe, pe o stradă lăturalnică din

Lexington Avenue.

Acolo văzu o cafenea plăcută pe trotuar. Frelaine trecu indiferent pe lângă local.

Şi iat-o! Nu putea confunda acest chip. Era Janet Patzig, aşezată la o masă şi privind fix la un pahar plin cu băutură. Nu ridică ochii la trecerea lui.

Frelaine merse până la capătul blocului. Dădu colţul şi se opri, cu mâinile tremurânde.

Fata asta era nebună să se expună aşa într-un loc deschis? Îşi închipuia cumva că e vrăjită?

Chemă un taxi şi îl puse să înconjoare blocul. Sigur că da, stătea pur şi simplu acolo. Frelaine se uită cu atenţie.

Părea mai tânără decât în fotografii, dar nu putea fi sigur. Ar fi zis că n-are mult peste douăzeci de ani. Părul ei negru era despărţit la mijloc şi pieptănat lins deasupra urechilor, dându-i un aer de călugăriţă. Expresia chipului ei, pe cât îşi dădea Frelaine seama, era de o tristeţe resemnată.

Chiar n-avea de gând să încerce să se apere?

Frelaine plăti şoferului şi se grăbi să intre într-o drogherie. Găsi o cabină telefonică liberă şi sună la BEC.

— Sunteţi sigur că Victima pe nume Janet-Marie Patzig a fost Înştiinţată?

— Aşteptaţi, domnule. Frelaine bătea darabana pe uşă în timp ce funcţionarul verifica evidenţele. Da, domnule. Avem confirmarea ei personală. S-a întâmplat ceva, domnule?

— Nu, spuse Frelaine. Voiam doar să verific. De fapt nu era treaba nimănui dacă fata nu voia să se apere.

El tot avea dreptul s-o ucidă.

Era rândul lui.

Cu toate astea amână treaba pentru altă zi şi se duse la cinema. După-masă reveni în camera lui şi citi pamfletul BEC. Apoi se lungi pe pat privind fix în tavan.

N-avea nimic altceva de făcut decât să bage un glonţ în ea. Să treacă într-un taxi şi s-o omoare.

Era foarte incorect şi nesportiv din partea ei, decise Frelaine necăjit şi se duse la culcare.

În după-amiaza următoare, Frelaine trecu iar prin faţa cafenelei. Fata era tot acolo, la aceeaşi masă. Frelaine luă

un taxi.

— Înconjură blocul cu viteză foarte mică, spuse el şoferului.

— Bine, aprobă acesta cu un rânjet de o înţelepciune sardonică.

Din taxi, Frelaine se uită după reperatori.

Din câte observă, fata nu avea nici unul.

Ambele ei mâini erau la vedere pe masă.

O ţintă uşoară, staţionară.

Frelaine atinse nasturele hainei sale cu piepţii dubli. O cută se desfăcu şi pistolul fu în mâna lui. Îl deschise şi controlă cartuşele, apoi îl închise cu un pocnet.

— Acum, încet, îi spuse el şoferului.

Taxiul se târa leneş prin faţa cafenelei. Frelaine ochi cu grijă, ţintind drept spre fată. Degetul i se încordă pe trăgaci.

— La naiba! exclamă.

Un chelner trecuse prin faţa fetei. Nu voia să rişte să rănească pe altcineva.

— Ocoleşte blocul din nou, îi aruncă şoferului.

Omul rânji iar spre dânsul şi se lăsă în jos pe scaun. Frelaine se întreba dacă şoferul ar mai fi fost aşa de mulţumit dacă ar fi ştiut că el se pregătea să împuşte o femeie.

De data asta nu mai exista nici un chelner prin preajmă. Fata aprindea o ţigară, cu chipul ei mohorât absorbit de brichetă. Frelaine ţinti exact deasupra ochilor şi-şi ţinu răsuflarea.

Apoi scutură negativ din cap şi puse pistolul înapoi în buzunar.

Idioata aia de fată îl lipsea de întreaga binefacere a catharsisului.

Plăti şoferul şi o luă pe jos.

E prea uşor, îşi zise. Era obişnuit cu o vânătoare adevărată. Cei mai mulţi dintre cei şase ucişi fuseseră o problemă. Victimele încercaseră toate şiretlicurile. Unul angajase aproape o duzină de reperatori. Însă Frelaine îi descoperise pe toţi, schimbând tactica în concordanţă cu

situaţia dată.

O dată se îmbrăcase în lăptar, altă dată în inspector financiar. Pe ce-a de-a şasea Victimă fusese nevoit s-o fugărească pe tot cuprinsul Sierrei Nevada. Omul îi creease o groază de greutăţi, dar Frelaine se descurcase mai bine.

Cum putea să fie mândru acum cu o astfel de ispravă?

Ce vor spune cei de la Clubul celor zece?

Acest gând îl dezmetici brusc. Voia să fie admis în club. Chiar dacă evita omorârea fetei, tot trebuia să se apere împotriva unui Vânător. Dacă supravieţuia, mai avea încă patru crime pentru a obţine calitatea de membru. În ritmul acesta, putea să nu fie admis niciodată.

Îşi propusese să mai treacă o dată prin faţa cafenelei, apoi, cedând unei porniri bruşte, se opri, ducându-se direct la Victimă.

— Bună!

Janet Patzig îl privi cu ochi albaştri şi trişti, dar nu spuse nimic.

— Ia ascultă, rosti el, aşezându-se. Dacă te deranjez spune-mi-o şi plec. Nu sunt din oraşul ăsta. Am venit la o conferinţă şi aş dori să stau de vorbă cu o persoană de sex feminin. Dacă tu crezi că nu…

— Mi-e indiferent, i-o reteză Janet Patzig cu o voce albă.

— Un coniac, ceru Frelaine chelnerului.

Paharul lui Janet era încă pe jumătate, plin.

Frelaine privi fata şi-şi simţi inima zbătându-se nebuneşte în coşul pieptului. Ce situaţie – să bei ceva cu propria ta Victimă!

— Mă cheamă Stanton Frelaine, continuă el, ştiind că nu avea importanţă.

— Janet.

— Janet şi mai cum?

— Janet Patzig.

— Mă bucur să te cunosc, turui Frelaine cu o voce foarte naturală. Ce faci diseară Janet?

— Diseară voi fi probabil omorâtă, declară liniştită.

Frelaine o privi cu atenţie. Oare Janet îşi dădea seama pe cine are în faţă? Era convins că fata avea o armă îndreptată

spre el pe sub masă.

Ţinu mâna aproape de nasturele ascuns.

— Eşti Victimă? întrebă el cât mai indiferent.

— Ai ghicit, spuse ea sardonic. În locul tău aş sta mai departe. N-are rost să fii lovit din greşeală.

Frelaine nu putea înţelege calmul fetei. Era o sinucigaşă? Poate că pur şi simplu nu-i păsa. Poate că voia să moară.

— N-ai angajat niciun reperator? o întrebă el cu expresia de uluire potrivită.

— Nu.

Fata îl privi drept în faţă şi Frelaine văzu ceva ce nu observase până atunci.

Era foarte frumoasă.

— Sunt o fată foarte rea, îi mărturisi cu nepăsare. Mi-a intrat în cap că aş vrea să comit o crimă, deci m-am angajat la BEC. Apoi… n-am putut s-o fac.

Frelaine scutură din cap, compătimind-o.

— Am rămas însă angajată în afacere. Chiar dacă n-am tras, trebuie totuşi să fiu Victimă.

— De ce nu angajezi totuşi câţiva reperatori? întrebă el.

— N-aş putea omorî pe nimeni, spuse Janet. N-am fost în stare. N-am nici măcar o armă.

— Ai foarte mult curaj, recunoscu Frelaine, stând aşa la loc deschis cum faci tu.

În secret, era uluit de prostia ei.

— Ce pot să fac? întrebă Janet cu indiferenţă. Nu ai cum să te ascunzi de un Vânător. În orice caz, nu de unul veritabil. Iar eu nu am destui bani ca să dispar aşa cum ar trebui.

— Dacă e pentru propria apărare, eu aş zice… începu Frelaine, dar fata îl întrerupse:

— Nu m-am hotărât. Totul e anapoda, chiar sistemul în sine. Când mi-am văzut Victima… când am realizat cât de uşor aş putea…

Îşi reveni pe dată.

— Să lăsăm asta, schimbă tonul şi zâmbi.

Lui Frelaine zâmbetul ei îi păru orbitor.

Apoi discutară despre alte lucruri. Frelaine îi povesti de

afacerea sa, iar ea despre New York. Avea douăzeci şi doi de ani, o actriţă fără succes.

Cinară împreună. Când ea îi acceptă invitaţia să meargă la luptele cu gladiatori, Frelaine se simţi absurd de încântat.

Chemă un taxi – părea să-şi petreacă întreaga vreme la New York în taxiuri – şi-i deschise uşa. Fata intră. Frelaine ezită. Ar fi putut s-o împuşte în acel moment. Ar fi fost foarte uşor.

Se stăpâni însă. Numai pentru moment, îşi spuse.

Luptele cu gladiatori erau cam la fel cu cele care se ţineau peste tot, doar că aici se risipea puţin mai mult talent. Apăreau toate faptele istorice, luptători cu spada şi oameni cu plasă ca un năvod, dueluri cu paloşul şi cu sabia.

Cele mai multe erau, desigur, pe viaţă şi pe moarte.

Urmau lupte de tauri, lei şi rinoceri, apoi ipostaze mai moderne, ca luptele din spatele baricadelor, cu arcul şi săgeata sau dueluri la înălţime pe sârmă.

Seara a trecut în mod plăcut.

Frelaine conduse fata acasă, cu palmele ude de sudoare. Nu mai întâlnise niciodată o femeie care să-i placă atât. Cu toate acestea, ea era cea pe care trebuia s-o ucidă.

Nu ştia ce urmează să facă.

Îl invită înăuntru şi se aşezară alături pe canapea. Fata îşi aprinse o ţigară cu o brichetă uriaşă şi se lăsă pe spate.

— Pleci curând? îl întrebă parcă fără nici o intenţie.

— Aşa cred, spuse Frelaine. Conferinţa mai durează doar o singură zi.

Fata rămase tăcută o clipă.

— O să-mi pară rău că pleci.

O vreme păstrară liniştea. Apoi Janet îi pregăti ceva de băut. Frelaine o urmări cum se retrage. Acum era momentul. Îşi plasă mâna aproape de nasturele ascuns.

Însă momentul trecuse irevocabil. El nu avea de gând s-o omoare. Nu omori fata pe care o iubeşti.

Când şi-a dat seama că o iubeşte a suferit un şoc. Doar venise să ucidă, nu să găsească o soţie.

Ea se întoarse cu băutura şi se aşeză în faţa lui, privind în gol.

— Janet, îi spuse, te iubesc.

Janet stătea şi-l privea. În ochi avea lacrimi.

— Nu se poate, protestă. Sunt o Victimă. Nu voi trăi destul ca să…

— Nu vei fi ucisă. Eu sunt călăul tău.

Fata îl privi fix, apoi râse nesigur.

— Ai de gând să mă omori? îl întrebă.

— Nu fi caraghioasă. O să mă însor cu tine.

Pe loc fu în braţele lui.

— Doamne, îngăimă ea. Aşteptarea… mi-a fost aşa de frică!

— S-a terminat, îi spuse el. Gândeşte-te ce poveste va fi pentru copiii noştri. Cum am venit eu să te omor şi am plecat luându-te de nevastă.

Ea îl sărută, apoi se trase înapoi şi aprinse altă ţigară.

— Hai să începem să facem bagajele, spuse Frelaine. Vreau…

— Stai, îl întrerupse Janet. Nu m-ai întrebat dacă şi eu te iubesc *pe tine.*

— Poftim??

Fata rămase cu zâmbetul pe buze, iar bricheta era îndreptată spre Frelaine. În fundul ei era o gaură neagră, destul de mare pentru un glonţ de calibru treizeci şi opt.

— Nu te mai prosti, obiectă el sculându-se în picioare.

— Nu glumesc deloc, dragul meu!

Într-o fracţiune de secundă Frelaine avu timp să se întrebe cum a putut vreodată să creadă că are doar douăzeci şi ceva de ani. Privind-o acum – privind-o *cu adevărat* – el ştiu că nu putea avea mai puţin de treizeci. Fiecare clipă de încordare i se citea pe chip.

— Nu te iubesc, Stanton, rosti Janet foarte încet, cu bricheta pregătită.

Frelaine făcu un efort să respire. O parte din el era chiar în stare să-şi dea seama, în mod detaşat, ce actriţă minunată putea fi Janet de fapt. Probabil că a ştiut tot timpul.

Frelaine trase de nasture şi pistolul îi apăru în mână, armat şi gata să tragă.

Lovitura care-l nimeri în piept îl făcu să se prăbuşească peste o măsuţă joasă. Pistolul îi căzu din mână. Gâfâind, pe jumătate conştient, o urmări cum ţinteşte cu grijă pentru lovitura de graţie.

— Acum pot fi admisă în Clubul celor zece, o auzi spunând plină de încântare, pe când apăsa pe trăgaci.

UN HOŢ ÎN TIMP

Thomas Eldridge era absolut singur în camera sa din Butler Hall când auzi un sunet slab, ca un râcâit, în spate. Aproape că nici nu-l luă în seamă. Tocmai studia ecuaţiile Holstead care făcuseră atâta vâlvă cu câţiva ani în urmă, cu aluzia lor la un univers lipsit de Relativitate. Ele constituiau o alcătuire tulburătoare de simboluri, deşi concluziile sugerate se dovediseră eronate.

Şi totuşi, dacă le studiai fără idei preconcepute, păreau să dovedească ceva. Exista acolo o relaţie ciudată între elementele temporale, cu aplicaţii de forţă interesante. Exista… auzi din nou sunetul şi întoarse capul.

În spatele lui stătea un bărbat înalt, îmbrăcat cu nişte pantaloni largi, liliachii, o haină scurtă verde şi o cămaşă poroasă argintie. Ducea în braţe o maşinărie pătrată neagră cu mai multe cadrane şi, hotărât lucru, părea neprietenos.

Se uitară unul la altul. O clipă, Eldridge crezu că e vorba de o glumă a studenţilor. El era cel mai tânăr profesor asociat la Carvell Tech şi întotdeauna studenţii îi ofereau ouă tari sau broaşte vii în săptămâna Diavolului.

Acest bărbat însă nu părea să fie deloc un student pus pe şotii. Avea cel puţin cincizeci de ani şi era în mod clar ostil.

— Cum ai intrat aici? întrebă Eldridge. Şi ce vrei?

Omul ridică o sprânceană.

— Te faci că nu ştii?

— Cum adică? întrebă Eldridge uimit.

— Eu sunt Viglin, spuse omul. *Viglin,* îţi aduci aminte?

Eldridge încerca să-şi amintească dacă pe lângă Carvell se afla vreo casă de nebuni. Acest Viglin arăta ca şi cum ar fi fugit de la balamuc.

— Probabil că ai greşit persoana, rosti prudent Eldridge, întrebându-se dacă trebuia să strige sau nu după ajutor.

Viglin negă.

— Tu eşti Thomas Monroe Eldridge, insistă, sigur pe el. Născut la 16 martie 1926 la Darien, Connecticut. Ai absolvit cu succes universitatea Heights şi universitatea din New

York. Ai primit un post la Carvell anul trecut, la începutul lui 1953. Până aici e corect?

— Bine, deci ai făcut ceva cercetări în ceea ce mă priveşte – dintr-un motiv oarecare. Sper să fie un motiv serios, altfel chem poliţia.

— Nu ţi-ai pierdut niciodată capul, dar nu ţine. *Eu* voi chema poliţia.

Apăsă pe un buton al maşinăriei. Pe moment, doi bărbaţi apărură în cameră. Aveau uniforme uşoare, portocalii cu verde, cu insigne de metal pe mâneci. Duceau amândoi o maşină ca cea a lui Viglin, doar că aceasta avea o inscripţie albă în partea de sus.

— Nu câştigi nimic încălcând legea, făcu Viglin. Arestaţi acest hoţ.

O clipă, camera plăcută de student a lui Eldridge, cu reproducerile după Gauguin, grămezile neglijente de cărţi, combina muzicală în neorânduială şi covoraşul roşu uzat, păru să se rotească ameţitor în juru-i. Clipi de mai multe ori, sperând că fusese doar efectul oboselii. Sau, mai curând, visa.

Dar Viglin era tot acolo, exasperant de real.

Cei doi poliţişti scoaseră o pereche de cătuşe şi făcură un pas înainte.

— Staţi! strigă Eldridge, sprijinindu-se de birou. Despre ce e vorba?

— Dacă insişti pentru acuzaţii oficiale, reluă calm Viglin, le vei avea. Îşi drese glasul. Thomas Eldridge, în martie 1962 ai inventat Maşina Eldridge pentru Călătoria în Timp. Apoi…

— Staţi! protestă Eldridge. Încă nu suntem în 1962, în caz că nu ştiaţi.

Viglin îi aruncă o privire agasată.

— Nu mai umbla cu tertipuri. *Vei inventa* Maşina în 1962, dacă preferi să mă exprim aşa. Totul e doar o problemă de perspectivă temporală.

Eldridge avu nevoie de o vreme ca să înghită şi nebunia asta.

— Vrei să spui – că eşti din viitor? bâigui el.

Unul dintre poliţişti îi făcu semn celuilalt.

— Ce teatru! făcu admirativ.

— Oricum e mai bine decât un spectacol care îţi produce milă, fu de acord celălalt, zornăind cătuşele.

— Sigur că suntem din viitor, îl lămuri Viglin. De unde am putea fi altfel? În 1962 tu ai inventat – sau vei inventa – Maşina Eldridge pentru Călătoria în Timp, făcând astfel posibil acest lucru. Cu ajutorul ei ai ajuns în primul sector al Viitorului, unde ai fost primit cu cele mai mari onoruri. Apoi ai călătorit, trecând prin cele trei sectoare ale Timpului Civilizat, ţinând conferinţe. Erai un erou, Eldridge, un ideal. Copilaşii visau să devină ca tine.

Cu o voce amară, Viglin continuă.

— Am fost dezamăgiţi. Dintr-o dată şi cu intenţie ai furat o cantitate mare de bunuri de valoare. A fost un şoc! Nu te-am bănuit niciodată de tendinţe criminale. Când am încercat să te arestăm, ai dispărut. Viglin se opri şi-şi şterse fruntea ostenit. Ţi-am fost prieten, Tom, prima persoană pe care ai cunoscut-o în Sectorul Unu. Am băut multe pahare împreună. Eu ţi-am organizat turul de conferinţe, iar tu m-ai jefuit.

Faţa i se înăspri.

— Luaţi-l!

Pe când poliţiştii înaintau, Eldridge privi atent la maşinăria lor neagră. Ca şi cea a lui Viglin, avea mai multe cadrane şi un rând de butoane. În partea de sus se putea citi, scris cu alb, următoarele:

MAŞINA ELDRIDGE PENTRU CĂLĂTORIA ÎN TIMP – PROPRIETATEA DEPARTAMENTULUI DE POLIŢIE EASKILL.

Poliţistul se opri şi se întoarse spre Viglin.

— Aveţi actele de extrădare?

Viglin căută prin buzunare.

— Cred că nu le am la mine. Dar voi *ştiţi* că e un hoţ!

— Toată lumea ştie, spuse poliţistul. Nu avem însă jurisdicţie într-o secţiune pre-contactuală fără documente de extrădare.

— Aşteptaţi, mă duc să le iau.

Viglin se uită atent la ceas, mormăi ceva despre o pauză

de jumătate de oră şi apăsă pe un buton. Dispăru imediat.

Cei doi poliţişti se aşezară pe canapeaua lui Eldridge şi începură să caşte gura la reproducerile după Gauguin.

Eldridge încercă să se gândească, să facă un plan, să anticipeze. Imposibil. Nu-i venea să creadă. Nimeni nu-l putea face să creadă că…

— Închipuie-ţi că tocmai un tip renumit ca ăsta să fie tâlhar, făcu unul dintre poliţişti.

— Toţi oamenii de geniu sunt trăsniţi, filozofa celălalt. Aminteşte-ţi de dansatorul ăla care a ucis fata. Cunoscătorii spuneau şi despre el că e un geniu.

— Păi da.

Primul poliţist aprinse o ţigară şi aruncă chibritul ars pe covorul ros al lui Eldridge.

Foarte bine, hotărî Eldridge, era adevărat. În condiţiile date era nevoit să creadă. Nici măcar nu părea aşa absurd. Bănuise întotdeauna că s-ar putea să fie un geniu.

Dar ce se întâmplase?

În 1962 el va inventa o Maşină a Timpului.

Destul de logic, fiind un geniu.

Şi va călători prin cele trei sectoare ale Timpului Civilizat.

Bine, desigur, presupunând că va avea o maşină a timpului. Dacă existau trei sectoare, nimic mai normal decât să le exploreze.

Putea explora chiar şi sectoarele necivilizate.

Şi-apoi, fără veste, devenise hoţ…

Nu! Putea accepta orice altceva, dar asta era prea ieşit din comun. Eldridge fusese un tânăr deosebit de cinstit, mult deasupra micilor găinării. Ca student, nu copiase niciodată la examene. Ca bărbat matur, îşi plătise totdeauna corect impozitele, până la ultimul bănuţ.

Mai mult chiar. Eldridge nu era înzestrat cu acea sete de putere, cu dorinţa de a acumula cât mai multe bunuri. Dorinţa lui fusese întotdeauna să se stabilească într-o ţară caldă şi somnolentă, mulţumindu-se cu cărţile şi muzica, strălucirea soarelui, vecinii cumsecade şi dragostea unei femei de ispravă.

Deci fusese acuzat de furt. Chiar dacă apărea ca vinovat,

ce motiv ar fi putut să-i dicteze aşa ceva?

Ce i se întâmplase în Viitor?

— Mergi la raliu? întrebă unul dintre poliţai.

— De ce nu? Pică în duminica Malm, nu?

Pe ei nu-i interesa. La întoarcerea lui Viglin îi vor pune cătuşele şi-l vor târî în Sectorul Unu din Viitor. Va fi condamnat şi aruncat într-o celulă.

Toate astea pentru un delict pe care *urma* să-l comită.

Luă o hotărâre rapidă şi acţionă pe loc.

— Mi s-a făcut rău! spuse şi începu să alunece în jos pe scaun.

— Atenţie, poate are o armă! lătră unul dintre poliţai.

Se năpustiră spre el, lăsând Maşina Timpului pe canapea.

Eldridge se repezi şi înconjură biroul pe cealaltă parte, apăsând pe un buton. Chiar şi în grabă îşi dăduse seama că Sectorul Unu ar fi fost un loc nesănătos pentru el. Aşa că, atunci când poliţiştii alergau spre el, traversând camera, apăsă butonul pentru Sectorul Doi.

Pe loc, plonjă în întuneric.

***

Când deschise ochii, Eldridge se trezi cufundat până la glezne într-un bazin cu apă murdară. Era pe un câmp, la oarecare distanţă de drumul neasfaltat, rustic. Aerul era cald şi umed. Ţinea strâns Maşina Timpului sub braţ.

Se afla în Sectorul Doi din Viitor şi nu simţea nici o emoţie.

Se îndreptă spre drumeag. De fiecare parte erau câmpuri terasate, pe care creşteau din abundenţă tulpini verzi de plante de orez.

Orez în statul New York? Eldridge îşi aminti că în Sectorul lui de timp fusese detectată o modificare climatică. Se prevăzuse că într-o bună zi zonele temperate vor deveni fierbinţi, poate chiar tropicale. Acest Viitor părea să confirme teoria. Începuse deja să transpire. Pământul era umed ca după o ploaie recentă, iar cerul de un albastru intens şi fără nici un nor.

Dar unde erau fermierii? Uitându-se chiorâş spre soarele care îi bătea în creştet, găsi răspunsul.

Îşi făceau siesta, desigur!

Privind în josul drumului, văzu clădiri la o jumătate de milă distanţă. Râcâi noroiul de pe pantofi şi începu să meargă într-acolo.

Ce va face însă când va ajunge la clădiri? Cum putea descoperi ce i se întâmplase în Sectorul Unu? Nu prea avea rost să se ducă la cineva, adresându-i-se: „Scuzaţi, domnule, sunt din 1954, un an de care poate aţi auzit. Se pare că într-un fel sau…“

Nu, nu mergea deloc.

Trebuie să găsească altceva. Eldridge continuă să meargă, în timp ce soarele îl ardea puternic. Mută Maşina Timpului sub celălalt braţ, apoi o privi cu atenţie. Dacă urma s-o inventeze – nu, o şi făcuse – era bine să afle cum funcţionează.

Pe partea din faţă avea butoane pentru primele trei sectoare ale Timpului Civilizat. Exista un cadran special pentru a călători pe lângă Sectorul Trei în sectoarele Necivilizate. Într-un colţ era o plăcuţă de metal pe care scria: ATENŢIE! Între două salturi în timp trebuie să treacă minim o jumătate de oră pentru a evita anularea.

Asta nu-i spunea mare lucru. Conform lui Viglin, lui Eldridge îi luase opt ani – din 1954 până în 1962 – ca să inventeze Maşina Timpului. El va avea nevoie de câteva minute ca s-o înţeleagă.

***

Eldridge ajunse în dreptul clădirilor şi văzu că era vorba de un oraş destul de mare. Pe străzi se afla puţină lume, mergând încet sub razele soarelui tropical. Erau îmbrăcaţi în întregime în alb. Rămase plăcut surprins, constatând că în Sectorul Doi moda reuşise să fie atât de conservatoare, încât costumul lui putea trece drept o versiune rustică a veşmântului lor.

Trecu pe lângă o clădire mare din chirpici. Pe firmă scria: LOC PUBLIC DE CITIT.

O bibliotecă. Eldridge se opri. Înăuntru se aflau precis mărturii despre ultimele sute de ani. Era probabil acolo şi o descriere a delictului său – dacă exista într-adevăr – şi a

împrejurărilor în care îl comisese.

Ar fi în siguranţă? Se dăduseră oare circulare pentru arestarea sa? Exista o lege de extrădare între Sectoarele Unu şi Doi?

Trebuia să rişte. Eldridge intră, trecu repede pe lângă bibliotecara slabă şi pământie la faţă şi se duse la rafturi.

Era un sector mare cu literatură despre timp, dar tratarea cea mai completă a subiectului se făcea într-un singur volum, într-o carte intitulată *Originile călătoriei în timp* de Ricardo Alfredex. Prima parte relata cum tânărul geniu Eldridge avusese ideea respectivă, într-o binecuvântată zi din 1954, pornind de la controversatele ecuaţii Holstead. Formula era într-adevăr absurd de simplă – Alfredex cita propoziţiile principale – nimeni însă nu observase asta înaintea lui. Geniul lui Eldridge consta mai ales în observarea evidenţei.

Eldridge se încruntă la această idee care-l compromitea. Evident, care va să zică? Tot nu pricepea. Şi unde mai pui că *el* era inventatorul!

Maşina fusese construită pe la 1962. A funcţionat de la prima încercare şi l-a catapultat pe tânărul ei inventator în ceea ce s-a numit de atunci Sectorul Unu.

Eldridge ridică ochii şi văzu că o fetiţă cu ochelari, cam de nouă ani, stătea la capătul rândului de cărţi la care se afla şi-l privea insistent. Fetiţa se retrase, ieşind din câmpul lui vizual. El citi mai departe.

Următorul capitol purta titlul „Nonparadoxul timpului”. Eldridge îl frunzări în viteză. Autorul începea cu paradoxul clasic, al lui Ahile şi broasca ţestoasă şi-l desfiinţa cu ajutorul calculului integral. Folosind acest fapt drept fundament logic, el continua cu aşa-numitele paradoxuri temporale – omorârea propriului stră-străbunic, întâlnirea cu sine însuşi şi alte asemenea. Acestea explicau lucrurile la fel de puţin ca şi anticul paradox al lui Zeno. Alfredex continua explicaţia arătând că toate paradoxurile temporale erau invenţiile unor autori cu talent pentru a crea confuzie.

Eldridge nu înţelegea complicata logică simbolică din

această parte, ceea ce era jenant, având în vedere că *el* era citat drept autoritate de necontestat.

Următorul capitol se numea „Căderea celui puternic”. Se povestea cum Eldridge îl cunoscuse pe Viglin, proprietarul unui mare magazin cu articole sportive din Sectorul Unu. Au devenit prieteni apropiaţi. Omul de afaceri l-a luat pe tânărul şi timidul geniu sub aripa sa. El i-a organizat turnee de conferinţe. Apoi…

— Scuzaţi-mă, domnule! a spus cineva.

Eldridge ridică privirea. Bibliotecara cu chip pământiu stătea în faţa lui. Lângă ea se afla fetiţa cu ochelari cu un rânjet încrezut pe faţă.

— Da? întrebă Eldridge.

— Călătorii în Timp nu au voie în Locul public de citit, spuse bibliotecara sever.

Era de înţeles, îşi zise Eldridge. Călătorii în Timp ar fi putut înşfăca o grămadă de cărţi preţioase dispărând cu ele. Probabil că nu li se permisese nici accesul în bănci.

Nenorocirea era că nu-i venea deloc să lase cartea din mână.

Eldridge zâmbi, ciocăni cu degetul în dreptul urechii şi continuă să citească în grabă.

Se pare că strălucitul tânăr Eldridge îi acordase lui Viglin dreptul ca acesta să-i aranjeze toate contractele şi actele. Într-o bună zi descoperi cu uimire că semnase pentru cedarea tuturor drepturilor – pentru Maşina Timpului – în favoarea lui Viglin, în schimbul unei sume modice. Eldridge făcuse proces. Sentinţa tribunalului i-a fost potrivnică. S-a făcut apel. Fără bani şi scârbit, Eldridge şi-a început cariera de delincvent, furând de la Viglin…

— Domnule! spuse bibliotecara. Surd sau nu, trebuie să pleci imediat. Altfel chem un paznic.

Eldridge puse cartea jos şi mormăi către fetiţă „Gură spartă!“, după care plecă în grabă.

Acum ştia de ce voia Viglin să-l aresteze cu tot dinadinsul. Cazul fiind încă nerezolvat, Eldridge ar fi fost într-o situaţie foarte nefavorabilă după gratii.

Dar de ce furase oare?

Furtul invenţiei sale avea un motiv rezonabil, dar Eldridge era sigur că nu putea fi cel real. Furând de la Viglin nu s-ar fi simţit deloc mai bine şi pe deasupra n-ar fi îndreptat răul. Reacţia lui ar fi fost să lupte sau să se retragă din acea încurcătură. Orice în afară de furt.

Ei bine, va afla el. Se va ascunde în Sectorul Doi, poate va găsi ceva de lucru. Încet-încet, va…

Doi bărbaţi îl înşfăcară de ambele mâini. Un al treilea îi luă Maşina Timpului. Totul a decurs atât de rapid, încât Eldridge încă nu-şi revenise din uimire când i se prezintă o insignă.

— Poliţia, zise omul. Trebuie să vii cu noi, domnule Eldridge.

— Pentru ce? întrebă el.

— Furt în Sectoarele Unu şi Doi.

Deci furase şi aici.

***

A fost dus la poliţie în biroul micuţ şi dezordonat al căpitanului. Acesta era un bărbat zvelt, cu un început de chelie şi o faţă zâmbitoare. Îşi concedie subordonaţii şi-i arătă lui Eldridge un scaun, dându-i o ţigară.

— Deci dumneata eşti Eldridge, îl luă în primire.

Eldridge aprobă mohorât.

— Am citit despre dumneata încă de pe când eram puşti, rosti căpitanul cu nostalgie. Ai fost unul dintre eroii mei.

Eldridge presupuse că acesta avea cel puţin cincisprezece ani mai mult decât el, dar nu întrebă nimic. În definitiv, *el* era considerat expertul în paradoxuri temporale.

— M-am gândit mereu că ai făcut o afacere cât se poate de proastă, continuă căpitanul, jucându-se cu un uriaş presse-papier din bronz. Totuşi nu pot să înţeleg de ce a trebuit un om ca dumneata să fure. O vreme am crezut cu toţii că e vorba doar de o nebunie temporară.

— Şi aşa a fost? întrebă Eldridge plin de speranţă.

— Nici pomeneală. Ţi-am studiat dosarul. N-ai astfel de tendinţe. Asta face lucrurile foarte dificile pentru mine. De exemplu, de ce ai furat *acele* obiecte anume?

— Ce obiecte?
— Nu-ţi aminteşti?
— Mi s-a… şters din memorie, spuse Eldridge. Amnezie temporară.
— E de înţeles, zise căpitanul cu simpatie. Îi întinse lui Eldridge o hârtie. Poftim lista.

OBIECTE FURATE DE CĂTRE THOMAS MONROE ELDRIDGE
De la magazinul cu articole sportive al lui Viglin, Sectorul Unu:

4 pistoale de calibru mare – 10 000
3 colaci de salvare, gonflabili – 100
5 bidoane de substanţă contra rechinilor – 400

De la magazinul special Alfghan, Sectorul Doi:

2 seturi microflex, literatură universală – 1 000
5 microbenzi muzică simfonică – 2 650

De la magazinul de produse agricole Loorie, Sectorul Doi:

3 duzini de cartofi, sortul White Turtle – 5
9 pachete seminţe de morcovi – 6

De la magazinul Manori, Sectorul Doi:

5 duzini oglinzi cu dosul argintat. (dimensiune mică) – 95

Valoare totală – 14.256

— Ce înseamnă asta? întrebă căpitanul. Înţeleg să furi un milion de credite dintr-o dată, dar de ce calabalâcul ăla?
Eldridge scutură din cap. Nu găsea nimic revelator în întreaga listă. Pistoalele de calibru mare păreau folositoare, dar de ce oglinzile, colacii de salvare, cartofii şi restul de

lucruri pe care căpitanul le numea pe bună dreptate calabalâc?

Parcă nu era vorba de el însuşi. Eldridge începu să se considere ca *două persoane diferite.* Eldridge I inventase călătoria în timp, suferise, furase nişte articole de neînţeles şi apoi dispăruse. Eldridge II era el însuşi, persoana găsită de Viglin. Nu ţinea minte nimic despre primul Eldridge. Era însă nevoit să descopere motivele lui Eldridge I şi/sau să ispăşească pentru delictele comise.

— Ce s-a întâmplat după ce-am furat toate aceste lucruri?

— Asta am vrea să ştim şi noi, spuse căpitanul. Ştim doar că ai fugit în Sectorul Trei cu pradă cu tot.

— Şi pe urmă?

Căpitanul dădu din umeri.

— Când am cerut extrădarea, autorităţile ne-au spus că nu eşti acolo. Nu că le-ai fi scăpat. Ei sunt genul mândru şi independent. De fapt ai dispărut.

— Unde m-am dus?

— Nu ştiu. Poate în Sectoarele Necivilizate de dincolo de Sectorul Trei.

— Ce sunt Sectoarele Necivilizate? întrebă Eldridge.

— Speram să ne-o spui dumneata, insinuă căpitanul. Eşti singurul om care a trecut dincolo de Sectorul Trei.

La naiba! îşi zise Eldridge, se presupunea că el e o autoritate în tot ceea ce ar fi dorit să ştie.

— Asta mă pune într-o mare încurcătură, remarcă el, privind chiorâş spre presse-papier.

— De ce?

— Sunt inventator sau hoţ?

— Păi eşti hoţ. Legea spune să te arestez. Cu toate acestea, îmi dau seama şi că ai făcut o afacere cât se poate de proastă. Se mai întâmplă să ştiu şi că ai furat numai de la Viglin şi filialele lui în ambele Sectoare. Există o oarecare dreptate aici – din păcate nerecunoscută oficial de lege.

Eldridge aprobă necăjit.

— Datoria mea e să te arestez, continuă căpitanul cu un oftat adânc. Nu pot face nimic, chiar dacă aş vrea. Va

trebui să fii judecat şi probabil vei fi condamnat la vreo douăzeci de ani.

— *Cum?* Pentru că am furat nişte prostii, ca substanţa contra rechinilor şi seminţele de morcovi? Pentru furt de *vechituri?*

— Suntem destul de severi în ce priveşte furtul în timp. E un Delict Temporal.

— Înţeleg, făcu Eldridge prăbuşindu-se în scaun.

— Desigur, rosti căpitanul pe gânduri, dacă devii dintr-o dată brutal, mă pocneşti în cap cu acest presse-papier greu, îmi iei Maşina Timpului – pe care o ţin în dulap pe raftul al doilea – şi te întorci la prietenii tăi din Sectorul Trei, nu am ce face.

— Ce-ai zis?

Căpitanul se întoarse spre fereastră, lăsând presse-papierul la îndemâna lui Eldridge.

— Îngrozitor, comentă el, ce poate fi în stare cineva pentru un erou din copilărie. Dar, desigur, dumneata eşti un om cu frica legii. N-ai face niciodată aşa ceva şi eu am rapoarte psihologice pentru a o dovedi.

— Mulţumesc, şopti Eldridge.

Ridică presse-papierul şi-l atinse uşor în cap pe căpitan. Zâmbind, acesta se prăbuşi în spatele biroului său. Eldridge găsi Maşina Timpului în dulap şi o fixă pentru Sectorul Trei. Oftă adânc şi apăsă pe buton.

Fu din nou cuprins de întunecime.

***

Când deschise ochii se afla pe o câmpie de pământ galben pârjolit. Era înconjurat de un pustiu lipsit de copaci şi un vânt prăfos îi bătea drept în faţă.

Înaintea lui văzu mai multe clădiri din cărămidă şi un şir de corturi, ridicate de-a lungul malului unei albii secate. Se îndreptă spre ele.

Acest segment din viitor, medită el, trebuie să fi suferit o altă modificare climatică. Soarele puternic pârjolise pământul, secând pâraiele şi râurile. Dacă procesul continua, el putea înţelege acum de ce viitorul care urma era Necivilizat. Probabil era şi Nepopulat.

Se simţea foarte obosit. Nu mâncase toată ziua – sau mai multe mii de ani, depinde ce socoteli îşi făcea. Acesta însă, realiză el, era un fals paradox – dintre cele pe care Alfredex le-ar fi desfiinţat prin logica simbolurilor.

La naiba cu logica. La naiba cu ştiinţa, cu paradoxurile şi cu toate. Nu va mai fugi nicăieri. În ţara asta prăfoasă trebuia să fie un loc şi pentru el. Oamenii de aici – tipul mândru şi independent – nu-l vor părăsi. Ei credeau în dreptate, nu în lege. Aici va locui, va munci, va îmbătrâni şi-l va uita pe Eldridge I şi planurile lui sucite.

Când ajunse în sat văzu că locuitorii se şi adunaseră să-l întâmpine. Erau îmbrăcaţi în robe lungi şi largi, ca burnusurile arabilor, singurul veşmânt potrivit pentru clima respectivă.

Un patriarh bărbos păşi înainte şi clătină grav din cap spre Eldridge.

— Vechile zicale sunt adevărate. Pentru fiecare început există un sfârşit.

Eldridge aprobă politicos.

— Are cineva o gură de apă?

— Cu multă dreptate e scris, continuă patriarhul, că tâlharul care poate hoinări prin întreg universul se va întoarce în cele din urmă la locul crimei sale.

— Crimă? întrebă Eldridge, simţind un junghi neplăcut în stomac.

— Crimă, repetă patriarhul.

Cineva din mulţime strigă:

— Pasărea care îşi mânjeşte propriul cuib n-are minte deloc! Oamenii râseră cu poftă, însă lui Eldridge nu-i plăcu sunetul. Era un râs plin de cruzime.

— Nerecunoştinţa dă naştere trădării, adăugă patriarhul. Răul e peste tot. Noi te-am iubit, Thomas Eldridge. Ai venit la noi cu maşinăria ta ciudată, având o grămadă de pradă asupra ta, şi noi ţi-am recunoscut spiritul mândru. Datorită lui ai devenit unul dintr-ai noştri. Te-am apărat de duşmanii tăi din celelalte Lumi. Ce importanţă avea pentru noi ca te-ai purtat necinstit cu ei? N-au fost şi ei nedrepţi cu tine? Ochi pentru ochi!

Mulţimea murmură aprobator.
— Şi eu ce-am făcut? voi Eldridge să ştie.
Mulţimea se strânse în jurul lui, agitând ciomege şi cuţite. Un şir de oameni în mantii albastru-închis îi ţineau la distanţă şi Eldridge îşi dădu seama că exista poliţie chiar şi aici.
— Spune-mi ce-am făcut, insistă el, pe când poliţistul îi lua Maşina Timpului.
— Eşti vinovat de sabotaj şi crimă, îi spuse patriarhul.
Eldridge roti sălbatic privirea împrejur. Fugise de acuzaţia unui furt mărunt în Sectorul Unu, ca să se trezească acuzat de acelaşi delict în Sectorul Doi. Se retrăsese în Sectorul Trei unde era căutat pentru crimă şi sabotaj.
Zâmbi prietenos.
— Ştii, tot ce mi-am dorit vreodată a fost o ţară caldă şi somnolentă, cărţi, vecini cumsecade şi dragostea unei femei…
Când îşi reveni, văzu că zăcea pe pământul bătătorit dintr-o mică închisoare de cărămidă. Printr-o fereastră îngustă se zărea o fâşie foarte mică dintr-un apus de soare. Dincolo de uşa din lemn, cineva cânta o melodie tânguitoare.
Găsi lângă el un vas cu mâncare şi înfulecă înfometat hrana neobişnuită. După ce bău puţină apă din alt vas, se sprijini de perete. Prin ferestruica îngustă, apusul de soare pălea. În curte, mai mulţi oameni ridicau o spânzurătoare.
— Temnicer! strigă Eldridge.
În câteva clipe auzi zgomot de paşi.
— Am nevoie de un avocat, spuse.
— Aici n-avem avocaţi, răspunse omul mândru. Aici avem dreptate.
Se îndepărtă.
Eldridge începu să-şi revizuiască ideile despre dreptatea fără lege. Era foarte frumos ca idee – dar un lucru îngrozitor în realitate.
Zăcea pe podea şi încerca să se gândească. Nu putea. Auzea muncitorii râzând şi glumind pe când ridicau spânzurătoarea. Au lucrat până târziu în amurg.

Seara devreme, Eldridge auzi cheia învârtindu-se în broască. Intrară doi bărbaţi. Unul era de vârstă mijlocie, cu o bărbuţă îngrijită. Celălalt avea aproximativ vârsta lui Eldridge, era lat în umeri şi bine bronzat.

— Îţi aminteşti de mine? întrebă omul de vârstă mijlocie.

— Aşa ar trebui?

— Da, ar trebui. Am fost tatăl ei.

— Iar eu am fost logodnicul ei, interveni tânărul.

Făcu un pas ameninţător spre el.

Omul cu barbă îl domoli.

— Ştiu ce simţi, Morgel, dar va plăti pentru crimele sale la spânzurătoare.

— E o pedeapsă prea blândă pentru el, domnule Becker, pledă tânărul. Ar trebui jupuit, tăiat în bucăţi, ars şi împrăştiat în cele patru vânturi.

— Da, numai că noi suntem un popor drept şi milos, îl linişti Becker, căutând să-i domolească spiritul de răzbunare.

— Tatăl cui? întrebă Eldridge. Logodnicul cui?

Cei doi se uitară unul la altul.

— Ce-am făcut? întrebă Eldridge.

Becker îi povesti.

***

Venise la ei din Sectorul Doi, încărcat de pradă, explică Becker. Locuitorii din Sectorul Trei îl acceptaseră. Erau oameni simpli, direcţi şi iuţi la mânie, moştenitorii unui Pământ pustiit, devastat de războaie. În Sectorul Trei substanţele minerale dispăruseră, solul îşi pierduse fertilitatea. Suprafeţe uriaşe de pământ erau radioactive. Soarele continua să ardă necruţător, gheţarii se topeau iar nivelul oceanelor creştea mereu.

Oamenii din Sectorul Trei luptau cu îndârjire să pătrundă înapoi în civilizaţie. Aveau rudimentele unui sistem manufacturier şi câteva instalaţii pentru energie. Eldridge contribuise la creşterea producţiei acestor staţii, îi înzestrase cu un sistem de iluminare şi-i învăţase câte ceva despre disciplina sanitară. Îşi continuase explorările în Sectoarele Neexplorate dincolo de Sectorul Trei. A devenit

un erou foarte popular şi cei din Sectorul Trei îl iubeau şi-l protejau.

Eldridge răsplătise bunătatea lor răpind-o pe fata lui Becker.

Această tânără atrăgătoare era logodită cu Morgel. Începuseră pregătirile pentru căsătoria lor. Eldridge, neţinând seama de toate acestea, şi-a arătat adevăratul chip răpind-o într-o noapte întunecoasă şi aruncând-o într-o maşină infernală de fabricaţie proprie. Când pusese în funcţiune maşina, fata dispăruse. Liniile de tensiune supraîncărcate făcuseră să sară în aer toate instalaţiile pe o rază de câteva mile.

Crimă şi sabotaj!

Dar gloata furioasă nu reuşise să dea de Eldridge în timp. Îngrămădise o parte din pradă într-o raniţă, înşfăcase Maşina Timpului şi dispăruse.

— Eu am făcut toate astea? rosti Eldridge îngrozit.

— În faţa martorilor, accentuă Becker. Restul prăzii tale e în magazie. N-am înţeles nimic din cercetarea ei.

Ambii bărbaţi îl priveau drept în faţă iar Eldridge lăsase ochii în pământ.

Acum ştia ce făcuse în Sectorul Trei.

Totuşi acuzaţia de crimă era probabil falsă. Se pare că el construise o Maşină a Timpului de putere mare şi-o trimisese pe fată undeva, fără opririle intermediare necesitate de modelele portabile. Nu se punea problema să fie crezut. Aceşti oameni nu auziseră niciodată de un concept civilizat precum *habeas corpus.*

— De ce-ai făcut-o? întrebă Becker.

Eldridge dădu din umeri şi scutură din cap neajutorat.

— Nu te-am tratat ca pe propriul meu fiu? N-am îndepărtat eu poliţiştii din Sectorul Doi? Nu te-am hrănit, nu te-am îmbrăcat? De ce – *de ce* – ai făcut-o?

Tot pe putea face Eldridge era să dea din umeri şi să continue să scuture din cap neajutorat.

— Foarte bine, încheie Becker. Spune secretul tău călăului mâine dimineaţă.

Îl luă pe Morgel de braţ şi plecă.

***

Dacă ar fi avut o armă, Eldridge s-ar fi împuşcat pe loc. Toate dovezile indicau că… în *el* exista potenţialitatea răului pe care n-o bănuise niciodată. Nu mai avea prea mult timp. Dimineaţa urma să fie spânzurat.

Totul era atât de nedrept! Era în fapt un privitor nevinovat, suportând mereu consecinţele precedentelor – sau următoarelor – sale acţiuni. Însă numai Eldridge I cunoştea motivele şi răspunsurile.

Chiar dacă furturile sale fuseseră justificate, de ce furase totuşi cartofi, colaci de salvare, oglinzi şi alte asemenea?

Ce făcuse oare cu fata?

Ce încercase el să realizeze?

Ostenit, Eldridge închise ochii şi alunecă într-un fel de somn agitat.

Auzi un zgomot slab ca un râcâit şi ridică privirea.

Viglin stătea acolo cu o Maşină a Timpului în mână.

Eldridge era prea obosit ca să fie foarte surprins. Îl privi o clipă, apoi spuse:

— Ai venit să te bucuri de ultimele mele clipe?

— Nu voiam să iasă aşa, protestă Viglin, tamponându-şi faţa transpirată. Trebuie să mă crezi. Niciodată n-am vrut ca tu să fii omorât, Tom.

Eldridge se ridică şi-l privi atent.

— Mi-ai furat invenţia, nu-i aşa?

— Da, mărturisi Viglin. Dar prin tine voiam să fac ceea ce trebuie. Aş fi împărţit profiturile în două.

— Atunci de ce-ai furat-o?

Viglin păru încurcat.

— Tu nu erai deloc interesat de bani.

— Deci m-ai păcălit şi m-ai făcut să renunţ la drepturile mele?

— Dacă n-o făceam eu, se găsea altcineva, Tom. Eu n-am făcut decât să te salvez de lipsa simţului practic. Intenţionam să te includ în afacere – jur! Îşi şterse din nou fruntea. N-am visat niciodată c-o să iasă aşa.

— Apoi ai înscenat toate furturile alea…

— Cum? Viglin părea într-adevăr surprins. Nu, Tom. Tu

chiar *ai furat* acele lucruri. Eu m-am descurcat perfect – până acum.

— Minţi!

— Aş fi venit aici… ca să mint? Am recunoscut că ţi-am furat invenţia, de ce-aş minţi cu altceva?

— Atunci de ce-am furat?

— Cred că aveai un plan nebunesc în Sectoarele Nelocuite, dar nu ştiu exact. N-are importanţă. Acum ascultă-mă. Nu pot să anulez procesul – a devenit o problemă temporală – dar te pot scoate de aici.

— Unde să mă duc? întrebă Eldridge fără speranţă. Poliţaii mă caută în toate timpurile.

— Te ascund pe domeniul meu. Zău că da. Poţi sta ascuns acolo până la expirarea statutului de limitări. Nu le va trece niciodată prin minte să te caute la mine.

— Şi drepturile pentru invenţia mea?

— Le păstrez, spuse Viglin, cu o urmă din încrederea sa iniţială. Nu ţi le pot preda fără să mă fac vinovat de o acţiune temporală. Dar le voi împărţi, iar tu *chiar* ai nevoie de un partener de afaceri.

— Bine, hai să ieşim de-aici, spuse nerăbdător Eldridge.

Viglin adusese cu el nişte scule pe care le mânuia cu deosebită eficienţă. În câteva minute se găseau afară din celulă şi se ascundeau în curtea întunecoasă.

— Maşina asta e cam slabă, şopti Viglin, verificându-i bateriile. N-am putea s-o luăm pe a ta?

— Trebuie să fie în magazie, murmură Eldridge.

Magazia nu era păzită şi Viglin rezolvă repede cu lacătul. Înăuntru, găsiră Maşina aparţinând lui Eldridge II, lângă o mulţime de obiecte inutile care-i umpleau de uimire.

— Să mergem, făcu Viglin.

Eldridge refuză.

— Ce nu-i în ordine? întrebă Viglin agasat.

— Eu nu merg.

— Ascultă, Tom. Ştiu că nu ai nici un motiv să te încrezi în mine. Dar eu te voi adăposti, zău că nu te mint!

— Te cred, spuse Eldridge. Numai că eu nu merg înapoi.

— Ce planuri ai?

Eldridge se tot întreba în legătură cu asta încă de când scăpase din celulă. Acum era la răspântie. Putea reveni cu Viglin sau putea continua singur.

Chiar că nu avea de ales. Trebuia să presupună că a ştiut ce face prima oară. Bine sau rău, avea de gând să-şi păstreze credinţa şi să se ducă la întâlnirile pe care le stabilise cu Viitorul.

— Mă duc în Sectoarele Nelocuite, se hotărî Eldridge.

Găsi un sac şi începu să-l umple cu cartofi şi seminţe de morcovi.

— Nu se poate! obiectă Viglin. Prima oară ai sfârşit în 1954. De data asta s-ar putea să nu mai fii aşa norocos. Ai putea să fii anulat complet.

Eldridge încărcase toţi cartofii şi pachetele de seminţe de morcovi. Apoi puse microseturile de literatură universală, colacii de salvare, bidoanele cu substanţă contra rechinilor şi oglinzile. Peste ele puse pistoalele de calibru mare.

— Ai vreo idee ce vei face cu toate astea?

— Nici pomeneală, replică Eldridge, introducând benzile cu muzică simfonică în interiorul cămăşii. Oricum, trebuie să-mi folosească ele la ceva!

Viglin zise apăsat:

— Nu uita că trebuie să laşi câte o jumătate de oră între salturi, altfel rişti anularea. Ai un ceas?

— Nu, l-am lăsat la mine în cameră.

— Ia-l pe ăsta, model special pentru sportivi. Viglin i-l puse la mână. Succes, Tom! Să ştii că o spun din suflet.

— Mulţumesc.

Eldridge programă maşina pentru saltul cel mai îndepărtat ce se putea face în viitor. Rânji spre Viglin şi apăsă pe buton.

A urmat obişnuitul moment de întuneric, apoi un şoc brusc, îngheţat. Când deschise ochii, văzu că se află sub apă.

Reuşi să iasă la suprafaţă, luptându-se cu greutatea sacului. Când scoase capul deasupra apei începu să caute cel mai apropiat ţărm.

Nu exista pământ. Valuri lungi şi line alunecau spre el

dinspre orizontul fără margini, îl ridicau şi treceau mai departe, spre un ţărm ascuns vederii.

Eldridge scormoni în sac, găsi colacii de salvare şi-i umflă. Curând plutea la suprafaţă, încercând să-şi închipuie ce se întâmplase cu Statul New York.

Fiecare salt în viitor îl dusese într-o climă mai caldă. Aici, cu nenumărate mii de ani după 1954, gheţarii probabil se topiseră. Presupunea că o mare parte din Pământ se afla sub apă.

Făcuse bine că luase colacii de salvare. Aceasta îi dădu încredere pentru restul călătoriei. Acum nu trebuia decât să plutească o jumătate de oră, pentru a evita anularea. Se lăsă pe spate, susţinut de colacii de salvare, şi admiră formaţiile de nori de pe cer.

Ceva trecu pe lângă el.

Eldridge privi în jos şi văzu o formă lungă şi neagră care aluneca pe sub picioarele lui la câţiva metri adâncime. O alta i se alătură. Umbrele dispărură… Rechini! Apoi începură să se îndrepte înfometaţi spre el.

Rechini!… Rechini!

Scormoni febril în sac şi, împrăştiind oglinzile în grabă, găsi un bidon de substanţă antirechin. Îl deschise, o împrăştie în jurul lui şi o pată portocalie începu să se întindă în apa de un albastru închis.

Acum erau trei rechini. Înotau nerăbdători în jurul cercului de substanţă care se întindea. Un al patrulea li se alătură, izbi cu toată puterea în pata uleioasă apoi se retrase repede în apă curată.

Eldridge se bucura că viitorul inventase o substanţă cu adevărat eficientă contra rechinilor.

După cinci minute pata portocalie se mai risipise. Deschise alt bidon. Rechinii nu se descurajaseră, însă nu se apropiau din cauza apei poluate. Golea câte un bidon la fiecare cinci minute. Această situaţie critică a durat o jumătate de oră, atât cât fusese nevoit să aştepte Eldridge.

Îşi controlă efectele şi apucă sacul mai strâns. Nu ştia pentru ce sunt cartofii şi oglinzile, sau de ce seminţele de morcov erau aşa importante. Trebuia să meargă la noroc.

Apăsă pe buton şi intră în întunericul cunoscut.

Se trezi înfundat până la genunchi într-un smârc de mocirlă groasă, urât mirositoare. Căldura era înăbuşitoare şi un nor de ţânţari uriaşi bâzâiau deasupra capului său.

Smulgându-se din noroiul lipicios, însoţit de şuierăturile şi foşnetele vieţuitoarelor nevăzute, Eldridge dădu de un teren mai ferm sub un copăcel. Era înconjurat de o junglă verde cu pete stridente violete şi roşii.

Eldridge se sprijini de un copac să aştepte să treacă jumătatea de oră. Se pare că în acest Viitor apele oceanelor se retrăseseră şi apăruse jungla primitivă. Existau şi oameni pe-acolo? Rămăseseră ei pe Pământ? Nu avea deloc siguranţă. Era ca şi cum lumea abia începea.

Eldridge auzi un behăit şi văzu o formă mare şi verde care se mişca pe fundalul verde mai deschis al frunzişului. Ceva se îndrepta spre el.

Privi cu atenţie. Avea cam patru metri înălţime, pielea încreţită de reptilă şi picioare uriaşe. Semăna uimitor cu un dinozaur mic.

Urmări cu prudenţă reptila. Cei mai mulţi dinozauri erau ierbivori, îşi aminti, mai ales cei care trăiau în mlaştini. Acesta voia probabil doar să-l adulmece. Apoi urma să se întoarcă să pască iarbă.

Dinozaurul căscă, lăsând, să se vadă o garnitură splendidă de dinţi ascuţiţi, şi începu să se apropie de Eldridge cu un aer hotărât.

Acesta căută în sac, dădu la o parte obiecte nefolositoare şi înşfăcă pistolul de calibru mare.

Deie Domnul să meargă, se rugă, şi trase.

Dinozaurul dispăru într-un nor de fum. Pe locul unde se aflase rămăseseră doar câteva fâşii de carne şi un miros de ozon.

Eldridge privi pistolul cu respect. Acum înţelegea de ce era aşa scump.

În jumătatea de oră care a urmat mai mulţi locuitori ai junglei au manifestat un viu interes pentru el. Fiecare pistol trăgea doar câteva focuri – nu era de mirare, deoarece aveau un potenţial crescut de distrugere. Ultimul avea

încărcătura pe sfârşite şi a fost nevoit să pocnească un pterodactil cu patul armei.

După trecerea timpului, potrivi din nou discul Maşinii, dorindu-şi să ştie ce va urma. Se întreba cum va putea face faţă primejdiilor doar cu câteva cărţi, cartofi, seminţe de morcov şi oglinzi.

Poate că nu mai urma nici o primejdie.

Nu exista decât un singur mod de a afla. Apăsă pe buton.

***

Se afla pe o colină acoperită cu iarbă. Jungla deasă dispăruse. În locul ei, în faţă i se întindea acum o pădure de brazi prin care adia vântul, sub picioare avea pământ solid, iar pe cer strălucea un soare temperat.

Pulsul i se acceleră la gândul că *aceasta* ar putea fi destinaţia lui. Avusese întotdeauna o tendinţă atavică, dorinţa să găsească un loc neatins de civilizaţie. Amărâtul Eldridge I, jefuit şi trădat, trebuie să fi simţit asta şi mai intens.

Locul îl dezamăgea puţin. Totuşi nu arăta prea rău, hotărî. Cu excepţia singurătăţii. Dacă ar fi întâlnit şi nişte oameni…

Un om ieşi din pădure. Avea mai puţin de un metru şi jumătate în înălţime, era voinic, musculos, ca un luptător, şi purta un fel de fustă din blană. Pielea o avea potrivit de cenuşie. Căra o cracă mare, cioplită în aşa fel, încât aducea a bâtă.

În spatele lui alţi douăzeci şi cinci ieşiră din pădure. Se îndreptară direct spre Eldridge.

— Fiţi binecuvântaţi, oameni buni! făcu Eldridge pe un ton cât mai prietenos.

Căpetenia răspunse într-o limbă guturală şi făcu o mişcare cu palma deschisă.

— Vă aduc daruri ale recoltei, spuse repede Eldridge. Am exact ce vă trebuie. Căută în sac şi le întinse un pachet de seminţe de morcovi. Seminţe! Veţi avansa cu o mie de ani în civilizaţie…

Căpetenia mârâi furioasă şi ortacii lui începură să-l încercuiască pe Eldridge. Întinseră mâinile, cu palmele în

sus, mormăind agitaţi.

Nu voiau sacul şi refuzară pistolul descărcat. Acum aproape că-l încercuiseră complet. Ciomegele se ridicau şi el tot nu avea habar ce vor.

— Cartofi? întrebă el disperat.

Nu voiau nici cartofi.

Maşina timpului mai trebuia să aştepte două minute. Se întoarse şi o luă la fugă.

Sălbaticii fură imediat pe urmele lui. Eldridge alerga prin pădure ca un ogar, ferindu-se în cale de copacii deşi. Mai multe bâte se auziră vâjâind pe lângă el.

Mai avea un minut.

Se împiedică de o rădăcină, se opinti să se ridice şi continuă să fugă. Sălbaticii îl urmau îndeaproape.

Zece secunde. Cinci. Un ciomag apăru pe după umărul său.

Venise timpul! Se întinse după buton şi un ciomag se prăvăli peste capul lui, făcându-l să se prăbuşească la pământ. Când reuşi să vadă din nou clar, căpetenia sălbaticilor stătea cu bâta ridicată deasupra Maşinii Timpului.

— Nu! urlă Eldridge îngrozit.

Acesta însă rânji sălbatic şi lovi. În câteva secunde, maşina fu redusă la o grămadă de fiare.

Eldridge, care blestema fără speranţă, a fost târât într-o peşteră. Doi sălbatici păzeau intrarea. Afară, putea vedea mai mulţi oameni care adunau vreascuri. Femeile şi copiii se foiau de colo-colo, încărcaţi cu vase de lut. După felul cum râdeau pregăteau o serbare.

Cu o senzaţie de leşin, Eldridge îşi dădu seama că el urma să fie felul de mâncare principal.

Nu că ar fi avut importanţă. Îi distruseseră Maşina Timpului. De data asta nici un Viglin nu-l mai putea salva. Era la capătul drumului.

Eldridge nu voia să moară. Dar ceea ce înrăutăţi lucrurile era gândul că moare fără să fi reuşit să afle ce plănuise Eldridge I.

Într-un fel, părea nedrept.

Timp de câteva minute, rămase într-o stare de adâncă autocompătimire. Apoi începu să se târască spre fundul peşterii, sperând să găsească o altă ieşire.

Peştera se termina brusc cu un perete de granit. Găsi însă altceva.

Un pantof.

Îl culese şi-l examină. Dintr-un motiv oarecare obiectul îl tulbura, deşi era un pantof absolut obişnuit din piele maro, ca şi cei pe care-i purta.

Apoi realiză într-o străfulgerare anacronismul.

Ce căuta un articol de manufactură precum un pantof în această epocă primitivă?

Se uită la mărime şi-l încercă. I se potrivea perfect, ceea ce făcea răspunsul evident – însemna că trecuse pe aici în prima călătorie.

Dar de ce lăsase un pantof?

Era ceva în interior, prea moale pentru a fi o piedică, prea dur pentru o bucată de căptuşeală ruptă. Scoase pantoful şi găsi un cocoloş de hârtie în partea din faţă.

Porcăria naibii – cum te adresezi ţie însuţi? „Dragă Eldridge?“ Bine, să lăsăm asta; vei citi aceasta fiindcă eu am făcut-o deja şi deci bineînţeles, o scriu, altfel n-ai putea s-o citeşti, şi n-aş fi putut nici eu.

Uite ce-i, ai dat de bucluc. Totuşi, nu-ţi face griji. Vei scăpa întreg şi nevătămat. Îţi las o Maşină a Timpului ca să te ducă unde trebuie să ajungi de aici.

Problema este: unde să mă duc eu? Am potrivit Maşina Timpului înadins înainte de intervalul de jumătate de oră de care e nevoie, ştiind că va interveni efectul de anulare. Asta înseamnă că Maşina va rămâne aici pentru ca tu s-o poţi folosi. Ce se va întâmpla însă cu mine?

Cred că ştiu. Şi totuşi, mi-e teamă – e prima anulare prin care voi trece. Dar n-are rost să-mi fac probleme; ştiu că va ieşi bine fiindcă nu există paradoxuri temporale.

Ei bine, îi dau drumul. Voi apăsa pe buton şi voi anula. Apoi Maşina va fi a ta.

Urează-mi succes.

Să-i urez *lui* succes! Eldridge rupse biletul furios şi-l aruncă.

Dar Eldridge I făcuse intenţionat anularea şi fusese aruncat înapoi în viitor, ceea ce însemna că nu luase Maşina Timpului cu el. Trebuie să mai fie încă aici!

Eldridge porni o cercetare febrilă a peşterii. Dacă putea găsi Maşina şi apăsa pe buton, va pleca mai departe. *Trebuia* să fie aici!

Câteva ore mai târziu, când paznicii îl trăgeau afară, n-o găsise încă.

Întregul sat se adunase şi era o atmosferă de sărbătoare. Vasele de lut treceau mereu de la unul la altul şi doi sau trei bărbaţi erau deja inconştienţi. Însă cei care-l conduceau pe Eldridge erau destul de treji.

Îl cărară până la o groapă largă şi nu prea adâncă. În mijlocul ei se afla ceva ce semăna a altar de sacrificiu. Era vopsit în culori ţipătoare iar în jurul lui fusese îngrămădit un morman uriaş de crengi uscate.

Eldridge fu împins înăuntru şi dansul începu.

Încercă de mai multe ori să se strecoare afară, însă de fiecare dată era împins înapoi. Dansul continuă ore în şir, până când şi ultimul dansator se prăbuşi extenuat.

Un bătrân se apropie de marginea gropii, cu o torţă aprinsă. O agită prin aer apoi o aruncă în groapă.

Eldridge o stinse, dar alte câteva torţe veniră spre el, aprinzând crengile cele mai mărginaşe. Aruncau o strălucire puternică şi fu silit să se retragă spre interior, către altar.

Cercul de flăcări se închidea, împingându-l mereu înapoi. Într-un târziu, gâfâind, cu ochii ieşiţi din orbite, cu picioarele încovoiate, se prăbuşi peste altar pe când flăcările se prelingeau spre el.

Cu ochii închişi, apucă strâns butoanele.

Butoanele?

Privi cu atenţie. Sub ornamentele ţipătoare, altarul era o Maşină a Timpului – aceeaşi Maşină, fără nicio îndoială, pe care Eldridge I o adusese aici şi i-o lăsase lui. La dispariţia lui Eldridge I, probabil o veneraseră ca pe un obiect sacru.

Şi chiar *avea* calităţi magice!

Focul începuse să-i pârjolească picioarele când potrivi reglajul. Cu degetul pe buton, şovăi. Ce-i rezerva oare Viitorul? Tot ce avea în dotare era un sac de seminţe de morcov, cartofi, benzile de muzică simfonică, volumele de literatură universală în microfilm şi câteva oglinzi mici.

Ajunsese însă până acolo. Va continua până la sfârşit. Apăsă pe buton.

***

Deschizând ochii, Eldridge se trezi pe o bancă. Apa clipocea la picioarele lui şi auzea zgomotul talazurilor.

Plaja era lungă, îngustă şi orbitor de albă. În faţa lui, oceanul albastru se întindea la infinit. În spate, la capătul plajei, se vedea un şir de palmieri. Printre ei creştea vegetaţia strălucitoare a acestei insule tropicale.

Auzi un strigăt.

Eldridge privi în jurul său, căutând ceva cu care să se apere. Nu avea nimic, absolut nimic. Era complet lipsit de apărare.

Un grup de oameni, ieşind din junglă, veneau în fugă spre el. Strigau ceva ciudat. Ascultă cu atenţie.

— Bun venit! Bun venit înapoi! ţipau ei.

Un bărbat gigantic şi bronzat îl trosni într-o îmbrăţişare ca de urs.

— Te-ai întors! exclamă el.

— Păi… da, reuşi să articuleze Eldridge.

Alţi oameni alergau, traversând plaja. Arătau ca o rasă de oameni zdraveni şi sănătoşi. Bărbaţii erau înalţi şi bronzaţi, iar femeile, în cea mai mare parte, zvelte şi frumoase. Tocmai genul de oameni pe care ţi i-ai fi dorit ca vecini.

— Le-ai adus? întrebă un bătrân slăbănog, gâfâind din cauza cursei pe plajă.

— Ce să aduc?

— Seminţele de morcov. Ai promis că le vei aduce. Şi cartofii.

Eldridge le scoase din buzunar.

— Iată-le, zise.

— Mulţumesc. Chiar crezi c-or să crească cu clima

noastră? Cred c-am putea construi un…

— Lasă, mai târziu, îl întrerupse bărbatul cel voinic. Cred că eşti obosit.

Eldridge reconstitui în gând ce se întâmplase de când se trezise, în 1954. Subiectiv însemna doar o zi sau cam aşa ceva, dar se scurseseră de atunci mii de ani în viitor şi în trecut şi avuseseră loc nenumărate arestări, evadări, primejdii şi încurcături tulburătoare.

— Obosit, zise, foarte obosit.

— Poate ai vrea să te întorci la casa ta?

— A mea?

— Sigur că da. Casa pe care ai construit-o pe malul lagunei. Nu-ţi aminteşti?

Eldridge surâse şters şi scutură din cap a negaţie.

— Nu-şi aduce aminte! strigă unul.

— Nu-ţi aminteşti partidele noastre de şah? întrebă un altul.

— Nici partidele de pescuit? adăugă un băiat.

— Nici picnicurile şi sărbătorile?

— Nici dansurile?

— Nici plimbările cu vasele cu pânze?

Eldridge negă la fiecare întrebare avidă şi plină de îngrijorare.

— Toate astea au fost înainte ca tu să revii în timpul tău, îi spuse bărbatul înalt.

— M-am întors? întrebă Eldridge.

Aici se găsea tot ce-şi dorise întotdeauna. Pace, mulţumire, climă caldă, vecini buni. Căută pe pipăite în sac şi în interiorul cămăşii. Mai adăugă cărţile şi muzica pe listă. Doamne, un om întreg la minte n-ar fi părăsit niciodată un astfel de loc! De aici rezulta o întrebare importantă:

— De ce am plecat de aici?

— Nu se poate să nu-ţi aminteşti! rosti omul solid.

— Mă tem că nu.

O fată zveltă, cu părul deschis la culoare, ieşi în faţă.

— Chiar nu-ţi aminteşti că te-ai întors pentru mine?

Eldridge o privi atent.

— Eşti probabil fiica lui Becker. Fata care era logodită cu

Morgel. Cea pe care am răpit-o.

— Morgel *îşi închipuia* doar că e logodit cu mine, zise ea. Şi să ştii că nu m-ai răpit. Am venit de bună voie.

— Acum înţeleg, răspunse Eldridge simţindu-se ca un idiot. Vreau să spun, cred că înţeleg. Adică... mă bucur să te văd, sfârşi el prosteşte.

— Nu trebuie să fii aşa protocolar, îi reproşă ea. La urma urmei *suntem* căsătoriţi. Mi-ai adus o oglindă, nu-i aşa?

Acum totul se potrivea. Eldridge surâse, scoase o oglindă, i-o dădu şi înmână sacul bărbatului voinic. Încântată, ea îşi făcu de lucru cu sprâncenele şi părul, adică ceea ce fac întotdeauna femeile văzându-şi chipul reflectat.

— Hai acasă, dragul meu, rosti ea.

Nici nu ştia cum o cheamă, dar îi plăcea cum arăta. O plăcea foarte mult. Era un lucru cât se poate de firesc.

— Mă tem că nu pot merge chiar acum, răspunse, privindu-şi ceasul. Jumătatea de oră era pe sfârşite. Trebuie să fac ceva mai întâi. Mă voi întoarce însă în foarte scurtă vreme.

Tânăra afişă un zâmbet luminos.

— Nu-mi fac nici o grijă. Ai spus că te vei întoarce şi te-ai ţinut de cuvânt. Ai adus cu tine oglinzile, seminţele şi cartofii, tot ce ne-ai promis.

Îl sărută. El strânse mâinile tuturor celor din jur. Într-un fel, aceasta simboliza ciclul complet folosit de Alfredex pentru a demola conceptul prostesc de paradox temporal.

Întunericul cunoscut îl înghiţi pe Eldridge după ce apăsă pe butonul Maşinii Timpului.

Încetase să mai fie Eldridge II.

Din acest moment era Eldridge I şi ştia exact unde merge, ce va face şi lucrurile pe care trebuia să le execute până la sfârşit. Totul ducea către acest scop final şi această fată, fiindcă urma, fără îndoială, să se întoarcă aici ca să-şi trăiască restul vieţii cu ea, cu vecinii lor cumsecade, cu cărţile şi muzica, în pace şi mulţumire.

Era un lucru minunat să ştie că totul se va derula exact aşa cum visase întotdeauna.

Avea chiar un sentiment de afecţiune şi recunoştinţă faţă

de Viglin şi Alfredex.

NU ATINGEŢI NIMIC

Detectorul pentru masă al navei dădu un semnal trandafiriu, apoi roşu. Agee moţăia la comenzi, aşteptând ca Victor să termine de pregătit masa. Acum ridică repede privirea.

— Planetă în apropiere! strigă, încercând să acopere fâsâitul aerului care scăpa afară.

Căpitanul Barnett clătină din cap. Ajustă un petic „la cald“ şi-l lipi pe carcasa uzată a navei *Endeavor.* Şuieratul aerului care ieşea deveni un geamăt slab, dar nu încetă să se ducă. Niciodată nu reuşea să-l oprească total.

Când veni Barnett, planeta se vedea doar în parte, dincolo de marginea unui mic soare roşu. Sclipea verde pe fondul întunecat al spaţiului şi ambii bărbaţi avură acelaşi gând.

Barnett îl traduse în cuvinte.

— Mă întreb dacă e acolo ceva care ar merita luat, rosti, încruntându-se.

Agee ridică o sprânceană albă, plin de speranţă.

N-ar fi reperat niciodată planeta dacă ar fi urmat ruta comercială din sudul Galaxiei. În zona aceea poliţia confederaţiei însă devenise din ce în ce mai numeroasă şi Barnett prefera să se ţină la distanţă.

Endeavor era considerată drept navă comercială – dar singura încărcătură pe care o transporta consta din mai multe sticle de acid extrem de puternic, folosit pentru deschiderea seifurilor, şi trei bombe atomice de dimensiuni medii. Autorităţile nu agreau astfel de bunuri şi încercau întotdeauna să dezgroape tot felul de acuzaţii vechi pentru echipaj – o crimă pe Lună, un furt pe Omega, intrare prin efracţie pe Sarnia II. Delicte vechi, aproape uitate, pe care poliţia le scotea la iveală cu neplăcere.

Pentru a înrăutăţi lucrurile şi mai mult, *Endeavor* era vânată de noile patrule de poliţie. Astfel că foloseau un drum lăturalnic spre New Athens, unde începuse o importantă grevă a uraniului.

— Nu pare cine ştie ce, comentă Agee, inspectând critic cadranele indicatoare.

— Putem foarte bine nici să nu ne oprim, zise Barnett.

Indicaţiile aparatelor erau neinteresante. Arătau că e vorba de o planetă mai mică decât Pământul, inexistentă pe hartă şi fără valoare comercială în afara atmosferei de oxigen.

Trecând pe lângă ea, detectorul de metale grele se trezi la viaţă.

— Acolo se află ceva! îl informă Agee, interpretând pe loc multiplele date. Metal pur. Foarte pur – şi la suprafaţă!

Privi spre Barnett, care aprobă. Nava se îndreptă spre planetă.

Victor veni din partea din spate cu o căciuliţă mică de lână îndesată pe capu-i mare şi ras. Se uită peste umărul lui Barnett, pe când Agee imprima navei o spirală strânsă descendentă. Ajungând la o jumătate de milă de suprafaţă, văzură zăcământul lor de metal greu.

Era o navă spaţială, aşezată în repaus într-un luminiş.

— Iată ceva cu adevărat interesant, remarcă Barnett. Îi făcu semn lui Agee să se apropie şi mai mult.

Agee execută aterizarea cu abilitate. Era trecut bine de limita obligatorie a pensionării pentru piloţii principali, dar asta nu-i afecta în nici un fel capacităţile. Barnett, care-l găsise strâmtorat şi fără un ban, îl angajase. Căpitanul era întotdeauna bucuros să ajute o altă persoană, dacă lucrul aducea avantaje şi avea şanse să devină şi rentabil. Cei doi manifestau aceeaşi atitudine faţă de proprietatea particulară, însă uneori nu cădeau de acord în privinţa agonisirii ei. Agee prefera lucrurile sigure. Barnett, pe de altă parte, avea mai mult curaj decât se cerea unui membru al unei specii relativ plăpânde ca *Homo Sapiens.*

Aproape de suprafaţa planetei, văzură că nava ciudată era mai mare decât *Endeavor* şi strălucea ca nouă.

— Ai mai văzut vreodată aşa ceva? întrebă Barnett.

Agee scormoni prin memoria sa încăpătoare.

— Seamănă puţin cu cele făcute de cefeeni, dar ale lor nu sunt construite aşa înghesuit. Suntem destul de departe,

să ştii. Nava asta ar putea să nu fie din Confederaţie.

Victor se zgâi la navă, cu buzele groase răsfrânte în admiraţie. Oftă zgomotos.

— Nu ne-ar strica aşa ceva, ce zici Căpitane?

Zâmbetul subit al lui Barnett fu ca o crăpătură care apare într-un zid de granit.

— Victor, în simplitatea ta ai atins miezul problemei. *Nu ne-ar strica deloc* aşa o navă. Hai să mergem să vorbim cu căpitanul.

Înainte de a ieşi, Victor se asigură că armele detonatoare frigorifice erau încărcate.

***

Coborâţi pe sol, trimiseră un semnal de avertizare portocaliu cu verde, dar nava străină nu răspunse. Atmosfera planetei era bună de respirat, cu o temperatură de 23°C. Aşteptară puţin, după care se apropiară cu detonatoarele frigorifice pregătite pe sub pulovere.

Toţi trei afişau zâmbete studiat plăcute, străbătând distanţa de cincizeci de metri dintre nave.

Văzută de aproape, nava arăta splendid. Carcasa ei strălucitoare, de culoare argintie, nu păstra urmele loviturilor de meteori. Trapa de aerisire era deschisă şi un zumzet slab le arăta că generatoarele se încărcau.

— E cineva acolo? strigă Victor în dreptul trapei de ventilaţie. Vocea lui răsună ca un ecou dogit în întreaga navă. Nu răspunse nimeni –, se auzea doar torsul uşor al generatoarelor şi fâsâitul ierbii pe platou.

— Unde crezi că s-au dus? întrebă Agee.

— Să ia o gură de aer, probabil, comentă Barnett. Nu cred că se aşteptau la vreun musafir.

Victor se aşeză calm pe pământ. Barnett şi Agee se învârteau curioşi în jurul navei, admirându-i uriaşele dispozitive de comandă.

— Crezi că te-ai putea descurca? întrebă Barnett.

— Nu văd de ce nu, zise Agee. Mai întâi de toate, e un sistem convenţional. Comenzile nu contează – cei care respiră oxigen folosesc sisteme de comandă şi control similare. E doar o chestiune de timp până ce mă lămuresc.

— Vine cineva, îi anunţă Victor.

Se grăbiră să se întoarcă lângă trapa de ventilare. Nu departe exista o pădure deasă. O fiinţă tocmai îşi făcuse apariţia dintre copaci şi se îndrepta spre ei.

Agee şi Victor scoaseră detonatoarele – amândoi odată.

Prin binoclul lui Barnett zăriră o fiinţă mică de formă dreptunghiulară de şaizeci de centimetri pe treizeci de centimetri lăţime. Străinul, de mai puţin de cinci centimetri grosime, nu avea cap.

Barnett se încruntă. Nu mai văzuse niciodată un dreptunghi plutind deasupra ierbii înalte.

Potrivind binoclul, văzu că străinul era în mare umanoid, adică avea patru membre. Două, ascunse aproape de iarbă, păreau folosite la mers, iar celelalte două se bălăbăneau ţepene în aer. În mijloc, Barnett zări doi ochi micuţi şi o gură. Creatura nu purta nici un fel de costum sau cască.

— O arătare ciudată, mormăi Agee, potrivind orificiul detonatorului său. Şi dacă e numai el singur?

— Sper, făcu Barnett scoţând propriul lui detonator.

— Distanţă aproximativ două sute de metri. Agee fixă ţinta şi ridică ochii. N-ai vrea să-i vorbeşti mai întâi, Căpitane?

— Ce să-i zic? întrebă Barnett lenevos. Lasă-l, totuşi, să vină mai aproape. Nu-i cazul să ratăm ţinta, nu?

Agee aprobă, ţinându-l pe străin sub strictă supraveghere.

***

Kalen se oprise în această mică lume pustie sperând să folosească o bombă pentru a scoate la suprafaţă câteva tone de erol, un mineral foarte apreciat de poporul mabogian. N-avusese noroc. Bomba nefolosită era încă în buzunarul său de corp, lângă o nucă kerla rătăcită.

Era nevoit să revină pe Mabog ducând balast în loc de marfă.

Asta e, îşi zicea pe când ieşea din pădure, poate va fi mai norocos data viitoare.

Fu şocat la vederea unei nave ciudat de subţiri, de formă conică, aşezată aproape de a sa. Nici nu-i trecuse prin

minte că ar putea să mai întâlnească pe cineva pe această lume micuţă şi pustie.

Locuitorii aşteptau chiar în faţa trapei sale de aerisire! Kalen observă imediat că în privinţa formei puteau fi consideraţi în mare mabogieni. În Uniunea mabogiană exista o specie care le semăna mult, dar navele lor spaţiale erau complet diferite.

Intuia că aceşti străini ar putea fi reprezentanţi ai civilizaţiei importante despre care se auzea că ar exista la periferia Galaxiei.

Înaintă, dornic să-i cunoască.

Ciudat, străinii nu se mişcau. De ce nu veneau în întâmpinarea lui? Ştia că-l văzuseră, fiindcă toţi trei arătau spre el.

Grăbi pasul, dându-şi seama că nu le cunoştea deloc obiceiurile. Spera doar că nu favorizau ceremoniile de lungă durată. Chiar şi o singură oră în această lume ostilă îl obosise peste poate. Îi era foame şi avea neapărat nevoie de un duş.

Ceva foarte rece îl izbi din spate. Privi cu atenţie în jur. Era cumva vorba de o proprietate necunoscută a planetei?

Mai înaintă puţin. Un alt jet îl nimeri, îngheţându-i stratul exterior al învelişului.

Nu era de glumă. Mabogienii se numărau printre formele de viaţă cele mai rezistente din Galaxie, dar aveau şi ei limitele lor. Kalen privi în jur, căutând sursa necazului.

Străinii *trăgeau* în el!

O clipă, gândirea lui refuză să accepte evidenţa oferită de simţuri. Kalen ştia ce înseamnă crima. Întâlnise această perversitate, privind-o cu uluire şi oroare, la anumite forme inferioare de animale. Desigur, mai erau şi cărţile de psihologie anormală, care justificau cu documente toate cazurile de crimă premeditată petrecute în istoria poporului Mobog.

Dar să i se întâmple chiar lui aşa ceva! Kalen nu era în stare să înţeleagă.

Un alt proiectil îl nimeri. Kalen rămase nemişcat, încercând să se autoconvingă că totul se petrecea aievea.

Nu putea înţelege cum nişte creaturi cu suficient sens al cooperării, dotate ca să conducă o navă spaţială, puteau fi capabile de *crimă.*

Mai mult, nici măcar nu-l cunoşteau!

Aproape în ultima clipă, Kalen se răsuci şi o luă la goană spre pădure. Cei trei străini trăgeau acum cu toţii şi iarba din jur devenise casantă din cauza îngheţului. Suprafaţa pielii îi era acum complet îngheţată. Frigul reprezenta ceva pentru care constituţia mabogiană nu fusese dotată şi răceala începuse să-i pătrundă spre organele interne.

Şi totuşi, încă nu-i venea să creadă.

Kalen ajunse la pădure dar un tir dublu îl surprinse mai înainte de a se strecura în spatele unui copac. Îşi simţea sistemul intern cum luptă disperat pentru a reface căldura corpului şi, cu regret profund, lăsă întunericul să-l cuprindă.

***

— Străin nerod, remarcă Agee băgând arma în toc.

— Nerod şi puternic, spuse Barnett. Nici o fiinţă care respiră oxigen nu poate rezista prea mult – însă. Rânji cu mândrie şi bătu cu palma o latură argintie a navei. O vom boteza *Endeavor II!*

— Trei urale pentru căpitan! strigă Victor entuziasmat.

— Păstrează-ţi suflul, vei mai avea nevoie. Privi pe deasupra capului. Ne-au mai rămas cam patru ore de lumină. Victor, transferă hrana, oxigenul şi uneltele de pe *Endeavor I* şi descarcă-i bateriile. Ne vom întoarce şi-o vom recupera pe bătrânică într-o zi. Acum vreau însă s-o ştergem până la apus.

Victor plecă grăbit. Barnett şi Agee intrară în navă.

Partea din spate a lui *Endeavor II* era plină cu generatoare, motoare, convertoare, comenzi, combustibil şi rezervoare de aer. Urma un depozit enorm de marfă, care ocupa aproape jumătate din navă. Era plin cu nuci de toate formele şi culorile, variind în dimensiuni de la cinci centimetri la aproximativ dublul mărimii unui cap de om. Aceasta făcea ca la prora navei să mai rămână doar două compartimente.

Primul trebuie să fi fost al echipajului, fiind singurul

spaţiu locuibil existent. Era însă complet gol. Nu existau paturi pentru anihilarea efectului acceleraţiei, mese sau scaune – absolut nimic pe podeaua lustruită, din metal. În pereţi şi în tavan se vedeau câteva orificii mici, dar scopul lor nu era evident la prima vedere.

Compartimentul pilotului era legat de acesta. Era foarte mic, cât să încapă un singur om, iar panoul de sub dispozitivul de control fusese încărcat cu o mulţime de instrumente.

— Acum îţi aparţine în întregime, comentă Barnett. Să vedem ce poţi face.

Agee dădu din cap, căută un scaun, apoi se lăsă pe vine în faţa unui panou. Începu să studieze schema.

În câteva ore, Victor transferase toate proviziile lor pe *Endeavor II.* Agee încă nu atinsese nimic. Încercă să se dumirească care era rostul fiecărei comenzi, luând în considerare forma, culoare, mărimea şi locul instrumentelor. Nu era deloc uşor, chiar acceptând sisteme nervoase similare şi modele de gândire asemănătoare. Oare sistemele auxiliare tranzitive funcţionau de la stânga la dreapta? Dacă nu, va trebui să se dezveţe de coordonarea mişcărilor căpătată în zborurile anterioare. Pentru constructorii acestei nave culoarea roşie semnifica oare pericol? Dacă da, acel comutator mare ar putea fi pentru combustibil. Roşul putea însemna şi combustibil încins, caz în care comutatorul exista pentru controlul fluxului energiei pure.

Până una-alta, scopul lui era să producă o supraîncărcare a pilelor electrice în cazul atacului inamic.

Agee avea acest gând în timp ce studia comenzile. Nu era prea îngrijorat. Mai întâi că navele spaţiale era foarte rezistente, practic indestructibile din interior. Pe de altă parte, avea impresia că reuşise să prindă schema.

Barnett strecură capul în deschizătura uşii, cu Victor urmându-l îndeaproape.

— Eşti gata?

Agee privi întreg panoul de comandă.

— Aşa cred. Atinse uşor un cadran. Acesta *ar trebui* să

comande trapele de aer.

Învârti butonul. Victor şi Barnett aşteptau, transpirând în camera răcoroasă.

Auziră alunecarea lină a metalului lubrifiat şi trapele de aer se închiseră.

Agee rânji şi suflă pe vârful degetelor ca să aibă noroc.

— Acesta e sistemul pentru reglarea temperaturii aerului.

Întoarse un comutator. Din tavan începu să iasă un fum galben.

— Impurităţi în sistem, mormăi Agee, ajustând un comutator.

Victor începu să tuşească.

— Închide-l, ordonă Barnett.

Fumul ieşea în continuu în fuioare groase, umplând aproape instantaneu cele două camere.

— *Închide-l!*

— Nu văd unde e.

Agee apăsă pe buton, greşi şi-l atinse pe cel de dedesubt. Pe dată, generatoarele începură să geamă furioase. Scântei albastre jucau pe tot panoul şi săreau spre perete.

Agee se îndepărtă de panou împleticindu-se şi leşină. Victor se afla deja în dreptul uşii ce da în compartimentul de marfă, încercând s-o doboare cu lovituri de pumn. Barnett îşi acoperi gura cu o mână şi se repezi la panou, bâjbâind orbeşte după comutator, simţind nava cum se învârteşte ameţitor în jurul lui.

Victor căzuse pe punte, ciocănind încă slab în uşă.

Barnett pipăia orbeşte panoul.

Deodată, generatoarele se opriră. Apoi Barnett simţi o adiere rece pe faţă. Îşi şterse ochii care-i curgeau şi privi în sus.

Norocul făcuse să se închidă orificiile din tavan, oprind gazul cel galben. Deschisese din întâmplare trapele de aerisire şi gazul din navă era înlocuit de aerul rece de noapte al planetei. Curând atmosfera deveni respirabilă.

Victor se ridică tremurând, dar Agee nu se mişcă. Barnett îi aplică bătrânului pilot respiraţie artificială, înjurând

printre dinţi. În final, pleoapele lui Agee clipiră, iar pieptul începu să i se ridice şi să coboare. Câteva clipe mai târziu, se sculă în capul oaselor şi scutură din cap.

— Ce-a fost chestia aia? întrebă Victor.

— Mă tem că prietenul nostru străin o consideră o atmosferă respirabilă, mormăi Barnett.

Agee negă.

— Nu se poate, Căpitane. Trăieşte aici într-o lume care respiră oxigen, umblând fără cască…

— Necesităţile în privinţa aerului variază enorm, arătă Barnett. Să recunoaştem că structura fizică a prietenului nostru e foarte diferită de a noastră.

— Asta nu-i prea bine, zise Agee.

Cei trei se uitară unul la altul. În liniştea care a urmat auziră un sunet slab, ameninţător.

— Ce-a fost asta? îngăimă Victor, înşfăcând arma.

— Taci! ţipă Barnett.

Ascultară. În timp ce încerca să identifice sunetul, Barnett simţea cum i se ridică perii de pe ceafă.

Venea de undeva de la distanţă. Suna ca un obiect de metal care lovea un obiect dur nemetalic.

Cei trei priviră prin spaţiul uşii. În ultimele licăriri ale apusului, văzură că intrarea principală a lui *Endeavor I* era deschisă. Sunetul venea dinspre navă.

— Imposibil! făcu Agee. Detonatoarele frigorifice…

— Nu l-au ucis, termină Barnett.

— E rău, murmură Agee, e foarte rău.

Victor ţinea încă arma în mână.

— Căpitane; ce-ar fi să dau o raită într-acolo?

Barnett nu fu de acord.

— N-o să te lase să te apropii mai mult de trei metri de intrare. Nu, lasă-mă să mă gândesc. Exista ceva la bord care putea să-i folosească?… Bateriile?

— Contactele sunt la mine, Căpitane, spuse Victor.

— Bun, atunci nu mai e nimic care să…

— Acidul, îi întrerupse Agee. E foarte puternic. Nu cred însă că poate face mare lucru cu el.

— Absolut nimic, declară categoric Barnett. Noi suntem

în nava aceasta şi rămânem aici. Acum însă vreau s-o urneşti.

Agee studie panoul de comandă. Cu o jumătate de oră înainte aproape că înţelesese modul de funcţionare. Acum părea o capcană mortală pusă cu iscusinţă – o capcană idioată cu fire invizibile care duceau spre distrugere.

Capcana nu era intenţionată. O navă spaţială însă era, fără îndoială, o maşină care servea atât pentru locuit cât şi pentru călătorie. Comenzile încercau să reproducă respectivele condiţii de trai ale străinului, să-i îndeplinească necesităţile.

Acest lucru le putea fi fatal.

— Tare aş vrea să ştiu de pe ce planetă vine, zise Agee necăjit. Dacă aş cunoaşte mediul ambiant al străinului, aş putea anticipa reacţiile navei.

Tot ce ştiau era că respira un gaz galben otrăvitor.

— Ne descurcăm destul de bine, rosti Barnett fără prea multă convingere. Porneşte mecanismul de decolare şi nu ne atingem de nimic altceva.

Agee se întoarse la comenzi.

Barnett ar fi vrut să ştie ce are de gând străinul. Fixă forma vechii sale nave care se profila pe cerul amurgului şi ascultă sunetul de neînţeles al metalului care lovea ceva nemetalic.

***

Kalen fu surprins să afle că mai era încă în viaţă. Poporul lui avea însă o zicală: „Mabogianul e omorât repede sau deloc.“ Până acum aplicase varianta a doua.

Ameţit, se ridică şi se sprijini de un copac. Unicul soare roşu al planetei coborâse la orizont şi adieri de oxigen otrăvitor pluteau în jurul lui. Se asigură imediat că plămânii îi erau încă etanş închişi. Aerul galben dătător de viaţă, deşi viciat din cauza folosinţei îndelungate, îl mai susţinea încă.

Nu părea însă prea uşor să se orienteze. La câteva sute de metri, nava lui se odihnea în linişte. Lumina roşie, din ce în ce mai palidă, strălucea pe carcasa ei şi, o clipă, Kalen fu convins că nu existau nici un fel de străini. Totul fusese o închipuire, iar acum se va întoarce la navă…

Văzu pe unul dintre străini încărcat cu diverse lucruri, intrând în nava lui. În scurtă vreme trapele de aerisire s-au închis.

Era totuşi adevărat. Gândurile i se întoarseră la realităţile crunte.

Avea urgentă nevoie de mâncare şi de aer. Stratul exterior al pielii i se uscase şi crăpase, necesitând curăţare nutriţională. Dar mâncarea, aerul şi substanţele de curăţat se aflau pe nava sa pierdută. Tot ceea ce mai avea cu el era o singură nucă roşie kerla şi bomba cu thetnită din buzunarul corporal interior.

Dacă ar putea sparge nuca şi mânca miezul ar mai căpăta puţină forţă. Cum s-o deschidă însă?

Era profund şocat cât de dependent fusese de mecanică! Acum va trebui să găsească un mod de a face lucrurile cele mai simple şi obişnuite, lucruri de fiecare zi – acele lucruri pe care nava le făcea automat, fără ca operatorul să se gândească măcar la ele.

Kalen observă că străinii păreau să-şi fi părăsit propria lor navă. De ce? Nu avea importanţă. În câmp deschis ar fi murit înainte de venirea zorilor. Singura lui şansă de supravieţuire se afla în interiorul navei care acum era a lor.

Alunecă fără zgomot prin iarbă şi se opri doar în clipa când o undă de ameţeală îl doborî. Încercă să-şi supravegheze nava. Dacă străinii se apucau acum să-l urmărească, totul era pierdut. Dar nu s-a întâmplat nimic.

După ce s-a târât o vreme care i-a părut o eternitate, a ajuns la navă şi s-a strecurat înăuntru.

Dădea în amurg. În lumina slabă, putu vedea că nava era veche, iar pereţii, mult prea subţiri dintru început, fuseseră peticiţi de nenumărate ori.

Totul dovedea o uzură înaintată şi de lungă durată.

Înţelegea acum de ce străinii voiau nava lui.

Un alt val de ameţeală îl păli. Era modul în care propriul său organism cerea o atenţie imediată.

Hrana părea prima problemă. Scoase nuca kerla din buzunarul corporal. Era rotundă, de aproximativ zece centimetri în diametru, cu o coajă de cinci centimetri

grosime. Asemenea nuci rămâneau principalul ingredient în regimul unui navigator spaţial mabogian. Erau pline de energie şi dacă nu erau desfăcute se puteau păstra o veşnicie.

Sprijini nuca de un perete, găsi o bară de oţel şi lovi puternic. Bara care lovise nuca scoase un sunet dogit, ca de tobă. Nuca rămăsese intactă.

Kalen se întrebă dacă nu cumva sunetul ar putea fi auzit şi de străini. Trebuia să rişte. Proptindu-se zdravăn pe picioare, îşi luă avânt şi încercă iar. După un sfert de oră se clătina epuizat, iar bara era îndoită aproape în jumătate.

Nuca tot intactă rămăsese.

N-ar fi fost în stare să deschidă nuca fără un aparat special, un accesoriu standard care se găsea pe orice navă mabogiană. Nimănui nu-i trecuse vreodată prin minte să desfacă o nucă în altă manieră.

Era o dovadă înspăimântătoare a neputinţei lui.

Ridică bara pentru o nouă lovitură şi, văzând cum membrele îi înţepenesc, se opri.

Învelişul exterior îngheţat îi stingherea mişcările. Pielea i se întărea încet, devenind o crustă impenetrabilă. Dacă procesul continua până la capăt, urma să fie imobilizat. Înţepenit într-o poziţie, va rămâne în picioare sau şezând până va muri sufocat.

Kalen făcu un efort ca să nu-l cuprindă disperarea şi încercă să gândească. Trebuia să-şi trateze pielea fără întârziere. Asta era mai important decât mâncarea. La bordul propriei sale nave ar spăla-o, ar îmbăia-o, ar înmuia-o şi în final ar vindeca-o. Era îndoielnic însă că străinii aveau substanţa de curăţare potrivită.

Altă soluţie ar fi să-şi smulgă învelişul exterior. Al doilea strat ar fi sensibil câteva zile, dar cel puţin s-ar putea mişca în voie.

Căută, cu membrele aproape înţepenite, un Schimbător. Atunci îşi dădu seama că străinii nu posedau nici măcar acest aparat de bază. Nu avea încotro, trebuia să se descurce singur.

Luă bara de oţel, o îndoi ca pe un cârlig şi introduse

vârful pe sub o cută a pielii. Smuci în sus cu toată puterea.

Pielea lui refuză să cedeze.

Apoi se vârî între un generator şi perete şi introduse cârligul în alt unghi. Dar braţele nu-i erau suficient de lungi ca să formeze o pârghie şi învelişul dur rezista cu încăpăţânare.

Încercă o mulţime de poziţii diferite, dar fără succes. În lipsa ajutorului mecanic, nu putea să-şi menţină trupul suficient de rigid.

Ostenit, dădu drumul barei. Nu putea face nimic, absolut nimic. Apoi îşi aminti de bomba din buzunarul corporal interior.

Un colţişor primitiv al propriei lui minţi, de existenţa căruia nu ştiuse pană atunci, îi indica o soluţie la îndemână. Putea strecura bomba sub carcasa navei sale, fără ca străinii să observe. Explozivul uşor nu va face decât să arunce nava la vreo zece metri în sus, fără a-i provoca vreo stricăciune.

Străinii însă vor fi fără îndoială ucişi.

Kalen se îngrozi. Cum putea să conceapă aşa ceva? Etica mabogiană, implantată în fibra fiinţei sale, interzicea distrugerea vieţii inteligente, indiferent de motiv. Nu se admitea o astfel de intervenţie absolut sub nici un motiv.

„S-ar justifica însă această acţiune?“ îi şoptea porţiunea primitivă a minţii. „Aceşti străini sunt bolnavi. Ai face un serviciu Universului scăpând de ei şi, întâmplător, ajutându-te pe tine însuţi. N-o lua ca o crimă. Consideră că e vorba de o exterminare.”

Scoase bomba şi se uită la ea, apoi o puse repede de-o parte. „Nu!“ îşi spuse, cu mai puţină convingere.

Refuză să se mai gândească. Mişcându-se cu ajutorul membrelor obosite şi aproape rigide, începu să cerceteze nava străină, căutând ceva care i-ar fi putut salva viaţa.

***

Agee stătea ghemuit în compartimentul pilotului, însemnând obosit comutatoarele cu un creion chimic. Plămânii îl dureau şi muncise o noapte întreagă. Afară pogorâseră zorile, cu o lumină pâcloasă, cenuşie, şi un vânt

răcoros care sufla în jurul navei *Endeavor II.* Nava era luminată dar răcoroasă, fiindcă Agee nu voia să atingă butoanele care reglau temperatura.

Victor intră în compartimentul echipajului, clătinându-se sub povara unei lăzi grele.

— Barnett?! îl chemă Agee.

— Vine, zise Victor.

Căpitanul hotărâse ca tot echipamentul să stea în partea din faţă, unde puteau ajunge cu uşurinţă. Dar încăperea pentru echipaj era mică – şi aproape tot spaţiul disponibil fusese deja ocupat.

Căutând în jur un colţ unde să pună lada, Victor observă o uşă într-un perete. Apăsă pe un buton şi uşa alunecă uşor spre tavan, dând la iveală o cămăruţă de mărimea unei boxe. Victor hotărî că era un spaţiu ideal pentru depozitare.

Neluând în seamă cojile roşii sfărâmate de pe podea, împinse lada înăuntru.

Imediat, tavanul cămăruţei începu să coboare. Victor scoase un urlet care a putut fi auzit în toată nava. Sărind în sus, se lovi cu capul de tavan. Căzu cu faţa în jos, năucit.

Agee năvăli din compartimentul pilotului, iar Barnett alergă şi el în încăpere. Înşfăcă picioarele lui Victor şi încercă să-l tragă afară, dar acesta era prea greu şi căpitanul nu reuşea să se sprijine cum trebuie pe podeaua netedă de metal.

Cu o preţioasă prezenţă de spirit, Agee folosi lada ca proptea în mijlocul tavanului care se lăsa. Alunecarea acestuia în jos fu momentan stopată.

Barnett şi Agee îl apucară pe Victor de picioare. Reuşiră să-l tragă afară exact la timp. Lada cea grea se făcu bucăţi şi, peste o clipă, fu strivită ca o bucată de lemn de plută.

Tavanul micii încăperi, coborând fără zgomot, comprimă lada până ce aceasta ajunse de cincisprezece centimetri grosime. Apoi scoase un clinchet şi alunecă la loc fără nici un sunet.

Victor se ridică şi-şi frecă ceafa.

— Căpitane, făcu el pe un ton plângăreţ, n-am putea să ne luăm înapoi nava noastră?

Agee începuse şi el să se îndoiască de binefacerile acestei isprăvi. Privi cămăruţa aducătoare de moarte, care semăna din nou cu o cămară în care cojile roşii sparte fuseseră aruncate pe jos.

— Parcă ar fi o navă blestemată, spuse el îngrijorat. Poate că Victor are dreptate.

— Vrei s-o părăseşti? întrebă Barnett.

Agee se foi încurcat şi aprobă din cap.

— Necazul este, observă el fără să se uite la Barnett, că nu ştim ce se mai poate întâmpla. E prea riscant, Căpitane.

— Îţi dai seama ce pierzi? îl ambiţionă Barnett. Numai carcasa singură valorează o avere. Te-ai uitat la motoare? Nimic n-ar fi în stare s-o oprească. Ar putea săpa un tunel prin orice planetă, ieşind de cealaltă parte cu vopseaua intactă. Şi tu vrei s-o părăseşti!

— Nu va mai valora prea mult dacă ne omoară, obiectă Agee.

Victor dădu din cap cu înţeles. Barnett îi privi fix.

— Acum ascultaţi-mă cu atenţie, ordonă el. *Nu* vom părăsi această navă. *Nu* e deloc blestemată. E străină şi are aparatură necunoscută. Noi nu trebuie decât să ne ferim să atingem ceva până ajungem la destinaţie. Clar?

Agee vru să adauge ceva despre cămările care se transformau în prese hidraulice... Ceea ce urma nu era deloc încurajator. Privind însă chipul lui Barnett, se răzgândi.

— Ai însemnat toate comenzile necesare? întrebă Barnett.

— Mai am doar câteva, spuse Agee.

— Bine. Termină. Acelea sunt singurele obiecte pe care le vom atinge. Dacă lăsăm în pace restul navei, ne va lăsa şi ea în pace. Nu e nici un pericol dacă nu atingem nimic.

Barnett îşi şterse sudoarea de pe faţă, se sprijini de un perete şi-şi descheie haina.

Pe dată, două benzi de metal ieşiră din orificiile lor practicate de fiecare parte a corpului şi-i înconjurară mijlocul şi stomacul.

Barnett le privi o clipă, apoi se aruncă cu toată forţa

înainte. Benzile nu cedară. Se auzi cu clinchet ciudat în pereţi şi un filament subţire de sârmă ieşi la iveală. Atinse expert haina lui Barnett, apoi se retrase în perete.

Agee şi Victor priveau neajutoraţi.

— Opreşte-l! zise Barnett încordat.

Agee se repezi în sala de comandă. Victor continuă să privească nemişcat. Din perete ieşi un braţ, de metal, cu o lamă strălucitoare de vreo şapte centimetri.

— *Opreşte-l!* urlă Barnett.

Victor se dezmetici. Se repezi şi încercă să smulgă braţul de metal din perete. Acesta se răsuci dintr-o dată şi-l zvârli în celălalt capăt al încăperii.

Agee apăsă pe comenzi şi generatoarele începură să geamă, trapele să se deschidă şi să se închidă, stabilizatorii să se contracteze, luminile să clipească. Dar mecanismul care-l ţinea pe Barnett nu reacţiona defel.

Filamentul subţire reveni. Pipăi din nou cămaşa lui Barnett, ca şi cum ar fi fost nesigur de funcţionarea sa în cazul dat.

Agee strigă din compartimentul comenzilor:

— Nu-l pot opri! Probabil e în întregime automat!

Filamentul alunecă în perete. Dispăru şi în locul lui apăru braţul cu lama tăioasă la capăt.

Între timp, Victor găsise o rangă grea. Se repezi, o învârti deasupra capului şi o trânti puternic peste braţul metalic, fiind cât pe ce să-l nimerească pe Barnett.

Braţul nu suferi nici măcar o zgârietură. Senin, tăie cămaşa lui Barnett de pe spatele acestuia, lăsându-l gol până la brâu.

Barnett nu era rănit, dar ochii i se roteau nebuneşte când văzu din nou filamentul. Victor băgă pumnul în gură şi se dădu înapoi. Agee închise ochii.

Filamentul pipăi pielea caldă şi vie a lui Barnett, cloncăni aprobator şi se retrase la loc în perete. Benzile se desfăcură. Barnett se prăvăli în genunchi.

O vreme nimeni nu scoase o vorbă. Nu era nimic de spus. Barnett privea necăjit în gol. Victor îşi pocnea încheieturile degetelor fără încetare, dar Agee îi dădu un ghiont.

Bătrânul pilot încerca să-şi dea seama de ce mecanismul tăiase îmbrăcămintea lui Barnett şi se oprise când dăduse de ţesut viu. Era cumva felul de a se dezbrăca al străinului? N-avea nici o noimă. La fel de fără noimă era şi presa-cămară.

Într-un fel, îi părea bine că se întâmplase aşa. Probabil că Barnett învăţase ceva din astea. Acum vor părăsi această monstruozitate blestemată şi vor face un plan ca să-şi recapete propria lor navă.

— Dă-mi o cămaşă, îi porunci Barnett. Victor îi găsi repede una. Barnett şi-o puse, ţinându-se la distantă de pereţi. Cât de repede poţi pune nava asta în mişcare? îl întrebă el pe Agee, puţin nesigur.

— *Cum???*

— M-ai auzit.

— Nu ţi-a ajuns? îngăimă Agee.

— Nu… cât de curând putem decola?

— Cam într-o oră, mormăi Agee. Ce mai putea spune? Căpitanul depăşise orice închipuire. În silă, Agee reveni în sala comenzilor.

Barnett îşi puse un pulover peste cămaşă şi o haină deasupra. Era răcoare în cameră şi începuse să tremure rău.

***

Kalen zăcea nemişcat pe puntea navei străine. Îşi irosise prosteşte aproape toată forţa rămasă, încercând să-şi scoată învelişul exterior. Acesta însă devenea tot mai dur, iar el era tot mai sleit. Acum se pare că nu prea mai merita să se mişte. Mai bine să se odihnească şi să simtă cum arderile interne se desfăşoară mai încet.

Curând începu să viseze dealurile din Mabog şi marele port Canthanope, unde negustorii interstelari se opreau cu încărcăturile lor ciudate. Era acolo în amurg, privind, pe deasupra acoperişurilor plate, la cei doi sori măreţi care apuneau. De ce apuneau ei împreună în sud, soarele albastru şi cel galben? Cum puteau apune amândoi în sud? O imposibilitate fizică… Poate că tatăl lui ar avea explicaţia, fiindcă întunericul se lăsa foarte repede.

Se scutură din vis şi privi lumina mohorâtă a zorilor. Nu era deloc o moarte demnă de un navigator spaţial mabogian. Va mai încerca încă o dată.

După o jumătate de oră de căutare chinuitoare găsi o cutie sigilată de metal în partea din spate a navei. Era clar că străinii o trecuseră cu vederea. O deschise. Înăuntru erau mai multe sticle, închise cu grijă şi asigurate împotriva loviturilor. Kalen ridică una şi o examină. Avea pe ea un simbol mare, alb. N-avea nici un motiv să-l cunoască, dar totuşi i se păru ceva cunoscut. Scormoni în memorie, încercând să-şi amintească unde-l mai văzuse.

Apoi, ca prin ceaţă, îşi aminti. Era o reprezentare a craniului umanoid. În Uniunea Mabogiană era o specie umanoidă şi văzuse reprezentări ale craniilor acestora la un muzeu.

De ce însă apărea aşa ceva pe o sticlă?

Lui Kalen, craniul îi transmitea un sentiment de respect. Asta fusese probabil şi intenţia producătorului. Deschise sticla şi strănută.

Mirosul era interesant. Îi amintea de… soluţia pentru curăţarea pielii!

Fără a mai pierde o clipă, îşi turnă pe el întreg conţinutul. Abia îndrăznind să spere, rămase în aşteptare. Dacă ar putea să-şi recapete proprietăţile pielii…

Da, lichidul din sticla cu craniu pe ea *era* o soluţie slabă pentru curăţarea pielii. Era şi plăcut parfumată!

Mai turnă o sticlă peste carcasa sa întărită şi o simţi cum absoarbe fluidul nutritiv. Corpul lui înfometat tânjea după hrană, cerea lacom mai mult. Mai turnă o sticlă.

Timp îndelungat, Kalen rămase întins, lăsând fluidul dătător de viaţă să se absoarbă. Pielea i se înmuia şi devenea elastică. Simţea o nouă resursă de energie în interiorul său, o nouă poftă de viaţă.

Va trăi!

După baie, Kalen examină comenzile navei, sperând să piloteze acea cochilie prăpădită până în Mabog. Apărură imediat greutăţi. Din nu se ştie ce motiv, comenzile nu erau închise ermetic într-o încăpere separată. Se întreba de ce

nu. Fiinţele acestea ciudate nu puteau doar să transforme întreaga navă într-o cameră de frânare! Pur şi simplu nu puteau! Rezervorul nu era suficient de mare ca să conţină atâta lichid.

Era uluitor, dar tot ce-i privea pe aceşti străini era uluitor. Peste această dificultate putea trece. Dar când cercetă motoarele, văzu că o legătură vitală fusese luată de la generatoare. Aşa deveniseră de nefolosit.

Nu rămânea decât o singură alternativă. Să-şi recâştige propria lui navă.

Dar cum?

Măsură puntea în lung şi-n lat. Etica mabogiană interzicea distrugerea vieţii inteligente, şi nu exista nici un fel de abatere de la acest principiu. În nici o împrejurare – nici măcar pentru salvarea propriei vieţi – nu aveai voie să ucizi. Era o regulă înţeleaptă şi avusese efecte pozitive în Mabog. Respectând-o cu stricteţe, mabogienii evitaseră războiul timp de trei mii de ani şi-şi educaseră oamenii la un grad înalt de civilizaţie. Aceasta ar fi fost imposibil dacă s-ar fi îngăduit să se strecoare vreo excepţie. Îndoielile puteau eroda chiar şi cele mai sănătoase principii.

El nu putea să se sustragă.

Era însă sortit să moară fără să facă nimic?

Privind în jos, Kalen fu surprins să vadă că o băltoacă din substanţa de curăţare făcuse o gaură în punte. Ce fragile se dovedeau a fi navele astea, dacă şi o soluţie slabă de curăţare le putea deteriora! Chiar străinii înşişi era probabil foarte vulnerabili.

O bombă cu thetnită era precis suficientă.

Se îndreptă spre navă. Se pare că nimeni nu stătea de pază. Presupuse că erau prea ocupaţi cu pregătirile pentru decolare. Ar fi fost uşor să se furişeze prin iarbă, până la navă…

Şi nimeni de pe Mabog nu va afla vreodată.

Kalen se trezi cu surprindere că parcursese aproape jumătate din distanţa dintre nave fără să-şi dea seama. Era ciudat cum corpul acţiona fără ştirea creierului.

Scoase bomba şi se mai târî încă zece metri.

În definitiv – privind lucrurile în perspectivă –, ce conta această crimă?

***

— N-ai terminat încă? întrebă Barnett la prânz.

— Cred că da, spuse Agee. Privi panoul marcat. Mai mult de atât nu pot face.

Barnett dădu din cap.

— Victor şi cu mine ne ducem şi ne imobilizăm în compartimentul echipajului. Porneşte cu acceleraţie minimă.

Barnett se întoarse în sala echipajului. Agee strânse mai tare legăturile pregătite pentru imobilizare şi-şi frecă mâinile nervos. Din câte ştia, toate dispozitivele importante de control erau însemnate. Totul trebuia să meargă bine. Aşa spera.

Fiindcă mai existau şi cămara şi cuţitul. Nu puteai şti de ce trăsnaie mai era în stare nava asta dementă.

— Aici suntem gata, strigă Barnett din sala echipajului.

— Bine. Cam zece secunde.

Închise ermetic trapele de aerisire. Uşa compartimentului în care se afla se închise automat, despărţindu-l de sala echipajului. Cu un uşor sentiment de claustrofobie, Agee activă generatoarele. Până acum totul mergea bine.

Pe punte se vedea o uşoară scurgere de ulei. Agee decise că trebuie să fie de la un racord slăbit şi o ignoră. Controalele acţionau perfect. Imprimă o direcţie pe bandă şi activă comenzile de zbor.

Atunci simţi ceva care-i sare la picioare. Uitându-se, văzu uimit că un ulei gros, urât mirositor, ajunsese la aproape şapte centimetri pe punte. Era o scurgere serioasă. Nu reuşea să înţeleagă cum se făcea că o navă atât de bine construită putea să aibă o astfel de scurgere. Desfăcându-şi legăturile, căută pe pipăite sursa.

O găsi. În punte erau patru supape mici şi din fiecare ţâşnea câte un jet constant de ulei.

Agee apăsă butonul care deschidea uşa lui, dar constată că aceasta rămânea ermetic închisă. Refuzând să intre în panică, o examină cu grijă.

Trebuia să se deschidă.

Dar nu se întâmpla nimic.

Uleiul îi ajunsese până aproape de genunchi.

Rânji neghiob. Ce prostie! Compartimentul pilotului era despărţit de pupitrul de comandă. Apăsă pe butonul care elibera trecerea şi se întoarse la uşă.

Tot nu voia să se deschidă.

Agee o apăsă cu toată puterea, dar aceasta nu se urni. Se întoarse spre panoul de control. Nu era nici urmă de ulei când găsiseră nava. Deci trebuia să existe undeva o scurgere.

Până ce o găsi, uleiul îi ajunsese până la mijloc. Uleiul dispăru cu repeziciune. În acel moment, uşa se deschise uşor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Barnett.

Agee îi spuse.

— Deci asta era, comentă Barnett calm. Mă bucur că am aflat.

— Ce-ai aflat? întrebă Agee, considerând că Barnett ia lucrurile prea uşor.

— Cum suportă el acceleraţia de pornire. Mă tot gândeam la asta. Nu are nimic la bord care să semene a pat sau canapea. Nu există nici scaune de care să te poţi ataşa. Deci el pluteşte într-o baie de ulei, care se conectează automat în momentul când nava e pregătită de zbor.

— Dar de ce nu se deschidea uşa? întrebă Agee.

— Păi nu e clar? făcu Barnett, zâmbind cu răbdare. Nu vrea ca uleiul să se împrăştie în toată nava. Şi nici să se scurgă întâmplător nu vrea.

— Nu putem decola, insistă Agee.

— De ce?

— Nu pot respira prea bine sub ulei. Porneşte să curgă automat, în acelaşi timp cu energia, şi nu se poate închide.

— Foloseşte-ţi mintea! îi recomandă Barnett. Dă drumul sistemului de drenaj. Uleiul se va scurge pe măsură ce se adună.

— Chiar, nu m-am gândit, admise Agee necăjit.

— Atunci, dă-i drumul.
— Vreau să mă schimb mai întâi.
— Nu. Porneşte odată blestemata asta de navă!
— Dar, Căpitane…
— Dă-i drumul! ordonă Barnett. Am impresia că străinul plănuieşte ceva.

Agee dădu din umeri, se întoarse în camera de pilotaj şi îşi strânse centura.

— Gata?
— Da, porneşte!

Activă circuitul de drenaj şi uleiul porni, apoi se scurse, fără a ajunge mai sus de marginea pantofilor. Activă toate comenzile fără alte incidente.

— Să-i dăm drumul…

Imprimă acceleraţia minimă şi suflă peste vârfurile degetelor ca să-i aducă noroc.

Apoi apăsă pe butonul de pornire.

***

Cu regret profund, Kalen îşi văzu nava cum îşi ia zborul. Mai ţinea încă bomba în mână.

Ajunsese la nava sa, stătuse chiar lângă ea câteva secunde. Apoi se târâse înapoi la nava străină. Nu era în stare să pună bomba. Secole de condiţionare morală nu puteau fi înfrânte în câteva ore.

Condiţionare – şi încă ceva.

Puţini indivizi, din indiferent ce rasă, ucid din plăcere. Există totuşi motive perfect adecvate pentru crimă, motive care ar putea satisface pe orice filozof.

O dată acceptate, însă, apar mai multe motive, apoi altele şi altele. Iar crima o dată acceptată e greu de oprit. Ea duce neabătut la război şi, de acolo, la anihilare.

Kalen simţea că această crimă implica într-un fel destinul speciei sale. Abstinenţa lui fusese aproape o chestiune de supravieţuire a speciei.

Asta însă nu-l făcea să se simtă mai bine.

Vedea cum nava sa devenea un punct pe cer. Străinii decolau cu o viteză ridicol de mică. Nu înţelegea deloc motivul, poate o făceau special pentru el.

Fără îndoială că erau destul de sadici pentru aşa ceva.

Kalen se reîntoarse la navă. Dorinţa lui de a pleca era la fel de puternică. N-avea deloc intenţia să se lase păgubaş. Se va crampona de viaţă cât va putea mai mult, sperând să prindă acea o şansă la un milion care să aducă altă navă pe această planetă.

Privind în jur, se gândi c-ar putea fabrica un substitut de aer din substanţa pentru curăţare din sticla cu craniu pe ea. Asta l-ar ajuta să reziste o zi sau două. Apoi, dacă reuşea să desfacă nuca de kerla…

I se păru c-a auzit un zgomot afară şi se grăbi să se uite. Cerul era pustiu. Nava lui dispăruse şi era singur.

Se întoarse la nava străină şi se puse serios pe treabă pentru a rămâne în viaţă.

***

Când Agee îşi recăpătă cunoştinţa, descoperi că reuşise să reducă la jumătate acceleraţia înainte de a leşina. Aceasta îi salvase viaţa.

Acceleraţia, variind foarte puţin deasupra cifrei zero pe cadran, era totuşi aproape insuportabilă. Agee deschise uşa şi se târî afară.

Barnett şi Victor îşi rupseseră centurile de siguranţă la decolare. Victor tocmai îşi revenea în simţiri, iar Barnett încerca să se ridice din mijlocul unei grămezi de lăzi sfărâmate.

— Ai impresia că eşti la circ? se plânse el. Ţi-am spus *acceleraţie minimă.*

— Am pornit cu acceleraţie *sub* minim, se dezvinovăţi Agee. Du-te şi verifică singur.

Barnett trecu în compartimentul comenzilor. Ieşi repede.

— E de rău. Prietenul nostru străin operează cu o acceleraţie de trei ori mai mare ca a noastră.

— Aşa se pare.

— La asta nu mă gândisem, spuse Barnett morocănos. Probabil că vine de pe o planetă grea – un loc de unde trebuie să decolezi cu o viteză foarte mare, dacă vrei să-ţi poţi lua zborul.

— Ce m-a lovit? oftă Victor, frecându-şi creştetul.

În pereţi se auzea un clinchet. Nava era acum în întregime trează şi comenzile se mişcau automat.

— Se face cald, nu-i aşa? remarcă Victor.

— Da, şi e o atmosferă grea, zise Agee. Presiunea creşte.

Se întoarse în sala comenzilor. Barnett şi Victor rămaseră îngrijoraţi în uşă, aşteptând.

— N-o pot opri, îi anunţă Agee, ştergându-şi transpiraţia care-i curgea şiroaie pe faţă. Temperatura şi presiunea sunt automate. Trebuie să revină la „normal" de îndată ce nava se află în zbor.

— Ai face al naibii de bine să le opreşti, îi aruncă Barnett. Dacă nu, ne prăjim aici de vii.

— Nu am cum.

— Trebuie să existe un termostat.

— Sigur – aici! spuse Agee, arătându-i-l. Indicatorul e pus la poziţia minimă.

— Care crezi că e temperatura lui normală? întrebă Barnett.

— Prefer să nu aflu, ridică din umeri Agee. Nava e alcătuită din aliaje cu o temperatură de topire extrem de ridicată. E construită pentru a suporta o presiune de zece ori mai mare decât o navă de pe Pământ. Dacă pui toate astea laolaltă…

— Trebuie să reuşeşti s-o opreşti de undeva! insistă Barnett. Îşi lepădă haina şi puloverul. Căldura urca vertiginos iar puntea devenea prea fierbinte pentru picioare.

— *Opreşte-o!* urlă Victor.

— Stai puţin! făcu Agee, nu eu am construit nava asta, precum ştii. De unde să pricep eu…

— *Destul!* ţipă Victor, scuturându-l pe Agee ca pe o păpuşă de cârpă. *Gata!*

— Dă-mi drumul! începu Agee, intenţionând să scoată arma. Apoi, printr-o inspiraţie fericită, opri motoarele navei.

Clinchetul din pereţi încetă. Camera începu să se răcorească.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Victor.

— Temperatura şi presiunea scad dacă se opresc

motoarele, explică Agee. Suntem în siguranţă – atâta vreme cât nu operează acestea.

— Cât timp ne va lua ca să ajungem într-un port? întrebă Barnett.

Agee se gândi.

— Vreo trei ani, zise. Suntem destul de departe.

— N-am putea să deconectăm comenzile alea cumva?

— Sunt în măruntaiele navei, se împotrivi Agee. Ne-ar trebui o magazie întreagă de scule şi personal calificat. Chiar şi aşa, n-ar fi prea uşor.

Barnett rămase tăcut multă vreme. Într-un târziu spuse:

— Bine.

— Bine, ce?

— Ne dăm bătuţi. Trebuie să ne întoarcem pe planeta aceea şi să ne luăm nava înapoi.

Agee răsuflă uşurat şi imprimă un nou curs navei.

— Crezi că străinul o va da înapoi? întrebă Victor.

— Sigur că da, făcu Barnett, dacă nu e deja mort. Va fi destul de dornic să-şi ia propria navă înapoi. Pentru asta, trebuie s-o părăsească pe a noastră.

— Asta da. Dar dacă se întoarce pe nava lui…

— O să măsluim comenzile, continuă Barnett. Asta îl va face să mai piardă timp.

— Nu prea mult, sublinie Agee. O să ajungă el până la urmă să decoleze, cu orice preţ. Nu vom reuşi niciodată să-l întrecem.

— Nici nu-i nevoie, remarcă Barnett. N-avem decât să ne luăm zborul primii. Are o carcasă puternică, dar nu cred că va rezista la trei bombe atomice.

— La asta nu mă gândisem, rosti Agee, zâmbind slab.

— O simplă mutare logică, făcu Barnett compătimitor. Aliajele din carcasă vor rămâne valoroase şi aşa. Acum, du-ne înapoi fără să ne prăjeşti, dacă se poate.

Agee dădu drumul motoarelor. Întoarse nava, descriind o curbă strânsă şi străduindu-se să suporte pe cât posibil căldura crescândă. Comenzile acţionau automat iar temperatura creştea văzând cu ochii. Când curba fu completă, Agee fixă pentru *Endeavor II* direcţia exactă şi

opri motoarele.

Cea mai mare parte a timpului merseră aşa, dar când ajunseră în dreptul planetei, Agee fu nevoit să pună motoarele în funcţiune, pentru a intra în spirala descendentă şi a ateriza.

Abia reuşiră să iasă din navă. Pielea le era plină de băşici iar pantofii îi ardeau. Nu mai era timp să umble la comenzile navei şi să le măsluiască.

Se retraseră în pădure şi aşteptară.

— Poate e mort, comentă Agee plin de speranţă.

Văzură o siluetă scundă ieşind din *Endeavor I.* Străinul se mişca încet, dar se mişca totuşi.

Ei rămaseră la pândă.

— Ce-ar fi dacă şi-a făcut o armă? le atrase atenţia Victor. Dacă vine după noi?

— Ce-ar fi să-ţi ţii gura? îi ordonă Barnett.

Străinul se duse direct la nava lui. Intră şi închise trapele.

— Bun, rosti Barnett ridicându-se. Ar fi bine să ne luăm zborul cât mai repede. Agee, preia comenzile. Eu voi conecta generatoarele. Victor, ai grijă ca trapele să fie bine închise. Să mergem!

O luară la fugă, traversară câmpul şi în câteva secunde ajunseră la trapa de aerisire deschisă a lui *Endeavor I*.

***

Chiar să fi vrut să se mişte mai repede, Kalen n-avea forţa necesară să piloteze nava. Ştia însă că, o dată înăuntru, se afla în siguranţă.

Nici un străin nu putea intra prin trapele închise ermetic.

Găsi un rezervor de aer în partea din spate şi-l deschise. Nava se umplu cu aerul galben, dătător de viaţă. Câteva minute nesfârşite, Kalen rămase să respire.

Apoi alese trei dintre cele mai mari nuci kerla pe care le putu găsi şi le desfăcu cu ajutorul Spărgătorului.

După ce mâncă, se simţi mult mai bine. Lăsă Schimbătorul să-i scoată stratul de piele exterior. Al doilea strat era mort şi el, iar Schimbătorul îl operă şi pe acesta, oprindu-se la cel de-al treilea, care rămăsese viu.

Când pătrunse în compartimentul de pilotaj, Kalen se

considera aproape complet refăcut.

Acum îi era cât se poate de clar că străinii suferiseră de o nebunie temporară. Nu putea explica altfel întoarcerea lor şi returnarea navei sale.

În consecinţă, va raporta autorităţilor poziţia planetei, pentru a putea fi găsiţi şi vindecaţi, o dată pentru totdeauna.

Kalen se simţea extrem de fericit. Nu se îndepărtase de etica mabogiană, şi ăsta era lucrul cel mai important. Ar fi putut lăsa fără nici o greutate bomba în nava lor, fixată pentru o anumită oră. Ar fi putut să le strice motoarele. Şi chiar fusese tentat.

Dar n-o făcuse. Nu făcuse absolut nimic.

Se limitase doar la construirea unor dispozitive indispensabile pentru a rămâne în viaţă.

Kalen activă comenzile şi descoperi că totul se afla în perfectă stare de funcţionare. Fluidul de accelerare începu să curgă în clipa când dădu drumul motoarelor.

***

Victor ajunse primul la trapa de aerisire şi se repezi înăuntru. Pe loc fu azvârlit înapoi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Barnett.

— M-a lovit ceva, explică Victor.

Priviră cu atenţie înăuntru.

Era o capcană mortală în toată regula.

Cablurile de la bateriile de rezervă fuseseră legate în serie şi împrăştiate pe toată suprafaţa trapei de la intrare. Dacă Victor ar fi atins nava, ar fi fost electrocutat pe loc.

Scurtcircuitară sistemul şi intrară.

Înăuntru găsiră o întreagă harababură. Tot ceea ce se putea muta fusese spintecat şi împrăştiat în jur. Într-un colţ dădură peste o bară de oţel îndoită. Acidul foarte puternic fusese împrăştiat peste tot şi rosese puntea în mai multe locuri. Carcasa veche a lui *Endeavor I* era plină de găuri.

— Nici nu mi-a trecut prin minte c-o să ne facă astfel de figuri! rosti Agee. *El...* nouă!

Continuară cercetarea. Înspre partea din spate găsiră altă capcană mortală. Uşa care ţinea închis compartimentul

pentru marfă fusese iscusit conectată la micul motor starter. Prin atingere, uşa se trântea de perete. Un om prins acolo ar fi fost zdrobit pe loc.

Mai erau şi alte mecanisme a căror utilitate rămânea un mister.

— Se poate repara? întrebă Barnett.

Agee dădu din umeri.

— Majoritatea uneltelor noastre au rămas la bordul lui *Endeavor II.* Presupun că într-un an vom reuşi s-o peticim. Însă nici atunci nu ştiu dacă va rezista carcasa.

Ieşiră. Nava străinului plecase.

— Ce monstru! comentă Barnett, contemplând carcasa roasă de acid a navei sale.

— Nu poţi şti niciodată ce pune la cale un străin, răspunse Agee.

— Singurul străin acceptabil e un străin mort, observă Victor.

Endeavor I era acum la fel de nepătrunsă şi periculoasă ca şi *Endeavor II.*

Iar *Endeavor II* plecase.

CEVA PE GRATIS

Auzise cumva o voce? Nu era sigur. Reconstituind peste câtăva vreme, Joe Collins îşi dădu seama că stătuse pe pat, prea obosit ca să mai dea jos de pe pătură pantofii plini de apă. Privise fix la reţeaua de crăpături de pe tavanul galben plin de noroi, şi la apa care picura încet şi trist.

Probabil că atunci se întâmplase. Collins zărise ceva de metal lângă pat. Se ridicase. Pe podea se afla o maşinărie, care nu existase înainte.

În acea primă clipă de uluire, Collins crezu că auzise o voce foarte îndepărtată spunând: „Uite! *Asta* e soluţia!“

Nu era foarte sigur de voce. Maşinăria, însă, se găsea fără-ndoială acolo…

Collins îngenunche s-o cerceteze. Avea cam un metru pătrat şi bâzâia molcom. Pe suprafaţa cenuşie nu se vedea mare lucru, cu excepţia unui buton roşu într-un colţ şi a unei plăcuţe metalice în mijloc. Pe plăcuţă scria: APARAT CATEGORIA A, SERIA AA – 1256432. Iar dedesubt: ATENŢIE! ACEASTĂ MAŞINĂ VA FI FOLOSITĂ NUMAI DE PERSOANE CATEGORIA A! Atât.

Nu existau butoane, cadrane sau taste de nici un fel, şi nimic prin care să-i sugereze o maşină. Era doar plăcuţa de metal, butonul roşu şi bâzâitul.

— De unde-ai venit? întrebă Collins.

Aparatul pentru categoria A continua să toarcă. Nu se aşteptase ca acesta să-i şi răspundă. Aşezat pe marginea patului, privea gânditor la aparat. Întrebarea era acum – ce să facă pe moment cu el?

Atinse prudent butonul roşu, conştient de lipsa lui de experienţă cu maşinile care picau nu se ştie de unde. Când îi va da drumul se va crăpa podeaua? Vor pica din tavan omuleţi verzi?

Nu prea avea mare lucru de pierdut. Apăsă uşor pe buton.

Nu se întâmplă nimic.

— Bun – *fă* ceva, i se adresă Collins, simţindu-se total

abandonat.

Aparatul continua să bâzâie uşor.

Ei bine, îl putea amaneta. Charlie i-ar fi dat cel puţin un dolar pentru metal. Încercă să-l ridice. Nu se clintea. Mai încercă o dată, cu toată puterea, şi reuşi să ridice un colţ la câţiva centimetri înălţime faţă de podea. Îi dădu drumul şi se aşeză pe pat, suflând din greu.

— Trebuia să fi trimis şi vreo doi oameni să mă ajute, rosti Collins către Aparat.

Îndată, bâzâitul se înteţi şi maşina începu să vibreze.

Collins o urmărea încordat, dar tot nu se întâmplă nimic. Într-o inspiraţie de moment, întinse mâna şi apăsă puternic pe buton.

Pe loc apărură doi bărbaţi voinici, îmbrăcaţi în haine de lucru. Priviră Aparatul dând din cap. Unul zise:

— Slavă Domnului că e modelul mic! Cu alea mari e al naibii de greu.

Celălalt interveni:

— E mai rău decât la cariera de marmură, nu?

Se uitară la Collins, care le întoarse privirea. În sfârşit, primul bărbat zise:

— Hai, Mac, mai avem şi alte treburi. Unde să-l punem?

— Cine sunteţi? reuşi să îngaime Collins cu o voce spartă.

— Oamenii pentru mutare. Arătăm ca nişte primadone?

— Dar de unde veniţi? întrebă Collins. Şi *de ce?*

— Venim de la Compania pentru mutări Powha Minnile. Şi am venit fiindcă dumneata ai cerut oameni pentru asta. Zi unde-l punem?

— Plecaţi, rosti Collins. Vă chem eu mai târziu.

Oamenii dădură din umeri şi dispărură. Timp de câteva minute, Collins rămase cu ochii pe locul unde fuseseră aceştia. Apoi privi Aparatul Categoria A care bâzâia încet – din nou.

Aparat? Putea să-i dea un nume mai potrivit.

Maşina Dorinţelor.

Collins n-a fost prea şocat. Când intervine ceva miraculos, doar cei cu mentalităţi înguste şi rigide nu sunt în stare să accepte. Collins nu era deloc un astfel de om.

Avea o formaţie foarte propice pentru a accepta.

Îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii dorind, sperând, rugându-se să i se întâmple ceva minunat. La liceu visase să se trezească într-o dimineaţă cu lecţiile ştiute fără necesitatea anevoioasă de a învăţa. În armată dorise ca o vrăjitoare sau vreun duh să-i schimbe consemnul, dându-i în grijă camera de zi în loc să fie obligat să îndeplinească sarcini plicticoase ca toţi ceilalţi.

Terminând armata, Collins evitase munca, o ocupaţie pentru care nu avea aptitudini psihologice. Hoinărise de colo-colo, sperând că vreo persoană extrem de bogată va fi determinată să-şi schimbe testamentul, lăsându-i moştenire totul.

Nu se aşteptase cu adevărat să se petreacă nimic, dar atunci când s-a întâmplat el era pregătit.

— Aş vrea o mie de dolari în bancnote mici şi nemarcate, spuse Collins precaut.

Când bâzâitul crescu, apăsă pe buton. În faţă îi apăru un morman mare de bancnote murdare de câte unu, cinci şi zece dolari. Nu erau noi, dar erau cu siguranţă bani.

Collins aruncă vreo câteva în aer şi le urmări cum aterizează lin pe podea. Se lungi pe pat şi începu să facă planuri.

Mai întâi va scoate Aparatul din oraşul New York – undeva în nordul statului poate – unde să nu fie deranjat de vecini băgăreţi. Impozitul pe venit ar fi un fleac pentru aşa ceva. Poate, după ce se va organiza, ar trebui să plece în America Centrală sau…

În cameră se auzi un zgomot suspect.

Collins sări în picioare. În perete se căsca o gaură şi cineva se străduia să treacă prin ea.

— Ei, eu nu ţi-am cerut nimic! se adresă Collins maşinii.

Gaura se lărgea mereu şi un bărbat solid, cu faţa roşie, era de-acum pe jumătate ieşit, împingând cu nădejde ca să mărească orificiul.

Atunci Collins îşi aminti că maşinile au de obicei proprietari. Dacă ar fi posedat o maşină a dorinţelor, oricui i-ar fi sărit muştarul dacă rămânea fără ea. El însuşi ar fi

făcut orice ca s-o recapete. Probabil că nu s-ar fi dat în lături nici de la…

— Protejează-mă! urlă Collins la Aparat şi apăsă pe butonul roşu.

Un omuleţ scund şi chel apăru ca din pământ, îmbrăcat într-o pijama ţipătoare, căscând somnoros.

— Samisa Leek, serviciul pentru Protecţia peretelui temporal, rosti frecându-se la ochi. Eu sunt Leek. Ce doriţi?

— Ia-l pe ăla de acolo! zbieră Collins.

Omul cu faţa roşie, dând puternic din mâini, aproape că ieşise prin gaură.

Leek găsi în buzunarul pijamalei o bucată de metal strălucitor. Omul cu faţa roşie ţipă:

— Stai! Nu înţelegi! Omul ăla…

Leek îndreptă bucata de metal spre el. Omul începu să ţipe şi dispăru. Peste încă o clipă chiar şi gaura dispăruse.

— L-ai omorât? întrebă Collins.

— Bineînţeles că nu, îl linişti Leek punând la loc bucata de metal. L-am returnat de unde a venit. N-o să mai încerce *astfel.*

— Vrei să spui c-o să încerce altfel?

— Tot ce se poate, zise Leek. Ar putea încerca un micro-transfer sau chiar o animaţie. Privi pătrunzător la Collins. E aparatul dumitale, nu?

— Sigur, răspunse acesta începând să transpire.

— Eşti persoană de categoria A?

— Normal, făcu Collins. Dacă n-aş fi, ce-aş face cu aparatul?

— Fără supărare, se scuză Leek somnoros, voiam doar să fiu amabil. Scutură din cap şi spuse încet: Cum mai hoinăriţi şi voi ăştia de categoria A! Bănuiesc c-ai venit aici ca să te documentezi pentru o carte de istorie, nu?

Collins schiţă doar un zâmbet enigmatic.

— Eu mă duc, zise Leek, căscând de zor. Toată ziua sunt pe drumuri. Mi-ar fi mult mai bine la cariera de marmură.

Şi dispăru chiar în toiul unui căscat.

Ploaia mai bătea încă în dreptul tavanului. Prin gura de aerisire, sforăitul continua, neabătut. Collins era din nou

singur cu maşina.

Şi cu o mie de dolari în bancnote mici împrăştiate pe podea.

Mângâie cu afecţiune Aparatul. N-o duceau prea rău persoanele de categoria A! Voiau ceva? N-aveau decât să ceară şi să apese pe un buton. Fără îndoială că adevăratului proprietar îi lipsea.

Leek spusese că omul ar putea încerca să intre prin alte mijloace. Care anume?

Ce importanţă avea? Collins adună banii, fluierând uşor. Câtă vreme avea Maşina de Dorinţe, putea să se descurce.

***

Următoarele câteva zile au fost hotărâtoare în marile schimbări petrecute în soarta lui Collins. Cu ajutorul Companiei pentru Mutări Powha Minnile duse Aparatul în nordul statului New York. Acolo, cumpără un munte de mărime mijlocie din lanţul Adirondack. După ce făcu actele necesare, o luă spre mijlocul proprietăţii sale, la mai multe mile de şosea. Cei doi oameni pentru mutare, năduşind din belşug, târau Aparatul în spatele lui, înjurând monoton pe când îşi croiau drum prin hăţişurile dese.

— Puneţi-l aici şi căraţi-vă! le ordonă Collins.

Ultimele câteva zile îi măriseră enorm îndrăzneala. Oamenii pentru mutare oftară sleiţi şi dispărură. Collins privi în jur. Era înconjurat din toate părţile, cât vedea cu ochii, de păduri şi din când în când apărea câte o veveriţă.

Natura! Iubise întotdeauna natura. Aici ar fi un loc perfect pentru a ridica o casă mare, impresionantă, cu piscină, terenuri de tenis şi poate chiar şi un mic aeroport.

— Vreau o casă, decretă Collins hotărât şi apăsă pe butonul roşu.

Un bărbat îmbrăcat într-un costum cenuşiu îngrijit şi cu pince-nez apăru îndată.

— Da, domnule, spuse, privind chiorâş spre copaci, însă vă rog fiţi mai explicit. Vreţi ceva clasic, ca de exemplu o cabană sau o casă rustică, evident cu etaj, conac, castel sau palat? Sau poate doriţi ceva primitiv gen iglu sau colibă? Fiind din categoria A, aţi putea avea ceva de ultimă

oră, ca de exemplu o semifaţadă, o construcţie tip „Model nou extins“ sau „Miniatură îngropată”.

— Cum? făcu acesta. …Nu ştiu. Dumneata ce-ai sugera?

— Un conac micuţ, rosti omul imediat. De obicei ei cu asta încep.

— Aşa fac?

— Da. Mai târziu se mută într-o zonă de climă caldă şi construiesc un palat.

Collins vru să pună mai multe întrebări, dar renunţă. Totul mergea ca pe roate. Oamenii aceştia credeau că face parte din categoria A şi că e adevăratul proprietar al Aparatului. N-avea nici un rost să le strice impresia.

— Ocupă-te dumneata de toate, îi spuse omului.

— Da, domnule. Aşa fac de obicei.

Restul zilei Collins şi-l petrecu tolănit pe o canapea, bând băuturi la gheaţă în timp ce Compania de construcţii Maxima Olph făcea să apară utilajele necesare şi-i construia casa.

Era o clădire joasă şi întinsă, cu vreo douăzeci de camere, pe care Collins a considerat-o modestă în condiţiile date. Era construită numai din materialele cele mai bune, după o schiţă Mig şi Dagma, cu interiorul de Towige, piscină Mula şi parc englezesc model Vierien.

Până seara a fost terminată şi mica armată de lucrători îşi strânse utilajele şi dispăru.

***

Collins îi permise şefului bucătar să-i pregătească o cină uşoară. După care, rămase în livingul mare şi răcoros pentru a se gândi la toate. În faţa lui, bâzâind uşor, era Aparatul.

Collins aprinse un trabuc şi-i respiră aroma. Mai întâi de toate, respinse orice explicaţii supranaturale. Nu erau implicaţi nici un fel de demoni sau diavoli. Casa fusese ridicată de fiinţe umane obişnuite, care înjurau şi râdeau ca orice fiinţă umană. Aparatul era pur şi simplu o invenţie ştiinţifică, funcţionând pe baza unor principii pe care nu le pricepea şi nici nu-şi dădea silinţa să le înţeleagă.

Putea el să vină de pe altă planetă? Puţin probabil. N-ar fi

învăţat ei englezeşte numai pentru plăcerea lui.

Aparatul probabil că venise din viitorul Pământului. Dar cum?

Collins se lăsă pe spate pufăindu-şi trabucul. Se puteau întâmpla accidente, îşi aminti dintr-o dată sie însuşi. De ce n-ar fi ajuns Aparatul în trecut dintr-o *scăpare?* La urma urmei, el putea crea ceva din nimic şi asta era mult mai complicat.

Ce viitor minunat trebuie să fie, îşi zise. Maşini pentru dorinţe! Ce civilizaţie splendidă! Persoana respectivă nu trebuia decât să se gândească la ceva. Presto! Apărea lucrul dorit. Poate cu timpul vor elimina butonul roşu. Atunci nu va mai fi vorba de nici un fel de muncă manuală.

Desigur, va trebui să fie atent. Mai era şi proprietarul – şi restul persoanelor de categoria A. Ei vor încerca să-i ia maşina. Probabil era vorba de o clică dinastică…

Cu coada ochiului zări o mişcare şi ridică privirea. Aparatul tremura ca o frunză pe timp de furtună.

Collins se îndreptă spre el, încruntându-se şi întunecându-se la faţă. O pâclă uşoară de abur înconjura Aparatul tremurător. Se pare că era supraîncălzit.

Îl folosise prea mult? Poate că o căldare de apă…

Apoi observă că Aparatul era vizibil mai mic. N-avea mai mult de şaizeci de centimetri pătraţi şi se micşora văzând cu ochii.

Proprietarul! Sau poate persoanele de categoria A! Acesta trebuie să fie microtransferul de care pomenise Leek. Dacă nu făcea ceva repede, o ştia, maşina lui pentru dorinţe se va micşora tot mai mult şi va dispărea.

„Serviciul de Protecţie Leek“! zise pe dată. Apăsă pe buton şi-şi retrase mâna repede. Maşina era foarte fierbinte.

Leek apăru într-un colţ al camerei în pantaloni şi cu o bluză sport, cu o crosă de golf în mână.

— Trebuie să fiu deranjat de fiecare dată când…

— *Fă ceva!* răcni Collins arătând spre Aparat, care acum avea doar treizeci de centimetri pătraţi şi căpătase o tentă de roşu închis.

— Eu nu pot face nimic, zise Leek. Eu am licenţă doar pentru Zidul Temporal. Ai nevoie de cei de la microcontrol.

Înălţă crosa de golf şi dispăru.

— Microcontrol! ceru Collins şi se întinse spre buton.

Retrase mâna cu repeziciune. Una dintre laturile Aparatului devenise de doar cinci centimetri şi culoarea îi era de un roşu aprins. Abia mai vedea butonul, care ajunsese acum de mărimea unui ac.

Collins se răsuci, înşfăcă o pernă şi apăsă.

O fată cu ochelari cu ramă de os apăru, având o agendă în mână şi cu creionul pregătit.

— Cu cine doriţi să vă fixez o întâlnire? întrebă ea indiferentă.

— Adu-mi repede ajutoare, urlă Collins, privindu-şi Aparatul preţios, care se făcea tot mai mic.

— Domnul Vergon a plecat la masă, zise fata muşcându-şi creionul gânditoare. S-a autodezonat, nu pot da de el.

— Pe cine poţi găsi?

Îşi consultă agenda.

— Domnul Vies e în continuul Dieg iar domnul Elgis face muncă de teren în Europa paleolitică. Dacă sunteţi foarte presat, ar fi mai bine să chemaţi Controlul punctului de transfer. Sunt un dispozitiv mai mic, dar…

— Deci Controlul punctului de transfer. Bine, dispari.

Îşi concentră întreaga atenţie spre Aparat şi apăsă cu putere cu perna pârlită. Nu se întâmplă nimic. Aparatul abia mai avea vreo doi centimetri pătraţi şi Collins îşi dădu seama că perna nu reuşise să împingă în jos butonul aproape invizibil.

O clipă Collins se gândi să lase Aparatul să dispară. Poate că venise timpul. Putea vinde casa şi mobilierul şi rămânea destul de bogat.

Dar nu! Încă nu-şi pusese nici o dorinţă importantă! Nimeni nu i-l va lua fără luptă.

Făcu un efort să ţină ochii deschişi, în timp ce apăsa butonul supraîncălzit cu un arătător rigid.

Un bărbat uscăţiv, cu haine ponosite, apăru, ţinând în mână ceva ce semăna cu un ou de Paşte viu colorat. Îl

aruncă. Oul se sparse şi ieşi din el un fum portocaliu care fu pe dată absorbit de Aparatul devenit microscopic. Un nor gros de fum se ridică în sus, făcându-l să se sufoce. Apoi forma Aparatului începu să se refacă. Nu peste multă vreme deveni de mărime normală şi fără nici o avarie vizibilă. Bătrânul dădu din cap scurt.

— Nu suntem moderni, dar suntem de nădejde. Dădu iar din cap şi dispăru.

Lui Collins i se păru că aude un strigăt mânios în depărtare.

Tremurând, se aşeză pe podea în faţa maşinii. Mâna îi zvâcnea dureros.

— Vindecă-mă, bolborosi el cu buzele uscate şi apăsă pe buton cu mâna sănătoasă.

Aparatul bâzâi mai tare un moment, apoi tăcu. Durerea îi părăsi degetul pârlit şi, privindu-l, Collins observă că nu mai avea nici un semn de arsură – nici măcar o cicatrice care să-i arate unde fusese.

Collins îşi turnă o porţie zdravănă de coniac şi se duse direct la culcare. În acea noapte visă că era fugărit de o literă A gigantică, dar dimineaţa nu-şi mai aminti nimic.

***

Într-o săptămână îşi dădu seama că amplasarea conacului său în pădure nu fusese deloc o idee bună. A fost nevoit să angajeze mai mulţi paznici care să îndepărteze plimbăreţii, iar vânătorii insistau să-şi facă tabăra în parcul lui englezesc.

De asemenea, Biroul pentru impozite începuse să manifeste un interes deosebit pentru afacerile lui.

Însă, mai presus de toate, Collins descoperise că de fapt nici nu se omora prea mult după natură. Păsările şi veveriţele erau foarte simpatice, dar nu puteau fi considerate parteneri de discuţie. Iar copacii, deşi foarte decorativi, nu erau buni tovarăşi de băutură.

Collins descoperi că în fundul sufletului era orăşean.

În consecinţă, cu ajutorul societăţii pentru mutări Powha Minnile, al Corporaţiei de construcţii Maxima Olph, al Biroului de călătorie instantanee Jagton şi al unor sume

importante date cui trebuie, Collins se mută într-o mică republică din America Centrală. Acolo, clima fiind mai caldă şi impozitul pe venit inexistent, îşi construi un palat mare, întins şi ostentativ.

Fu echipat cu accesoriile obişnuite – cai, câini, păuni, servitori, îngrijitori, muzicieni, stoluri de dansatoare şi tot ce mai trebuia să aibă un palat. Avu nevoie de două săptămâni numai ca să-l exploreze.

Totul merse foarte bine o vreme.

Într-o dimineaţă, Collins se apropie de Aparat cu intenţia vagă să-i ceară o maşină sport, sau poate o cireadă nu prea numeroasă de vite de rasă. Se aplecă spre maşina cenuşie şi întinse mâna spre butonul roşu…

Aparatul se trase înapoi.

O clipă Collins crezu că are vedenii şi aproape că se hotărî să nu mai bea şampanie înainte de micul dejun. Făcu un pas înainte şi întinse mâna spre buton.

Aparatul se feri într-o parte şi ieşi din cameră.

Collins începu să alerge după el, blestemându-l pe proprietar şi pe cei de categoria A. Era vorba probabil de animaţia de care pomenise Leek – proprietarul reuşise cumva să imprime mobilitate maşinii. Nu avea importanţă. Nu trebuia decât să-l ajungă, să apese pe buton şi să cheme oamenii de la Controlul animaţiei.

Aparatul traversă în viteză un hol, cu Collins pe urmele lui. Un om de serviciu care lustruia un buton de aur masiv la o uşă rămase cu gura căscată.

— Opreşte-l! ţipă Collins.

Îngrijitorul se aşeză stângaci în calea Aparatului. Maşina îl ocoli graţios şi o luă la goană spre uşa principală.

Collins întoarse un comutator şi uşa se închise, trântindu-se.

Aparatul îşi adună forţele şi trecu prin ea. O dată ieşit afară, se împiedică de un furtun de grădinărit, îşi recăpătă echilibrul şi se îndreptă spre întinderea plană care-i stătea în faţă.

Collins alergă după el. Dacă ar putea ajunge puţin mai aproape…

Aparatul făcu un salt neaşteptat. Rămase suspendat în aer o clipă mai lungă, apoi căzu la pământ. Collins se repezi la buton.

Aparatul se rostogoli din calea lui, fugi puţin, apoi sări din nou. Un moment rămase suspendat la câţiva metri deasupra capului – pluti câţiva metri drept în sus, se opri, se răsuci puternic şi căzu.

Collins se temea că la o a treia săritură s-ar putea înălţa şi mai sus. Când pluti parcă în silă înapoi spre pământ, el era pregătit. Făcu o fentă şi se repezi la buton. Aparatul nu se putu feri destul de repede.

— Controlul animaţiei! urlă Collins triumfător.

Se auzi o explozie mică, apoi Aparatul se aşeză docil pe pământ. Nu mai rămăsese în el nici urmă de animaţie.

Collins îşi tamponă fruntea şi se aşeză pe maşină. Pericolul era aproape, din ce în ce mai aproape. Cel mai bine ar fi să-şi exprime acum câteva dorinţe mari, cât mai avea ocazia.

În succesiune rapidă, el ceru cinci milioane de dolari, trei sonde de petrol în funcţiune, un studio cinematografic, sănătate perfectă, încă douăzeci şi cinci de dansatoare, nemurire, o maşină sport şi o cireadă de vite de rasă.

I se păru c-a auzit un chicotit. Privi în jur. Nu era nimeni.

Când se întoarse, Aparatul dispăruse.

Rămase privind în gol. În clipa următoare dispăru şi el.

***

Când deschise ochii, Collins se trezi în picioare în faţa unui birou. De cealaltă parte stătea bărbatul voinic cu faţa roşie care încercase la început să pătrundă în camera lui. Omul nu părea furios, ci mai curând resemnat şi chiar melancolic.

Collins păstră tăcerea o vreme, regretând că totul se terminase. Proprietarul şi cei de categoria A îl prinseseră în sfârşit. Atât cât durase, fusese însă minunat.

— Ei bine, începu el direct, ţi-ai luat maşina înapoi. Acum ce mai vrei?

— Maşina *mea?* rosti omul cu faţa roşie privind uimit. Nu-i maşina mea, domnule. Nici gând.

Collins îl privi fix.
— Nu încerca să mă duci, domnule. Voi cei de categoria A vreţi să vă protejaţi monopolul, nu-i aşa?
Omul cu faţa roşie puse jos foaia de hârtie.
— Domnule Collins, zise el băţos, mă numesc Flign. Sunt agent în Uniunea pentru protejarea cetăţenilor, organizaţie nonprofit al cărei scop este de a proteja indivizii ca dumneata de erorile de judecată.
— Adică nu eşti unul din categoria A?
— Te înşeli, domnule, spuse Flign cu demnitate. Categoria A nu reprezintă un grup social, cum probabil ai impresia. E doar o categorie de credit.
— O ce? întrebă Collins încet.
— O categorie de credit. Flign îşi privi ceasul. Nu avem prea mult timp, aşa că voi fi cât se poate de scurt. Era noastră e descentralizată, domnule Collins. Afacerile, industriile şi serviciile la noi se întind pe o porţiune apreciabilă de spaţiu şi timp. Corporaţia aparatelor utilizatoare e o legătură de bază. Prin ea se face transferul de bunuri şi servicii în diverse puncte. Înţelegi?
Collins aprobă:
— Creditul este, desigur, un privilegiu automat. Până la urmă, însă, totul trebuie plătit.
Lui Collins nu-i plăcu deloc ce auzea. *Plată?* Locul acesta nu era chiar aşa de civilizat cum crezuse el. Nimeni nu spusese nimic de plată. De ce ridicau problema acum?
— De ce nu m-a oprit nimeni? întrebă disperat. Ei trebuiau să fi ştiut că nu fac parte din categoria respectivă.
Flign făcu semn că nu.
— Categoriile de credit sunt sugestii, devenite legi. Într-o lume civilizată individul are dreptul la propriile-i decizii. Îmi pare foarte rău, domnule. Se uită din nou la ceas şi-i dădu lui Collins hârtia pe care o citea. Uită-te te rog la nota asta de plată şi spune-mi dacă e în ordine.
Collins luă foaia şi citi:

Un Palat cu accesorii credite – 450.000.000
Serviciile Companiei pentru Mutări Maxima Olph –

111.000

122 dansatoare – 122.000.000

Sănătate perfectă – 888.234.031

Parcurse rapid restul listei. Totalul era în jur de 18 miliarde de Credite.

— Ia stai! strigă Collins. Eu nu pot fi tras la răspundere. Aparatul a picat în camera mea din greşeală!

— Acesta este exact faptul asupra căruia vreau să le atrag atenţia, îi explică Flign. Cine ştie? Poate vor fi rezonabili. Nu strică să încerci.

Collins simţi camera cum se clatină. Chipul lui Flign începu să se topească în faţa lui.

— Timpul s-a terminat, spuse Flign. Succes!

Collins închise ochii.

***

Când îi deschise din nou, era pe o câmpie întinsă, cu faţa la un lanţ de munţi. Un vânt rece îi biciuia chipul iar cerul avea culoarea oţelului.

Un om îmbrăcat în zdrenţe stătea lângă el.

— Poftim! rosti omul şi-i întinse un târnăcop.

— Ce-i ăsta?

— Un târnăcop, zise omul cu răbdare. Iar acolo e o carieră unde tu şi cu mine şi împreună cu alţii vom tăia marmură.

— Marmură?

— Sigur că da. Întotdeauna se găseşte câte un dobitoc care vrea un palat, făcu omul cu un rânjet parşiv. Poţi să-mi spui Jang. Vom fi împreună ceva vreme.

Collins clipi prosteşte.

— Cât?

— Fă singur socoteala, zise Jang. Tariful e de cincizeci de credite pe lună până la amortizarea datoriei.

Târnăcopul îi scăpă din mână. Nu-i puteau face aşa ceva! Corporaţia de Aparate Utilizatoare trebuia să-şi fi dat seama până acum c-a fost o greşeală. Vina fusese *a lor* că lăsaseră maşina să alunece în trecut. Nu-şi dăduseră oare seama?

— E o greşeală, reuşi să articuleze Collins.

— Nici o greşeală, spuse Jang. Duc mare lipsă de mână de lucru. Sunt nevoiţi să racoleze de peste tot. Haide. După primii o mie de ani n-o să-ţi mai pese.

Collins porni pe urmele lui Jang spre carieră – se opri.

— În primii *o mie* de ani? Nu voi trăi atâta!

— Ba cum să nu, îl asigură Jang. Ai cerut nemurirea, nu-i aşa?

Da, o făcuse. Îşi exprimase această dorinţă chiar înainte ca maşina să-i fie luată înapoi. Sau poate luaseră maşina înapoi *după* ce el îşi dorise asta?

Collins îşi aminti ceva. Ciudat, dar nu-şi aducea aminte să fi văzut nemurirea pe nota de plată pe care i-o arătase Flign.

— Cât mi-au încasat pentru nemurire? întrebă el.

Jang îl privi şi izbucni în râs.

— Nu fi naiv, amice. Ar fi trebuit să-ţi dai seama până acum. Îl conduse pe Collins spre carieră. Bineînţeles, *asta* e pe gratis.

UN BILET PENTRU TRANAI

Într-o frumoasă zi de iunie un tânăr înalt, zvelt şi îmbrăcat sobru intră în biroul Agenţiei de voiaj interstelar. Trecu fără a arunca vreo privire afişului colorat care reprezenta sărbătoarea recoltei pe Marte. Enorma fotografie murală a pădurilor plutitoare din Triganium nu-i atrase atenţia. Ignoră tabloul destul de sugestiv al riturilor primitive de pe Opiuchus II şi se prezentă la biroul agentului care vindea bilete.

— Aş vrea un bilet pentru Tranai, ceru tânărul.

Agentul închise cartea *Invenţii necesare* şi se încruntă.

— Tranai? Tranai? E cumva una dintre Lunile lui Kent IV?

— Nu, zise tânărul. Tranai e o planetă care se învârte în jurul unui soare cu acelaşi nume. Vreau să cumpăr un bilet pentru drumul până acolo.

— N-am auzit niciodată de ea.

Agentul scoase un catalog al stelelor, o hartă stelară simplificată şi un exemplar din *Rutele spaţiale de mai mică importanţă.*

— Da, rosti, în sfârşit. Înveţi câte ceva în fiecare zi. Vreţi să cumpăraţi un bilet pentru Tranai, domnule…

— Goodman. Marvin Goodman.

— Goodman. Ei bine, se pare că Tranai e cât se poate de departe de Pământ şi totuşi aparţine Căii Lactee. *Nimeni* nu se duce acolo.

— Ştiu. Poţi să-mi aranjezi călătoria până acolo? întrebă Goodman cu o undă de nerăbdare ascunsă în voce.

Agentul clătină din cap.

— N-aveţi nici o şansă. Nici măcar cursele charter nu ajung aşa departe.

— Până unde mă puteţi duce?

Agentul îi zâmbi triumfător.

— De ce să vă deranjaţi până acolo? Vă pot trimite eu într-o lume cu tot ce are acest Tranai, cu avantajele distanţei mai mici, ale preţurilor scăzute, ale hotelurilor decente, ale tururilor…

— Eu mă duc în Tranai, insistă Goodman cu îndârjire.

— Dar nu aveţi cum să ajungeţi acolo, explică agentul cu răbdare. Ce vă aşteptaţi să găsiţi? Poate v-aş fi de folos.

— Îmi poţi fi de folos aranjându-mi călătoria cât se poate de departe…

— E vorba de o aventură? întrebă agentul, măsurând repede din ochi constituţia neatletică a lui Goodman şi ţinuta gârbovită caracteristică oamenilor de ştiinţă. V-aş sugera Africanus II, o lume primitivă plină de triburi de sălbatici, animale de pradă cu colţi ameninţători, ferigi mâncătoare de oameni, nisipuri mişcătoare, vulcani activi, pterodactili şi tot tacâmul. Expediţiile pleacă din New York la fiecare cinci zile şi se realizează o îmbinare între pericolul maxim şi siguranţa absolută. Un cap de dinozaur garantat sau înapoierea banilor.

— Tranai, repetă sec Goodman.

— Hmmm… Funcţionarul privi cu înţelegere expresia fermă a lui Goodman. Poate că v-au obosit restricţiile puritane de pe Pământ? Vă sugerez o excursie pe Almagordo III, Perla lanţului muntos din sud. Planul nostru de zece zile cu plată integrală a cheltuielilor include o excursie prin misteriosul Casbah almagordian, vizite la opt baruri de noapte (prima băutură pe cheltuiala noastră), o excursie la o fabrică de zintal, unde puteţi cumpăra curele veritabile de zintal, pantofi şi carnete la preţuri incredibil de avantajoase, şi o vizită la două distilerii. Fetele din Almagordo sunt foarte frumoase, pline de viaţă şi reconfortant de naive. Ele îi consideră pe turişti tipul de fiinţe umane cel mai rafinat şi dezirabil. De asemenea…

— Tranai, rosti ameninţător Goodman. Cât de aproape mă puteţi duce?

Încruntat, funcţionarul scoase un teanc de bilete.

— Puteţi lua nava *Regina constelaţiei* până la Legis II şi să vă transbordaţi pe *Splendoarea galactică*, care vă va duce la Oume. Acolo trebuie să luaţi o cursă locală care, după opririle la Machang, Inchang, Pankang, Lekung şi Oyster vă va lăsa la Tung-Bradar IV, dacă nu se strică pe drum. De acolo un charter vă va transporta dincolo de

Vârtejul Galactic (dacă reuşeşte să treacă de el) la Aloomsridgia, de unde nava poştală vă va lăsa la Bellismoranti. Cred că nava poştală mai funcţionează încă. Asta înseamnă cam o jumătate din drum. După care, vă descurcaţi singur.

— Perfect, zise Goodman. Puteţi să-mi faceţi formele până după-masă?

Funcţionarul dădu din cap.

— Domnule Goodman, întrebă el disperat, ce fel de loc e Tranai ăsta?

Goodman zâmbi fermecat.

— O utopie, îl asigură.

***

Marvin Goodman locuise cea mai mare parte a vieţii la Seakirk, New Jersey, un oraş condus de un şef politic sau altul timp de aproape cincizeci de ani. Majoritatea locuitorilor din Seakirk erau indiferenţi la spectacolul corupţiei în funcţiile înalte sau mărunte, la jocurile de noroc, războaiele dintre diverse bande, băutura la minori. Erau obişnuiţi la vederea drumurilor care se deteriorează, a vechilor conducte de apă care se strică, a uzinelor electrice care rămân în pană, a vechilor şi uzatelor clădiri care se prăbuşesc, în timp ce barosanii îşi construiesc case mai mari, piscine mai largi şi grajduri mai călduroase. Oamenii erau obişnuiţi cu aşa ceva. Nu însă şi Goodman.

Un cruciat din naştere, el scria articole demascatoare care nu erau niciodată publicate, trimitea scrisori Congresului care nu erau niciodată citite, făcea propagandă candidaţilor cinstiţi care nu erau niciodată aleşi şi organiza Liga pentru ameliorare civică, Poporul împotriva gangsterilor, Asociaţia cetăţenilor pentru o poliţie cinstită, Asociaţia împotriva jocurilor de noroc, Comitetul pentru posibilităţi egale pentru femei în obţinerea unui loc de muncă şi multe altele.

Din eforturile lui nu ieşea nimic. Oamenii erau prea apatici ca să le pese. Politicienii râdeau pur şi simplu de el, iar Goodman nu suporta asta. Şi colac peste pupăză, logodnica l-a părăsit pentru un bărbat zgomotos, cu o haină

sport ţipătoare, care n-avea altă calitate în afară de o poziţie importantă în Corporaţia de construcţii Seakirk.

A fost o lovitură năprasnică. Fata nu părea deloc afectată de faptul că respectiva corporaţie folosea cantităţi disproporţionate de nisip în betonul lor şi că tăiau fâşii destul de late din lăţimea traverselor de oţel. După cum zicea ea.

— Zău, Marv, şi ce dacă? Asta e. Trebuie să fii realist.

Goodman n-avea nici o intenţie să fie realist. Drese imediat situaţia la barul lui Eddie, *Moonlight,* unde, între mai multe băuturi, începu să contemple atracţiile unei colibe din paie în iadul verde de pe Venus.

Un bătrân înalt şi drept, cu o faţă de şoim, intră în bar. Goodman îşi dădu seama că e navigator în spaţiu după mersul lui legat de gravitaţie, paloarea, cicatricele lăsate de radiaţii şi ochii cenuşii pătrunzători.

— Un Tranai special, Sam, spuse bătrânul navigator barmanului.

— Imediat, domnule căpitan Savage.

— Tranai? murmură involuntar Goodman.

— Tranai, spuse căpitanul. N-ai mai auzit de asta, fiule, nu-i aşa?

— Nu, domnule, mărturisi Goodman.

— Ei bine, fiule, în seara asta am chef de vorbă, aşa c-o să-ţi spun o poveste despre Tranai Binecuvântata, planeta de dincolo de Vârtejul Galactic.

Ochii căpitanului se aburiră şi un zâmbet îi îndulci trăsăturile severe.

— În acele zile eram oameni de fier pe nave de oţel. Eu şi cu Johnny Cavanough şi Frog Larsen am fi dat foc şi iadului pentru puţin terganium. Şi să fie al naibii dacă duceam lipsă de oameni. Era vremea când boala călătoriilor în spaţiu atingea pe fiecare al treilea om şi fantoma marelui Dan McClintock bântuia căile interstelare. Moll Gann mai avea încă Hanul de la Cocoşul Roşu pe Asteroidul 342-AA, cerând cinci sute de dolari-pământeni pentru o bere şi căpătându-i, fiindcă nu mai există nici un alt local pe o rază de zece miliarde de mile. În zilele acelea Scarbii încă mai umblau

printre lanţurile stelare, iar navele care se îndreptau spre Prodegnum trebuiau să ocolească şi să treacă pe la Răscrucea Balanţei. Aşa că poţi să-ţi dai seama, băiete, ce-am simţit într-o bună zi când am dat de Tranai.

Goodman îl asculta pe bătrânul căpitan care-i zugrăvea tabloul acelor măreţe timpuri, cu nave fragile pe un cer de fier, nave cu destinaţii îndepărtate, care nu mai reveneau niciodată, îndreptându-se spre marginile Galaxiei.

Şi acolo, la capătul Marii Nimicnicii, era Tranai.

Tranai, unde Calea fusese găsită şi oamenii nu mai erau supuşi Roţii! Tranai cea plină de promisiuni, o societate liniştită, creatoare şi fericită formată nu din sfinţi sau asceţi, nu din intelectuali, ci din oameni obişnuiţi care realizaseră utopia.

Timp de o oră, Căpitanul Savage povesti de nenumăratele minuni din Tranai. După ce-şi termină povestea, se plânse de uscăciune pe gât. Uscăciune spaţială, aşa o numea, iar Goodman mai ceru un Tranai Special pentru el şi altul pentru sine. Sorbind băutura exotică verde-cenuşie, Goodman s-a simţit şi el pierdut în vis.

După o vreme, foarte blând, întrebă:

— De ce nu te întorci, Căpitane?

Bătrânul scutură din cap.

— Podagra spaţială. Sunt sortit să rămân pe vecie la sol. În timpurile acelea nu ştiam prea multe despre medicina modernă. Acum nu mai sunt bun decât de o muncă pe pământ.

— Ce slujbă ai?

— Sunt maistru la Corporaţia de construcţii Seakirk, oftă bătrânul. Eu, care altădată conduceam ditamai nava spaţială. Felul în care fac ăia betonul… Mai luăm una mică în cinstea minunatei Tranai?

Au luat mai multe mici. Când Goodman părăsi barul, era cu hotărârea luată. Undeva aici în Univers fusese găsit *modus vivendi,* soluţia de a pune în aplicare vechiul vis al omului, perfecţiunea.

Nu se putea mulţumi cu mai puţin.

A doua zi şi-a părăsit slujba de designer la Fabrica de roboţi East Coast şi şi-a scos toate economiile de la bancă.

Avea de gând să plece în Tranai.

A luat nava *Regina Constelaţiei* până la Legis II şi *Splendoarea Galactică* până la Oume. După escalele la Machang, Inchang, Pankang, Lekung şi Oyster – orăşele mici şi plicticoase – a ajuns la Tung-Bradar IV. Fără nici un incident, a trecut de Vârtejul Galactic şi a ajuns în sfârşit la Bellismoranti, unde se sfârşea influenţa Terrei.

În schimbul unei taxe exorbitante, o cursă locală l-a dus la Dvasta II. De acolo, a plecat cu un transport de marfă, trecând de Seves, Olgo şi Mi, ajungând la planeta dublă Mvanti. Acolo s-a înfundat timp de trei luni şi a folosit timpul pentru a face un curs hipnopedic de limbă tranai. Până la urmă a reuşit să angajeze un pilot care să-l ducă la Ding.

Pe Ding a fost arestat ca spion higastrometreian, dar a reuşit să evadeze ascuns într-o navă transportatoare de minereu care se îndrepta spre g'More. Acolo a fost tratat de degerături, otrăvire din cauza căldurii excesive şi arsuri superficiale cauzate de radiaţii şi a reuşit în sfârşit să aranjeze călătoria la Tranai.

Aproape că nu-i venea să creadă când nava trecu pe lângă Lunile Doe şi Ri, pentru a ajunge în portul Tranai.

După deschiderea trapelor, Goodman se găsea într-o stare de profundă depresiune. O parte era oboseala acumulată, inevitabilă după o asemenea călătorie. Dar mai mult decât atât, era deodată îngrozit că Tranai s-ar putea dovedi o păcăleală.

Traversase Galaxia pe baza unui basm al unui bătrân navigator. Acum însă totul părea mai puţin credibil. Eldorado era un loc mai probabil decât Tranaiul pe care se aşteptase să-l găsească.

Debarcă. Portul Tranai părea un oraş destul de plăcut. Străzile mişunau de lume iar magazinele erau pline până la refuz cu marfă. Oamenii pe lângă care trecea semănau foarte bine cu fiinţele umane de pretutindeni. Femeile erau destul de atrăgătoare.

Era însă ceva ciudat aici, ceva subtil şi totuşi fără îndoială greşit, ceva *străin.* Îi luă oarece vreme ca să-şi dea seama.

Apoi realiză că erau cel puţin zece bărbaţi pentru fiecare femeie. Şi mai ciudat încă, practic, toate femeile pe care le vedea păreau sub optsprezece ani sau peste treizeci şi cinci.

Ce se întâmplase cu grupul între nouăsprezece şi treizeci şi cinci de ani? Apariţia lor în public era oare un tabu? Fuseseră cumva lovite de o molimă?

Va trebui să aştepte şi să afle.

Merse la clădirea Idrig, unde se exercitau toate funcţiile guvernamentale în Tranai, şi se prezentă la biroul Ministrului Afacerilor Extraterestre. Fu îndată lăsat să intre.

Biroul era mic şi dezordonat, cu pete ciudate albastre pe tapet. Ceea ce l-a izbit imediat pe Goodman a fost o puşcă de calibru mare cu surdină şi telescop care atârna ameninţătoare pe un perete. N-a avut vreme să speculeze această problemă, fiindcă ministrul a sărit de pe scaun şi i-a strâns mâna cu putere.

Era un bărbat voinic şi vesel, de vreo cincizeci de ani. La gât purta un medalion mic cu sigiliul Tranaiului pe el – un fulger care străpungea un spic de grâu. Goodman presupuse, corect, că acesta era sigiliul oficial.

— Bun venit pe Tranai! zise ministrul din suflet.

Împinse un teanc de hârtii de pe un scaun şi-i făcu semn să ia loc.

— Domnule ministru, începu Goodman în limba Tranai oficială…

— Mă chemă Den Melith. Spune-mi Den. Pe aici cu toţii suntem destul de neoficiali. Pune picioarele pe birou şi simte-te ca acasă. Un trabuc?

— Nu, mulţumesc, rosti Goodman puţin surprins. Domnule – adică – Den, vin de pe Terra, o planetă despre care poate ai auzit.

— Sigur că da, zâmbi Melith. Un loc plin de nervi şi de zarvă, nu-i aşa? Fără supărare, bineînţeles.

— Bineînţeles. Exact asta e şi părerea mea. Motivul pentru care am venit aici – Goodman şovăi, sperând că nu

va fi ridicol. Ei bine, am auzit anumite poveşti despre Tranai. Gândindu-mă acum mai bine, par cam fără noimă. Dar, dacă nu te superi, aş vrea să te întreb…

— Întreabă orice, făcu Melith expansiv. Vei primi un răspuns direct.

— Mulţumesc. Am auzit că n-a mai fost nici un fel de război pe Tranai de patru sute de ani.

— Şase sute, îl corectă Melith. Şi nici nu se mai aşteaptă aşa ceva.

— Cineva mi-a spus că pe Tranai nu există delicte.

— De nici un fel.

— Şi în consecinţă nici poliţie sau tribunale, nici judecători, şerifi, sergenţi, executori, inspectori sau ofiţeri de investigaţii. Nu există închisori, şcoli de reeducare sau alte locuri de detenţie.

— Nu avem nevoie de aşa ceva, explică Melith, dacă nu există delicte.

— Am auzit, continuă Goodman, că pe Tranai nu există sărăcie.

— N-am auzit niciodată de aşa ceva, turui Melith vesel. Eşti sigur că nu vrei un trabuc?

— Nu, mulţumesc. Acum Goodman se aplecase înainte plin de curiozitate. Înţeleg că aţi ajuns la o economie stabilă fără a recurge la practici socialiste, comuniste, fasciste sau birocratice.

— Desigur, afirmă Melith.

— Că societatea voastră este, în fapt, o societate a iniţiativei libere, în care individul înfloreşte iar funcţiile guvernamentale sunt păstrate la un minim absolut.

Melith aprobă.

— În general guvernul se ocupă cu rezolvarea problemelor minore, precum grija pentru cei în vârstă şi înfrumuseţarea peisajului.

— Aveţi informaţii exacte…

— E adevărat că aţi descoperit o metodă a distribuirii veniturilor fără intervenţie guvernamentală, fără impozitare chiar, bazată în întregime pe opţiunea individuală? îl provocă Goodman.

— A, sigur că da.

— E adevărat că nu există corupţie în nici o fază a guvernării în Tranai?

— Nici un fel, se grăbi să-l asigure Melith. Cred că din cauza asta am avut dificultăţi să găsim oameni pentru funcţiile publice.

— Deci Căpitanul Savage a avut dreptate! strigă Goodman, nemaireuşind să se controleze. Asta este utopie!

— Nouă ne place, îl asigură Melith.

Goodman inspiră profund şi întrebă:

— Pot rămâne aici?

— De ce nu? Melith scoase un formular. Nu avem restricţii pentru imigraţie. Spune-mi ce ocupaţie ai?

— Pe Pământ cream prototipuri de roboţi.

— Ai o mulţime de posibilităţi în acest domeniu, începu Melith să completeze formularul. Stiloul lui scoase un strop de cerneală. Neglijent, ministrul aruncă stiloul spre perete, unde se sparse, adăugând o altă pată albastră pe tapet. Cred c-o să facem hârtia altă dată, reluă el. N-am chef acum. Se lăsă pe spătarul scaunului. Să-ţi dau un sfat. Aici pe Tranai nouă ni se pare c-am ajuns destul de aproape de utopie, cum o numeşti tu. Dar statul nostru nu este foarte organizat. Nu avem un set complicat de legi. Trăim prin respectarea unor legi nescrise, sau obiceiuri, cum ai putea să le numeşti. Vei descoperi ce e cu ele. Vei fi sfătuit – deşi desigur nu vei fi obligat – să le urmezi.

— Sigur că aşa voi face! exclamă Goodman. Te asigur, domnule, n-am nici o intenţie să periclitez în vreun fel paradisul vostru.

— Nu de *noi* eram eu îngrijorat, adăugă repede Melith cu un zâmbet amuzat. Mă gândeam la propria ta siguranţă. Poate că soţia mea mai are nişte sfaturi pentru tine.

Apăsă pe un buton mare roşu de pe birou. Imediat apăru o pâclă albăstrie. Pâcla se solidifică şi peste o clipă Goodman văzu o femeie tânără şi frumoasă care stătea în faţa lui.

— Bună dimineaţa, dragul meu, îi spuse ea lui Melith.

— E după-masă, o informă acesta. Draga mea, tânărul

acesta a venit tocmai de pe Pământ ca să se stabilească pe Tranai. I-am dat sfaturile obişnuite. Mai putem face ceva pentru el?

Doamna Melith rămase o clipă pe gânduri, apoi îl întrebă pe Goodman:

— Eşti însurat?

— Nu, doamnă.

— În cazul ăsta trebuie să cunoască o fată drăguţă, îi spuse doamna Melith soţului ei. Burlăcia nu e încurajată pe Tranai, deşi nu e desigur interzisă. Ia să vedem… ce zici de fata aceea drăguţă, Driganti…

— E logodită, o atenţionă Melith.

— Chiar aşa? Am fost în stază aşa multă vreme? Dragul meu, nu-i prea frumos din partea ta.

— Am fost ocupat, spuse Melith pe un ton de scuză.

— Dar Mihna Vensis?

— Nu e genul lui.

— Janna Vley?

— Perfect! Melith îi făcu cu ochiul lui Goodman. O duduiţă foarte atrăgătoare. Găsi un alt stilou în birou, mâzgăli o adresă şi i-o dădu. Soţia îi va telefona să te aştepte mâine seară.

— Vino la cină la noi într-o seară, îl invită amabilă doamna Melith.

— Cu multă plăcere, răspunse Goodman, complet uluit.

— A fost plăcut să te cunosc, spuse doamna Melith.

Soţul ei apăsă pe butonul roşu. Pâcla albastră se formă şi doamna Melith dispăru.

— Acum trebuie să închid, îl atenţionă Melith, privindu-şi ceasul. Nu pot face ore suplimentare – lumea ar putea începe să vorbească. Treci pe aici într-o zi să facem formularele alea. Ar trebui neapărat să-l vizitezi şi pe Preşedintele Suprem Borg, la Palatul Naţional. Sau poate va veni el la tine. Nu-l lăsa pe bătrânul vulpoi să-ţi dea vreo sarcină. Şi nu uita de Janna.

Clipi şiret din ochi şi-l conduse la uşă.

Peste câteva clipe Goodman se trezi singur pe trotuar. Ajunsese la utopie, îşi zise, o utopie adevărată, veritabilă,

destul de sigură.

Mai erau însă şi nişte lucruri foarte neobişnuite legate de asta.

***

Goodman cină la un restaurant mic şi se înregistră la un hotel din apropiere. Un băiat de serviciu vesel îl conduse în cameră, unde Goodman se întinse imediat pe pat. Ostenit, se frecă la ochi, încercând să-şi adune impresiile.

I se întâmplaseră atâtea într-o singură zi! Erau lucruri care îl deranjau. Ca de exemplu proporţia de bărbaţi şi de femei. Voise să-l întrebe pe Melith despre asta.

Însă Melith nu era omul potrivit, fiindcă avea multe ciudăţenii. De pildă zvârlirea stiloului de perete. Era aceea o acţiune demnă de o persoană oficială matură? Iar soţia lui Melith…

Goodman ştia că doamna Melith ieşise dintr-un câmp de stază derrsin; recunoscuse pâcla albastră caracteristică. Derrsin era folosit şi pe Terra. Uneori existau serioase motive medicale pentru a suspenda orice activitate, orice creştere, orice descompunere. În situaţia în care un pacient avea neapărat nevoie de un anumit ser, procurabil doar pe Marte, persoana era pur şi simplu proiectată în stare de stază până la sosirea serului.

Pe Terra însă numai un medic diplomat putea activa în acest domeniu. Existau penalizări serioase în caz de folosire în alte scopuri.

Nu mai auzise niciodată ca cineva să-şi păstreze soţia într-o astfel de stază.

Totuşi, dacă toate soţiile de pe Tranai *erau* menţinute în stază, asta ar explica absenţa grupei nouăsprezece-treizeci şi cinci de ani, şi ar fi cauza raportului de unu la zece dintre bărbaţi şi femei.

Care era însă motivul acestui tratament tehnologic înjositor?

Goodman mai avea ceva în minte, ceva destul de nesemnificativ, dar totuşi neliniştitor.

Puşca de pe peretele lui Melith.

O folosea pentru vânătoare? Atunci trebuia să fie vorba

de un vânat destul de mare. Exerciţii de tragere? Pentru asta n-ar fi avut nevoie de telescop. Şi de ce surdină? De ce avea puşcă în birou?

Dar acestea reprezentau probleme minore, hotărî Goodman, mici indiosincrazii locale care îi vor deveni clare după ce va locui o vreme pe Tranai. Nu se putea aştepta la o înţelegere imediată şi completă a ceea ce era, de altfel, o planetă străină.

***

Tocmai era pe cale să adoarmă când auzi o bătaie în uşă.

— Intră, spuse.

Un omuleţ cu faţa cenuşie se furişă grăbit înăuntru şi închise uşa după el.

— Eşti omul de pe Terra, nu-i aşa?

— Exact.

— Mi-am închipuit c-ai să vii aici, rosti omuleţul cu un zâmbet plăcut. E bine s-o nimereşti de la început. Ai de gând să rămâi pe Tranai?

— Sunt aici pentru totdeauna.

— Perfect! spuse omuleţul. Ce-ai zice să devii Preşedinte Suprem?

— Cum?

— Salariu bun, muncă uşoară, un mandat de un singur an. Pari tipul de persoană interesat de treburile publice, îl învălui omul cu o privire luminoasă. Ce zici?

Goodman nu prea ştia ce să articuleze.

— Vrei să spui, întrebă el fără a fi convins, că oferi funcţia cea mai înaltă din stat la întâmplare?

— Cum adică *la întâmplare?* izbucni omuleţul. Crezi că noi oferim preşedinţia chiar oricui? E o mare onoare să ţi se ceară asta.

— N-am vrut să…

— Iar tu, ca Pământean, eşti singura persoană potrivită.

— De ce?

— Păi, se ştie că Pământenii au o plăcere în a conduce. Noi, pe Tranai, nu. Asta-i tot. E prea multă bătaie de cap.

Pur şi simplu aşa se prezentau lucrurile. Sângele de reformator al lui Goodman începu să fiarbă. Aşa ideală cum

era planeta Tranai, cu siguranţă mai era loc de îmbunătăţiri. Deodată avu o viziune cu el în chip de conducător al unei utopii, îndeplinind măreaţa sarcină de a perfecţiona perfecţiunea. Dar prudenţa îl făcu să nu accepte pe loc. Poate omul era un nebun inofensiv.

— Mulţumesc că m-ai solicitat, spuse Goodman. Trebuie să mă gândesc serios. Poate ar trebui să vorbesc şi cu actualul beneficiar despre natura slujbei.

— Păi de ce crezi c-am venit aici? întrebă omuleţul. Sunt Preşedintele Suprem Borg.

Abia atunci observă Goodman medalionul oficial de la gâtul lui.

— Să-mi comunici hotărârea ta. Voi fi la Palatul Naţional.

Strânse mâna lui Goodman şi plecă.

Acesta aşteptă cinci minute, apoi sună la recepţie.

— Cine a fost omul ăsta?

— Preşedintele Suprem Borg, îi spuse băiatul de serviciu. Ai acceptat funcţia?

Goodman negă încet. Deodată îşi dădu seama că are foarte multe de învăţat despre Tranai.

***

A doua zi dimineaţa Goodman făcu o listă cu diferitele fabrici de roboţi din Port Tranai – în ordine alfabetică – şi plecă să caute un serviciu. Spre uimirea sa, găsi unul fără nici o bătaie de cap, în primul loc unde nimerise. Marea Uzină de roboţi casnici Abbag l-a angajat după o simplă privire sumară aruncată asupra recomandărilor.

Noul său patron, domnul Abbag, era scund şi cu un aspect bătăios, cu o coamă bogată de păr alb şi un aer de energie personală deosebit.

— Mă bucur să am un Pământean angajat la mine, începu Abbag. Am înţeles că sunteţi oameni ingenioşi şi noi avem mare nevoie de aşa ceva. Voi fi sincer cu dumneata, Goodman – sper să profit de pe urma punctului dumitale de vedere străin. Suntem într-un impas.

— E vreo problemă de producţie?

— Să-ţi arăt. – Abbag îl conduse pe Goodman prin fabrică, prin Sala de matriţe, Tratamente termice, Analiză

cu raze X, Asamblare finală şi în Sala de testare. Aceasta era o combinaţie bucătărie-living room. O duzină de roboti erau înşiruiţi de-a lungul unui perete. – Încearcă unul, spuse Abbag.

Goodman se duse la cel mai apropiat robot şi-i examină comenzile. Erau destul de simple, chiar se explicau singure. Trecu maşinăria printr-un repertoriu standard: ridicarea obiectelor, spălarea vaselor, pusul mesei. Reacţiile robotului erau destul de corecte, dar înnebunitor de încete. Pe Pământ, o astfel de trândăveală fusese rezolvată cu sute de ani în urmă. Se pare că aici pe Tranai erau mai înapoiaţi.

— Pare să se mişte cam încet, comentă Goodman precaut.

— Ai dreptate, aprobă Abbag. Al dracului de încet. Personal, eu cred că e aproape bine. Cercetările în rândul consumatorilor indică însă alt fapt: cererea clienţilor ca viteza să fie şi mai încetinită.

— Cum?

— Ridicol, nu? făcu Abbag necăjit. Vom pierde bani dacă nu micşorăm viteza şi mai mult. Ia uită-te şi în interior.

Goodman deschise panoul din spate şi privi labirintul de fire din interior. După un moment era în stare să spună cum funcţionează. Robotul fusese construit ca o maşină modernă pământeană, cu obişnuitele circuite ieftine de viteză mare. Montaseră însă şi relee speciale pentru întârzierea semnalului, unităţi de respingere a impulsurilor şi frâne.

— Spune-mi numai, întrebă Abbag furios, cum putem să mai micşorăm viteza fără să mărim volumul cu încă o treime şi preţul de două ori? Nu-mi dau seama ce înrăutăţire vor mai cere.

Goodman încercă să-şi ajusteze gândirea la conceptul de a *deteriora* o maşină.

Pe Pământ, uzinele încercau mereu să construiască roboţi cu reacţii mai rapide, mai line, mai precise. Nu avusese vreodată motive să pună la îndoială înţelepciunea acestei activităţi. Nici acum nu avea.

— Şi ca şi cum n-ar fi destul, se plânse Abbag, noul

plastic folosit pentru acest model anume a catalizat sau cam aşa ceva. Ia uite!

Trase un picior robotului în partea din mijloc. Plasticul se îndoi ca o foaie de tablă. Mai trase un şut. Plasticul se îndoi şi mai mult iar robotul începu să păcăne şi să clipească patetic. Un al treilea şut zgudui întreaga carcasă. Măruntaiele robotului explodară într-un mod spectaculos, împrăştiindu-se pe podea.

— Destul de şubred, constată Goodman.

— Nu destul de şubred. Ar trebui să se facă bucăţi de la prima lovitură. Clienţii noştri n-ar avea nici o satisfacţie să-şi înfigă călcâiele în stomacul lui toată ziua. Spune-mi însă cum pot eu produce un plastic cu rezistenţa normală – nu vrem să se întâmple deteriorări accidentale – şi totuşi să se facă bucăţi la dorinţa clientului?

— Staţi puţin, protestă Goodman. Vreau să înţeleg cum trebuie. Încetiniţi aceşti roboţi intenţionat, pentru a-i enerva pe oameni suficient ca să-i distrugă?

— Desigur!

— De ce?

— Chiar că *eşti* nou aici, spuse Abbag. Şi un copil ştie asta. E o chestiune fundamentală.

— Aş vrea să-mi explicaţi.

Abbag oftă.

— Ei bine, mai întâi de toate, eşti fără îndoială conştient de faptul că orice dispozitiv mecanic e o sursă de iritare. Rasa umană întreţine o neîncredere adâncă şi trainică pentru maşini. Psihologii o numesc reacţia instinctivă a vieţii faţă de pseudoviaţă. Eşti de acord cu mine?

Marvin Goodman îşi aminti de întreaga literatură tulburătoare pe care o citise despre maşinile care se revoltă, despre creiere cibernetice care iau conducerea lumii, androizi în marş şi alte asemenea. Se gândi la articolele umoristice din ziarele mici despre un om care a tras în televizorul său, a zvârlit cu toasterul în perete şi „şi-a încheiat socotelile” cu propria maşină. Îşi aminti de toate glumele cu roboţi, cu nuanţa lor de adâncă ostilitate.

— Cred că pot continua pe tema asta, zise Goodman.

— Atunci dă-mi voie să reformulez propoziţia, rosti Abbag pedant. Orice maşină e o sursă de iritare. Cu cât maşina lucrează mai bine, iritarea creşte. Deci, prin extensie, o maşină *care operează perfect* este un punct focal de frustrare, pierderea stimei pentru sine, resentiment indirect...

— Stai! obiectă Goodman. N-aş merge *aşa de* departe!

— ... şi fantezii schizofrenice, continuă Abbag inexorabil. Dar maşinile sunt necesare într-o economie adevărată. Prin urmare cea mai bună soluţie *umană* este ca ele să funcţioneze prost.

— Eu nu înţeleg deloc.

— Dar e evident. Pe Terra jucăriile voastre lucrează aproape perfect, producând sentimente de inferioritate la operatorii lor. Din păcate însă aveţi un tabu masochist tribal împotriva distrugerii lor. Rezultatul? Anxietate generalizată în prezenţa sacrosanctei şi inuman de eficientei Maşini, şi o căutare a unui obiect de agresiune, de obicei soţia sau un prieten. O stare cât se poate de gravă. A, da, e eficientă îmi închipui în termeni de producţie robot/oră, dar foarte ineficientă în termenii unei sănătăţi de lungă durată şi al traiului bun.

— Nu sunt sigur că...

— Omul este un animal frământat. Aici pe Tranai ne îndreptăm frământările spre acest punct anume şi el ne serveşte de supapă şi pentru alte frustrări. Dacă un om s-a săturat – trosc! Îl pocneşte cât îl ţin puterile pe robot. Are loc o descărcare imediată şi terapeutică, un valoros – şi valid – simţ de superioritate asupra unui simplu mecanism, o micşorare a tensiunii generale, un flux sănătos de adrenalină în sânge şi o înflorire a economiei Tranaiului, fiindcă individul va cumpăra imediat alt robot. Şi de fapt ce-a făcut? Nu şi-a bătut nevasta, nu s-a sinucis, n-a declarat un război, n-a inventat o nouă armă, şi nu s-a implicat în nici un alt mod obişnuit de agresiune-hotărâre. N-a făcut decât să zdrobească un robot ieftin pe care-l poate înlocui pe dată.

— Cred că-mi va trebui puţin timp ca să înţeleg,

recunoscu Goodman.

— Bineînţeles. Sunt sigur că vei fi un om preţios aici, Goodman. Gândeşte-te la ce ţi-am spus şi încearcă să găseşti un mod necostisitor de a deteriora funcţiile acestui robot.

Goodman cântări problema tot restul zilei, dar nu putu să accepte imediat ideea de a produce o maşină inferioară. Părea ca un fel de blasfemie. Se opri din lucru la ora cinci şi jumătate, nemulţumit de sine însuşi, dar hotărât să reuşească – sau mai rău, depinzând de punctul de vedere şi de condiţionare.

***

După o cină scurtă şi solitară, Goodman se hotărî s-o viziteze pe Janna Vley. Nu voia să petreacă seara singur cu gândurile lui şi simţea o nevoie disperată să găsească ceva plăcut, simplu şi necomplicat în această utopie complexă.

Casa Vley era doar la douăzeci de cvartale şi decise să meargă pe jos.

Nenorocirea cea mai mare era că el avusese propria sa idee despre cum ar fi utopia şi era greu să-şi ajusteze gândirea la situaţia reală. Îşi imaginase un decor pastoral, o planetă de oameni locuind sătucuri mici şi ciudate, purtând robe largi şi având o comportare foarte înţeleaptă, blândă şi înţelegătoare. Copii care se jucau în lumina aurie a apusului, tineri dansând în piaţa satului…

Ridicol! Redase un tablou mai curând decât o scenă, o serie de posturi stilizate ale mişcării neîncetate a vieţii. Oamenii nu puteau trăi niciodată aşa, chiar presupunând că ar dori-o. Dacă ar reuşi, ar înceta să mai fie oameni.

Ajunse la casa Vley – şi se opri afară nehotărât. În ce belea mai intră acum? De ce fel de obiceiuri străine – deşi fără îndoială utopice – avea să dea?

Aproape că se răsucise să plece. Însă perspectiva unei lungi seri singuratice în camera sa de hotel era deosebit de neplăcută. Scrâşnind din dinţi, sună.

Un bărbat între două vârste, cu părul roşcovan, deschise uşa.

— Probabil că eşti tipul de pe Pământ. Janna e aproape

gata. Intră şi fă cunoştinţă cu soţia.

Îl conduse pe Goodman într-o cameră plăcut mobilată şi apăsă pe un buton roşu aflat în perete. De această dată Goodman nu fu surprins de pâcla albăstrie derrsin. În fapt, felul în care locuitorii Tranaiului îşi tratau propriile soţii era treaba lor.

O femeie frumoasă de vreo douăzeci şi opt de ani apăru din ceaţă.

— Draga mea, spuse Vley, acesta este Pământeanul, domnul Goodman.

— Sunt încântată să vă cunosc, declară doamna Vley. Doriţi ceva de băut?

Goodman făcu semn că da. Vley îi indică un scaun confortabil. Îndată, doamna Vley aduse o tavă cu băuturi de la gheaţă şi luă loc.

— Deci eşti de pe Terra, i se adresă domnul Vley. Un spaţiu plin de nervozitate şi agitaţie, nu? Oamenii sunt mereu grăbiţi, nu-i aşa?

— Da, cred că aşa e, răspunse Goodman.

— Păi o să-ţi placă aici. Noi ştim să trăim. E doar o chestiune de…

Se auzi foşnet de fuste pe scări. Goodman se ridică.

— Domnule Goodman, ea e fiica noastră Janna, o recomandă doamna Vley.

Goodman observă imediat că părul Jannei avea exact culoarea învăpăiată a stelei de pe Circe, că ochii ei erau de un albastru adânc, incredibil, ca al cerului de toamnă deasupra lui Ago II, iar buzele ei erau de un trandafiriu…

Terminase însă comparaţiile astronomice, care oricum nu prea erau potrivite. Janna arăta ca o fată zveltă şi uluitor de frumoasă şi blondă, iar Goodman fu deodată bucuros că traversase galaxia şi venise la Tranai.

— Distracţie plăcută, copii! le ură doamna Vley.

— Nu veni prea târziu, i se adresă domnul Vley, Jannei.

Exact cum spuneau părinţii copiilor lor pe Pământ.

N-a fost nimic neobişnuit în întâlnirea lor. S-au dus la un bar nu prea scump, au dansat, au băut puţin şi au vorbit o mulţime. Goodman rămase uimit de înţelegerea aproape

imediată care se crease între ei. Janna fusese de acord cu tot ce trăncănise el. Era încurajator să întâlneşti inteligenţă la o fată aşa de frumoasă.

Se arătase impresionată, aproape copleşită de pericolele pe care le înfruntase el traversând Galaxia. Ştiuse întotdeauna că Pământenii erau tipi aventuroşi (deşi nervoşi), dar riscurile înfruntate de Goodman depăşeau orice înţelegere.

Se cutremură când el îi povesti de mortalul Vârtej Galactic şi ascultă cu ochii mari poveştile lui despre cum trecuse de vestita răscruce Swayback, pe lângă scarbii cei setoşi de sânge, care mai tăiau şi spânzurau încă de-a lungul lanţului de stele şi infestau gropile iadului din Prodegnum. După cum povestea Goodman, Pământenii erau oameni de fier în nave de oţel, care explorau limitele Marii Nimicnicii.

Janna nu scosese nici măcar un cuvânt înainte ca Goodman să pomenească de plata celor cinci sute de dolari Pământeni pentru o bere la hanul lui Moll Gann „Cocoşul roşu“, de pe Asteroidul 342-AA.

— Probabil că ţi-a fost foarte sete, comentă ea foarte înţelegătoare.

— Nu cine ştie ce, spuse Goodman. Banii nu înseamnă prea mult acolo.

— Bine, dar n-ar fi fost de preferat să-i economiseşti? Poate că-ntr-o zi ai putea avea o soţie şi copii… se înroşi.

Goodman rosti cu răceală:

— Ei bine, acea parte a vieţii mele a luat sfârşit. Am de gând să mă însor şi să mă stabilesc pe Tranai.

— Ce *frumos!* strigă ea.

A fost o seară plină de succes.

Goodman o aduse pe Janna înapoi acasă, la o oră respectabilă şi aranjă o întâlnire pentru seara următoare. Devenit curajos prin propriile lui poveşti, o sărută pe obraz. Nu păru s-o deranjeze prea mult, dar Goodman nu încercă să profite de acest avantaj.

— Pe mâine, deci, murmură ea şi-i zâmbi, închizând uşa.

El plecă, simţind că pluteşte. Janna! Janna! Era oare

posibil să fie deja îndrăgostit? De ce nu? Dragostea la prima vedere exista, ca o posibilitate dovedită psihofiziologic şi, ca atare, era perfect onorabilă. Dragoste în utopie! Ce minunat că aici, pe o planetă perfectă, găsise fata perfectă!

Un om ieşi din umbră şi-i blocă drumul. Goodman observă că purta o mască neagră de mătase care-i acoperea chipul, în afară de ochi. Avea o armă mare şi care părea periculos îndreptată direct spre stomacul lui.

— Hai, amice, îndrugă omul, scoate toţi biştarii.

— Cum? bâigui Goodman.

— M-ai auzit. Banii tăi. Dă-mi-i!

— Nu poţi face una ca asta, spuse Goodman prea uluit ca să poată gândi corect. Pe Tranai nu există delicte.

— Cine a zis că există? întrebă omul liniştit. Eu nu-ţi cer decât banii. Ai de gând să mi-i dai de bună voie sau trebuie să te ciomăgesc pentru ei?

— Nu poţi scăpa aşa uşor! Crima nu rentează!

— Nu fi caraghios, replică omul.

Ridică revolverul greu.

— Bine, nu te enerva.

Goodman scoase portofelul care conţinea tot ce avea el pe lume şi-i dădu banii omului mascat. Acesta îi numără şi păru impresionat.

— Mai bine decât mă aşteptam. *Mersi,* amice. Nu te ambala prea mult.

Se grăbi să dispară în josul străzii.

Goodman privi disperat în jur după un poliţist, când îşi aminti că pe Tranai nu exista poliţie. Văzu un băruleţ în colţ, cu o firmă de neon pe care scria „Barul Pisicuţa". Intră grăbit.

Înăuntru nu se afla decât barmanul, ştergând pahare încruntat.

— Am fost jefuit! ţipă Goodman la el.

— Şi ce? făcu barmanul fără să ridice privirea.

— Dar eu credeam că pe Tranai nu există delicte.

— Nici nu există.

— Dar eu am fost *jefuit.*

— Probabil că eşti nou pe-aici, remarcă barmanul,

privindu-l în sfârşit.

— Tocmai am venit de pe Terra.

— Terra? Un loc plin de nervozitate şi…

— Da, da, îi luă vorba din gură Goodman. Se cam plictisise de acest stereotip. Dar cum se poate să nu existe delicte pe Tranai când eu tocmai am fost jefuit?

— Ar trebui să-ţi dai seama. Pe Tranai, jaful nu e considerat delict.

— Dar jaful este *întotdeauna* un delict!

— Ce culoare de mască purta?

Goodman se gândi o clipă.

— Neagră. Mătase neagră.

Barmanul aprobă din cap.

— Atunci era perceptor guvernamental.

— Acesta e un mod ridicol de a percepe impozitele, aruncă Goodman.

Barmanul îi puse în faţă un Tranai Special.

— Încearcă să vezi problema în termenii bunăstării generale. Guvernul trebuie să adune *nişte* bani. Adunându-i astfel, putem evita necesitatea unui impozit, cu tot complicatul său aparat juridic şi legislativ. Iar în termeni de sănătate mintală, e mult mai bine să scoţi bani dintr-o operaţie scurtă, rapidă şi nedureroasă, decât să laşi cetăţeanul să se frământe tot anul gândindu-se la plata de la o anumită dată.

Goodman dădu pe gât băutura iar barmanul îi prepară alta.

— Dar eu credeam că asta e o societate bazată pe conceptele liberului arbitru şi ale iniţiativei individuale.

— Aşa este, îi spuse barmanul. Chiar şi guvernul, aşa mic cum este el, are acelaşi drept la liberul arbitru ca orice cetăţean de rând, nu?

Goodman nu putea pricepe, de aceea termină şi al doilea pahar.

— Pot să mai capăt unul? Plătesc îndată ce voi putea.

— Fără-ndoială, îl linişti barmanul amabil, turnându-i încă un pahar – şi unul pentru el.

— M-ai întrebat ce culoare de mască avea. De ce?

— Negru e culoarea măştii guvernamentale. Cetăţenii particulari poartă măşti albe.

— Asta înseamnă că şi cetăţenii particulari comit furturi?

— Bineînţeles! Asta e metoda noastră de împărţire a veniturilor. Sumele de bani se egalizează fără intervenţia guvernului, fără impozitare chiar, numai pe baza iniţiativei individuale. Barmanul clătină din cap cu înţeles. Şi toată treaba merge de minune. Jaful, să ştii, este un egalizator perfect.

— Îmi închipui că da, acceptă Goodman terminând al treilea pahar. Atunci, dacă am înţeles bine, orice cetăţean poate lua un pistol şi o mască şi poate pleca să jefuiască.

— Exact, zise barmanul. În anumite limite, desigur.

Goodman aruncă:

— Dacă aşa merge treaba, pot s-o fac şi eu. Poţi să-mi împrumuţi o mască şi o armă?

Barmanul căută sub bar.

— Vezi să mi le dai înapoi. Amintiri de familie.

— Ţi le înapoiez, promise Goodman. Şi când mă întorc îţi plătesc şi băuturile.

Puse pistolul la brâu şi masca pe faţă şi plecă. Dacă aşa stăteau lucrurile pe Tranai, se putea adapta foarte bine. L-au jefuit? Foarte bine, o să jefuiască şi el mai multă lume!

***

Găsi un colţ întunecat, tocmai potrivit, şi se trase în umbră, aşteptând. În sfârşit, auzi zgomot de paşi şi, aruncând o privire după colţ, văzu un localnic impunător şi bine îmbrăcat care mergea grăbit.

Goodman îi sări în cale, rânjind.

— Rămâi unde eşti, amice!

Omul se opri şi privi la arma lui Goodman.

— Hmmm!… Foloseşti un Drog-III cu orificiu larg? O armă cam demodată. Cum îţi place?

— E foarte bună, zise Goodman. Dă-mi…

— Totuşi merge cam încet, cugetă omul. Eu ţi-aş recomanda un Mils-Sleeven. Se întâmplă să fiu reprezentant al companiei de arme Sleeven. Ţi-aş putea scoate un preţ foarte bun dacă ai vrea…

— Dă banii, lătră Goodman.

Bărbatul cel impozant zâmbi.

— Defectul cel mai mare al armei tale este faptul că nu trage deloc, decât dacă îi scoţi piedica. Întinse mâna şi-i smulse lui Goodman arma. Vezi? N-ai fi putut face nimic.

Începu să se îndepărteze.

Goodman înşfăcă pistolul, găsi piedica, o trase şi se grăbi să-l ajungă.

— Mâinile sus! ordonă Goodman, începând să simtă o uşoară disperare.

— Nu, omule, îi aruncă peste umăr cel de pe Tranai – nemaiostenindu-se să privească înapoi. Ai voie o singură încercare. Nu trebuie să încalci legea nescrisă.

Goodman rămase nemişcat, urmărindu-l din priviri până ce omul dădu colţul şi dispăru. Verifică cu grijă pistolul Drog-III şi se asigură că toate siguranţele erau trase. Apoi îşi reluă postul.

După o oră de aşteptare, auzi din nou paşi. Strânse pistolul în mână. De această dată avea de gând să jefuiască şi nimic nu-l va mai opri.

— Hai amice, strigă încetişor, mâinile sus!

De această dată victima era un bărbat scund şi rotofei, cu haine vechi de muncitor. Căscă ochii la pistolul din mâna lui Goodman.

— Nu trageţi, domnule! îl imploră omul.

Asta suna aşa cum trebuia. Goodman simţi o undă de adâncă satisfacţie.

— Nu mişca, îl avertiză el, am scos toate siguranţele.

— Văd, remarcă omuleţul îndesat, făcându-se şi mai mic de frică. Fiţi atent cu tunul ala, domnule, nu mă clintesc nici un pic.

— E mai bine să n-o faci. Dă banii.

— Bani?

— Da, banii, şi mai repede.

— N-am nici un ban, se văicări omul. Domnu', sunt sărac. Sunt lovit de sărăcie.

— Nu există sărăcie pe Tranai, insinuă Goodman, sentenţios.

— Ştiu. Dar poţi ajunge aşa aproape de ea, încât să nu-ţi mai dai seama de diferenţă. Lasă-mă în pace, domnu'!

— Tu n-ai nici o iniţiativă? întrebă Goodman. Dacă eşti sărac de ce nu te duci să jefuieşti ca toţi ceilalţi?

— N-am avut când. Mai întâi s-a îmbolnăvit fetiţa de tuse măgărească şi stăteam treaz în fiecare noapte din cauza ei. Apoi s-a stricat derrsinul şi am avut-o pe nevastă-mea pe cap toată ziulica. Eu spun c-ar trebui să fie câte un derrsin de rezervă în fiecare casă. Ea s-a hotărât să deretice până se repară generatorul derrsin şi a pus pistolul meu nu se ştie unde. Aşa că mă hotărâsem să împrumut pistolul unui prieten când...

— Ajunge, spuse Goodman. Acum te jefuiesc şi sunt hotărât să-ţi iau *ceva.* Mâna pe portofel.

Omul fornăi mizerabil şi-i dădu lui Goodman un portofel. Înăuntru, Goodman găsi un deeglo, echivalentul unui dolar Pământean.

— E tot ce am, făcu el nenorocit, dar vi-l dau cu plăcere. Ştiu cum e, să stai într-un colţ de stradă, în curent, toată noaptea...

— Păstrează-l! făcu deodată Goodman, dându-i înapoi portofelul şi plecă.

— Mulţumesc, domnu'.

Goodman nu răspunse. Neconsolat, se întoarse la Barul Pisicuţa şi-i înapoie barmanului pistolul şi masca. Când îi explică ce se întâmplase, barmanul izbucni într-un râs nestăpânit.

— N-avea bani! Omule, e cel mai vechi truc din cărţi! Toată lumea are un portofel special pentru jafuri – uneori două, chiar trei. L-ai căutat?

— Nu, mărturisi Goodman.

— Băiete, eşti un fraier!

— Cred că da. Uite, să ştii c-o să-ţi dau banii, cum fac rost.

— Sigur, zise barmanul. Mai bine te duci acasă şi tragi un somn. Ai avut o noapte grea.

Goodman fu de acord. Ostenit, se întoarse în camera lui de hotel şi adormi imediat ce puse capul pe pernă.

***

Se prezentă la Fabrica de roboţi casnici Abbag şi abordă cu curaj problema deteriorării automatelor. Chiar şi într-o activitate neumană ca aceasta, ingeniozitatea pământeană începuse să-şi spună cuvântul.

Goodman se apucă să creeze un nou tip de plastic pentru carcasa robotului. Era un silicon, o rudă a „silichitului tâmpit“ care apăruse pe Pământ cu mult timp în urmă. Avea proprietăţile dorite de duritate, elasticitate şi rezistenţă îndelungată: suporta şi suficiente şocuri. Însă la primirea unei lovituri cu piciorul, la impactul de cincisprezece kilograme sau mai mult, carcasa se sfărâma pe dată şi cu efect spectaculos.

Patronul îl lăudă pentru această invenţie, îi dădu o primă (de care avea mare nevoie) şi-i spuse să continue să dezvolte ideea şi, dacă era posibil, să coboare nivelul impactului necesar la douăsprezece kilograme. Aceasta, după spusele departamentului de cercetare, era media loviturii cu piciorul în caz de enervare.

Fusese atât de ocupat, încât practic nu avusese vreme să mai studieze obiceiurile şi apucăturile din Tranai. Reuşise să viziteze Cabina Cetăţeanului. Această instituţie din Tranai, nemaiîntâlnită altundeva, era situată într-o clădire micuţă pe o stradă dosnică şi liniştită.

La intrare fu confruntat cu un panou mare, pe care erau trecute numele actualilor deţinători de funcţii oficiale în Tranai şi titlurile lor. Lângă fiecare nume exista un buton. Funcţionarul îi spuse lui Goodman că prin apăsarea butonului cetăţeanul îşi exprimă dezacordul faţă de actele oficialului. Apăsarea pe buton era înregistrată automat în Sala Istorică şi reprezenta un minus perpetuu în activitatea respectivei oficialităţi.

Minorilor nu li se permitea, bineînţeles, să apese pe butoane.

Goodman consideră faptul destul de puţin eficient: poate, îşi spuse însă, oficialităţile de pe Tranai aveau alte motivaţii decât cele de pe Pământ.

Se întâlnea cu Janna aproape în fiecare seară şi cercetau

împreună multiplele aspecte culturale ale Tranaiului: cafenelele şi cinematografele, sălile de concerte, expoziţiile de artă, muzeele de ştiinţă, târgurile şi festivalurile. Goodman avea un pistol şi, după mai multe încercări nereuşite, jefui un negustor de aproape cinci sute deeglo.

Janna fu extaziată de această realizare, ca orice fată cu bun-simţ de pe Tranai, şi sărbătoriră evenimentul la Barul Pisicuţa. Părinţii Jannei fură de acord că Goodman părea un furnizor acceptabil.

În seara următoare, cei cinci sute deeglo – plus o parte din prima lui Goodman – i-au fost furaţi de un bărbat de dimensiunile şi cu silueta barmanului de la Barul Pisicuţa, care aveau un pistol vechi Drog-III.

Goodman se consolă la gândul că banii circulau liber, aşa cum se intenţionase prin acest sistem.

Apoi avu parte de un alt triumf. Într-o zi, la Fabrica de roboţi casnici Abbag, el descoperi un proces cu desăvârşire nou pentru a construi carcasa robotului. Era vorba de un plastic special, insensibil chiar la loviturile sau căzăturile grave. Proprietarul robotului trebuia să poarte pantofi speciali, cu un agent catalitic impregnat în tocuri. Când lovea robotul cu piciorul, catalizatorul intra în contact cu carcasa de plastic, cu efect imediat şi foarte satisfăcător.

La început Abbag a fost puţin neîncrezător; prea părea o făcătură! Dar treaba a prins şi s-a răspândit cu iuţeala fulgerului, iar Fabrica de roboţi menajeri se apucă de afacerea cu pantofi în subsidiar, vânzând cel puţin o pereche pentru fiecare robot.

Această dezvoltare industrială pe orizontală se dovedi foarte profitabilă pentru acţionarii fabricii, fiind chiar mai importantă decât descoperirea iniţială a catalizatorului pentru plastic. Goodman primi o mărire de salariu substanţială şi o primă generoasă.

Aflat pe culmea valului de triumfuri, o ceru în căsătorie pe Janna şi fu imediat acceptat. Părinţii ei aprobau această unire; mai rămânea doar să obţină aprobarea oficială a guvernului, Goodman fiind încă practic un străin.

În consecinţă, îşi luă o zi liberă şi se duse la Clădirea Idrig

să-l vadă pe Melith. Era o zi minunată de primăvară de felul celor existente timp de zece luni din an pe Tranai, iar Goodman mergea cu pas uşor şi săltăreţ. Era îndrăgostit, avusese succes în afaceri şi curând urma să devină un cetăţean al utopiei.

Desigur, se puteau opera câteva schimbări în utopie, pentru că nici chiar pe Tranai nu fusese atinsă perfecţiunea.

S-ar fi putut să accepte funcţia supremă, pentru a face reformele necesare. Nu era însă nici o grabă…

— Ei domnu', se auzi o voce, n-ai putea să-mi dai un deeglo?

Goodman coborî privirea şi văzu ghemuit pe trotuar un bătrân slinos şi zdrenţăros, întinzându-i o cutie de tablă.

— Cum? întrebă el.

— N-ai putea să-mi dai un deeglo, frăţioare? repetă omul cu o voce tânguitoare. Ajută un om sărac să-şi cumpere un blid de mâncare. N-am mâncat de două zile, domnu'.

— Ce ruşine! De ce nu iei un pistol şi nu jefuieşti pe cineva?

— Sunt prea bătrân, se văicări omul. Victimele nu fac decât să-şi bată joc de mine.

— Precis nu eşti pur şi simplu un leneş? întrebă Goodman sever.

— Nu, domnule, îl asigură cerşetorul. Ia uite cum îmi tremură mâinile!

Întinse ambele labe murdare: tremurau.

Goodman scoase portofelul şi-i dădu bătrânului un deeglo.

— Credeam că nu există sărăcie pe Tranai. Am înţeles că guvernul are grijă de cei în vârstă.

— Păi aşa e, zise bătrânul. Ia uite aici!

Întinse cutia de tablă. Într-o parte era gravat CERŞETOR NR: DR-43241-3 – AUTORIZAT DE GUVERN.

— Adică guvernul te obligă să faci asta?

— Guvernul *îmi dă voie* s-o fac, îl lămuri bătrânul. Cerşitul e o slujbă guvernamentală şi este rezervat celor în vârstă şi infirmilor.

— Dar e un lucru absolut ruşinos!

— Probabil că eşti străin pe aici!

— Sunt Pământean.

— Ah, tipi nervoşi şi agitaţi, nu?

— Guvernul *nostru* nu permite oamenilor să cerşească, spuse Goodman.

— Nu? Atunci ce fac bătrânii? Trăiesc pe spinarea copiilor? Sau stau în aşezăminte pentru cei în vârstă şi aşteaptă să moară de plictiseală? Aici nu-i aşa, tinere. Pe Tranai, fiecare bătrân este asigurat de o muncă guvernamentală, o ocupaţie pentru care n-are nevoie de nici un fel de îndemânare deosebită, deşi îndemânarea nu strică. Unii preferă munca de interior, în biserici şi teatre. Altora le place atmosfera din târguri şi carnavaluri. Mie personal îmi place în aer liber. Slujba pe care-am acceptat-o mă face să stau la soare şi la aer, mă ajută să fac mişcare fără a mă obosi şi îmi dă ocazia să cunosc mulţi oameni ciudaţi şi interesanţi, ca dumneata.

— Dar, dar să *cerşeşti?*

— Pentru ce altă meserie aş fi potrivit?

— Nu ştiu. Dar – dar uită-te cum arăţi! Jegos, nespălat, cu hainele slinoase…

— Astea sunt hainele mele de lucru, rosti cu demnitate cerşetorul guvernamental. Să mă vezi duminica.

— Ai alte haine?

— Sigur că da. Am şi un mic apartament plăcut, o lojă la operă, doi roboţi casnici şi probabil mai mulţi bani la bancă decât ai văzut vreodată în viaţă. A fost o plăcere să stau de vorbă cu dumneata, tinere, şi mulţumesc pentru contribuţie. Acum însă trebuie să mă-ntorc la muncă şi te sfătuiesc să faci şi dumneata la fel.

Goodman plecă, privind peste umăr la cerşetorul guvernamental. Remarcă faptul că bătrânul părea foarte convins că se ocupă de o afacere înfloritoare.

Însă *să cerşească!*

Astfel de lucruri ar fi trebuit să fie oprite. Dacă va accepta vreodată Preşedinţia – şi devenea foarte limpede că va trebui s-o facă – va cerceta problema îndeaproape.

I se părea că trebuie să existe o soluţie mai demnă.

***

La Clădirea Idrig, Goodman îi expuse lui Melith planurile sale de căsătorie.

Ministrul pentru imigrări fu încântat.

— Minunat, de-a dreptul minunat, exclamă el. Cunosc familia Vley de mult. Sunt oameni deosebiţi. Iar Janna este o fată de care ar fi mândru orice bărbat.

— Nu există nişte formalităţi prin care trebuie să trec? Ştii, eu fiind de pe altă planetă…

— Nici una. Eu am hotărât să mă dispensez de formalităţi. Poţi deveni cetăţean al Tranaiului, dacă doreşti, prin simpla declaraţie verbală. Poţi însă să-ţi menţii cetăţenia de Pământean, fără nici o supărare. Sau poţi să le faci pe amândouă – să fii cetăţean pe Terra *şi* Tranai. Dacă Terra n-are nimic împotrivă, noi cu atât mai puţin.

— Cred că aş vrea să devin cetăţean pe Tranai.

— E la latitudinea ta. Dacă te gândeşti însă la Preşedinţie, poţi să-ţi menţii statutul de Pământean şi în acelaşi timp poţi îndeplini această funcţie. Noi nu suntem deloc rigizi în astfel de probleme. Unul dintre Preşedinţii noştri Supremi – poate unul dintre cei mai apreciaţi – a fost un tip evoluat. Se trăgea dintr-o reptilă de pe Aquarella XI.

— Ce atitudine lipsită de prejudecăţi!

— Bineînţeles, motto-ul nostru este „Dă o şansă fiecăruia”! În legătură cu căsătoria ta – orice funcţionar guvernamental poate oficia ceremonia. Preşedintele Suprem Borg ar fi încântat s-o facă în această după-amiază, dacă vrei. Melith îi făcu cu ochiul. Şmecherului bătrân îi place să sărute mireasa. Dar cred că ţine într-adevăr la tine.

— Azi după-amiază? făcu Goodman. Da, *aş vrea* să mă însor azi, dacă şi Janna e de acord.

— Probabil că va fi, îl asigură Melith. Unde aveţi de gând să locuiţi după luna de miere? O cameră la hotel nu-i prea potrivită. Rămase o clipă pe gânduri. Ştii ce – am o căsuţă la marginea oraşului. De ce nu vă mutaţi acolo până găsiţi ceva potrivit? Sau, puteţi rămâne acolo dacă vă place.

— Zău, protestă Goodman, eşti prea generos.

— Nici o problemă. Te-ai gândit vreodată să devii viitorul ministru pentru imigraţie? S-ar putea să-ţi placă. Fără birocraţie, ore puţine, salariu bun… Nu? Ai pus ochii pe funcţia de preşedinte? Cred că nu te pot condamna.

Melith scoase din buzunar două chei.

— Asta-i pentru intrarea din faţă, iar asta pentru cea din spate. Adresa e imprimată pe ele. Aveţi tot ce vă trebuie, inclusiv un generator nou-nouţ de câmp derrsin.

— Un derrsin?

— Sigur. Nici o casă de pe Tranai nu e completă dacă n-are un generator de câmp de stază derrsin.

Dregându-şi glasul, Goodman adăugă prudent:

— Tocmai voiam să te întreb… pentru ce se foloseşte mai exact câmpul de stază?

— Păi, pentru neveste, răspunse Melith. Credeam că ştii.

— Ştiam, confirmă Goodman. Dar *de ce?*

— Cum de ce? se încruntă Melith. Se pare că această întrebare nu-i trecuse niciodată prin cap. De ce face omul un lucru? Aşa e obiceiul, şi gata. E şi o chestie foarte logică. Doar n-ai vrea ca o femeie să stea pe capul tău tot timpul şi să pălăvrăgească zi şi noapte.

Goodman se înroşi, fiindcă de când o cunoscuse pe Janna, se gândise mereu ce plăcut ar fi s-o aibă lângă el tot timpul, zi şi noapte.

— Nu prea e corect faţă de femei, sublinie Goodman.

Melith râse.

— Dragul meu prieten, predici cumva doctrina egalităţii dintre sexe? Zău, e o teorie complet falsă. Bărbaţii pur şi simplu nu sunt acelaşi lucru cu femeile. Ei sunt altfel, indiferent ce ţi s-a spus pe Terra. Ceva bun pentru bărbat nu e neapărat – şi chiar de cele mai multe ori – bun şi pentru femei.

— În consecinţă, le trataţi ca pe nişte fiinţe inferioare, aruncă Goodman – cu sângele său de reformator care începuse să clocotească.

— Ba deloc. Le tratăm într-o manieră *diferită* faţă de bărbaţi, dar nu ca pe nişte fiinţe *inferioare.* Oricum, ele nu protestează.

— Asta fiindcă nu li s-a permis să cunoască altceva. Există vreo lege care să mă oblige să-mi ţin soţia în câmpul derrsin?

— Desigur că nu. Tradiţia doar sugerează că trebuie s-o *scoţi* din stază o perioadă minimă de timp săptămânal. N-ar fi drept s-o încarcerezi pe biata femeie.

— Bineînţeles! aprobă Goodman sarcastic. Trebuie s-o mai laşi şi *să trăiască* o parte din timp.

— Exact, confirmă Melith, neînţelegând sarcasmul din spusele lui Goodman. Cu timpul ai să prinzi mişcarea.

Goodman se ridică.

— Asta-i tot?

— Cred că da. Mult noroc şi toate celelalte.

— Mulţumesc, bombăni Goodman ţeapăn.

Se întoarse brusc şi plecă.

***

În acea după-amiază, Preşedintele Suprem Borg oficie ritualurile simple ale căsătoriei pe Tranai la Palatul Naţional, după care sărută mireasa cu foc. A fost o ceremonie foarte frumoasă, nefiind tulburată decât de un singur lucru.

Pe peretele cabinetului lui Borg atârna o puşcă, asortată cu telescop şi surdină. Era aidoma cu cea a lui Melith şi la fel de inexplicabilă.

Borg îl luă pe Goodman de-o parte şi-l întrebă:

— Te-ai mai gândit la funcţia de Preşedinte Suprem?

— Încă nu m-am hotărât, răspunse în doi peri Goodman. Nu prea vreau să am o funcţie publică…

— Nimeni nu vrea.

— … dar există anumite reforme de care Tranai are mare nevoie. Cred că ar fi de datoria mea să le aduc în atenţia populaţiei.

— Asta ar cam fi ideea, zise Borg aprobator. N-am mai avut de mult un Preşedinte Suprem cu adevărat întreprinzător. De ce nu te instalezi chiar acum? Ai putea petrece luna de miere în Palatul Naţional fără să fii tulburat de nimeni.

Goodman se arătă tentat de propunere. Nu voia, totuşi,

să fie deranjat de probleme de stat în luna de miere, care, oricum, era deja aranjată. Cum în Tranai starea de semiutopie prezentă dura de atâta vreme, nu mai încăpea nici o îndoială că va mai ţine încă preţ de câteva săptămâni.

— Voi hotărî când mă voi întoarce, se decise Goodman.

Borg dădu din umeri.

— Asta e! Cred că mai pot duce povara încă o vreme. A, era să uit!

Îi întinse lui Goodman un plic.

— Ce-i asta?

— Sfaturile obişnuite, căută să-l liniştească Borg. Grăbeşte-te, mireasa te aşteaptă.

— Hai, Marvin, strigă Janna. Doar nu vrei să întârziem la nava spaţială!

Goodman o urmă repede, intrând în limuzina care-i ducea la staţia-port.

— Mult noroc! strigară părinţii ei.

— Mult noroc! strigă Borg.

— Mult noroc! adăugă Melith şi soţia lui, precum şi restul oaspeţilor.

Pe drumul spre spaţioport, Goodman deschise plicul şi citi foaia tipărită dinăuntru:

Tocmai v-aţi căsătorit şi vă aşteptaţi, cum e şi normal, la o viaţă conjugală fericită. E cât se poate de adecvat, o căsnicie reuşită fiind fundamentul unei bune guvernări. Trebuie să faceţi însă mai mult decât s-o doriţi şi atât. O căsnicie fericită nu vi se cuvine printr-un drept divin. O căsnicie fericită cere efort!

Ţineţi minte că soţia dumneavoastră este o fiinţă umană. Trebuie să i se acorde o anumită libertate care i se cuvine ca drept inalienabil. Sugerăm s-o scoateţi din stază cel puţin o dată pe săptămână. O stază prelungită îi va face rău la ten, ceea ce ar fi o pierdere atât pentru dumneavoastră, cât şi pentru ea.

Din când în când, în vacanţe şi de sărbători, se obişnuieşte ca soţia să nu fie în stază câte o zi întreagă,

uneori chiar două sau trei zile. Nu va face rău nimănui şi noutatea va fi bine venită pentru starea ei mintală.

Păstraţi în memorie aceste câteva reguli de bun-simţ. Şi vă veţi asigura o căsnicie fericită.

din partea
Consiliului Guvernamental al Căsătoriilor

Goodman rupse încet foaia în bucăţele şi le lăsă să cadă pe podeaua limuzinei. Spiritul lui reformator fusese acum stârnit cu adevărat. Ştiuse că Tranai reprezenta o lume prea bună ca să fie adevărată. Cineva trebuia să plătească pentru perfecţiune. În acest caz, era vorba de femei.

Găsise prima hibă serioasă în paradis.

— Ce-ai citit acolo, dragul meu? întrebă Janna, privind bucăţelele de hârtie.

— Nişte sfaturi foarte idioate, replică aspru Goodman. Draga mea, te-ai gândit vreodată cu adevărat la obiceiurile căsniciei de pe planeta asta a voastră?

— Nu cred. Nu sunt bune?

— Sunt greşite, complet greşite. Le tratează pe femei ca pe jucării, ca pe nişte păpuşele pe care le dai deoparte când ai terminat joaca. Nu-ţi dai seama?

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Poţi să te gândeşti acum, îi spuse Goodman, fiindcă vor avea loc nişte schimbări şi ele vor începe chiar în căminul nostru.

— Cum crezi tu că e mai bine, iubitule, replică Janna îndatoritoare.

Îl strânse de braţ. El o sărută.

Apoi, limuzina ajunse la spaţioport şi urcară la bordul navei.

Luna lor de miere pe Doe a fost ca o scurtă şedere într-un paradis fără cusur. Minunile micuţei Luni a planetei Tranai fuseseră făcute pentru îndrăgostiţi şi numai pentru ei. Nici un om de afaceri nu venea pe Doe pentru o scurtă odihnă, nici un burlac prădător nu pândea pe cărări. Cei obosiţi, cei deziluzionaţi sau desfrânaţii fuseseră obligaţi să

găsească alte terenuri de vânătoare. Singura regulă pe Doe, respectată cu stricteţe, era doi câte doi, veseli şi îndrăgostiţi, neadmiţându-se nici un fel de altă stare.

Acesta era un obicei din Tranai pe care Goodman îl aprecia din toată inima.

Pe micuţa Lună se găseau pajişti cu iarbă înaltă şi codri adânci şi verzi pentru plimbare şi lacuri răcoroase şi întunecate în păduri şi munţi cu crestele dantelate, foarte spectaculoşi, care implorau să fie escaladaţi. Îndrăgostiţii se rătăceau mereu în păduri, spre marea lor satisfacţie; nu se rătăceau însă prea mult, fiindcă întreaga planetă putea fi înconjurată într-o singură zi. Datorită gravitaţiei nu prea mari, nimeni nu se putea îneca în lacurile întunecate, iar o cădere de pe un vârf de munte te putea înspăimânta fără a fi însă prea periculoasă.

În locurile strategice fuseseră amplasate hoteluri micuţe, cu baruri luminate discret, deservite de barmani prietenoşi cu părul alb. Erau şi peşteri întunecoase care se adânceau mult (dar niciodată prea mult) în cavernele fosforescente pline de gheţari sclipitori, pe lângă râuri subterane curgând alene, pline de peşti mari, luminoşi, cu ochi ca de foc.

Consiliul guvernamental al căsătoriilor considerase suficiente aceste atracţii simple, nemaideranjându-se să instaleze un teren de golf, bazin de înot, piste de alergări pentru cai sau alte terenuri. Şi-au spus că atunci când un cuplu ar fi dorit aceste lucruri luna de miere ar fi luat sfârşit.

Goodman şi mireasa lui au petrecut o săptămână vrăjită pe Doe şi până la urmă s-au întors pe Tranai.

După ce trecu pragul cu mireasa, purtând-o în braţe, primul gest al lui Goodman fu să scoată din priză generatorul derrsin.

— Draga mea, o atenţionă, până acum am respectat toate obiceiurile de pe Tranai, chiar şi când mi s-au părut ridicole. Acest lucru însă nu-l pot accepta. Pe Terra am fost fondatorul Comitetului pentru posibilităţi egale pentru femei în obţinerea unui loc de muncă. Acolo noi ne tratăm femeile ca pe nişte egali, camarazi, parteneri în aventura

vieţii.

— Ce concept! comentă Janna, o umbră întunecându-i chipul frumos.

— Gândeşte-te! o îndemnă Goodman. Viaţa noastră va fi mult mai plăcută trăind în acest mod, decât să fii închisă în sclavia câmpului derrsin. Nu eşti de acord?

— Tu ştii mult mai multe decât mine, dragule. Ai străbătut întreaga Galaxie, eu n-am ieşit niciodată din Port Tranai. Dacă tu zici că aşa e cel mai bine, trebuie să fie adevărat.

Fără nici o îndoială, îşi zise Goodman, era cea mai perfectă dintre femei.

Se întoarse la munca lui la Fabrica de roboţi casnici Abbag şi fu repede absorbit de un alt proiect de deteriorare. De această dată avu măreaţa idee să facă încheieturile robotului să scârţâie şi să scrâşnească. Zgomotul urma să crească valoarea robotului în termeni de iritare, făcând mai mare plăcerea distrugerii, care devenea şi mai valoroasă din punct de vedere psihologic. Domnul Abbag a fost deosebit de încântat, i-a făcut o nouă mărire de salariu şi i-a cerut să pregătească respectiva deteriorare pentru un început de producţie.

Planul iniţial al lui Goodman urmărea, pur şi simplu, să îndepărteze câteva tuburi de lubrifiere. Descoperi însă că fricţiunea ar distruge părţile vitale prea curând. Bineînţeles că asta nu s-ar fi acceptat.

Începu să facă un plan pentru un accesoriu – parte integrantă care să scârţâie şi să scrâşnească. Sunetul trebuia să fie foarte natural şi totuşi să nu provoace adevărata uzură. Trebuia să fie ieftin şi de dimensiuni mici, deoarece interiorul robotului era deja plin cu sisteme de deteriorare.

Dar Goodman văzu că micile dispozitive care produceau scârţâitul sunau artificial. Dispozitivele mai mari ori erau prea scumpe pentru a fi produse, ori nu încăpeau în carcasa robotului. Începu să lucreze mai multe seri pe săptămână, pierdu în greutate şi deveni foarte nervos.

***

Janna deveni o soţie bună şi de nădejde. Mesele erau întotdeauna gata la timp; ea găsea mereu o vorbă bună pentru el seara, şi pleca totdeauna urechea la necazurile lui. În timpul zilei ea supraveghea curăţenia făcută de roboţii casnici. Aceasta îi lua mai puţin de o oră, iar după aceea citea cărţi, făcea prăjituri, tricota şi distrugea roboţi.

Goodman începuse să fie puţin cam alarmat din cauza asta, fiindcă Janna distrugea cam trei sau patru pe săptămână. Şi totuşi, fiecare avea dreptul la o plăcere. El putea să-şi permită să-i procure alţii, deoarece obţinea maşinile la preţul fabricii.

Goodman ajunsese la un impas total când un alt designer, pe nume Dath Hergo, descoperi ceva nou. Această invenţie se baza pe un principiu contra-giroscopic şi permitea robotului să intre în cameră înclinat la zece grade. (Zece grade, spunea departamentul de cercetare, era unghiul de înclinare cel mai enervant la un robot.) Mai mult, prin folosirea unui principiu de selecţie aleatorie, robotul se împleticea agasant, ca un beţiv, la intervale neregulate – nescăpând niciodată nimic pe jos, dar părând mereu că e pe cale s-o facă.

Această invenţie a fost, natural, salutată ca un mare pas înainte în ingineria de deteriorare.

Şi Goodman descoperi că putea amplasa dispozitivul său scârţâitor chiar în mijlocul aparatului care comanda mersul împleticit. Numele lui a fost menţionat în publicaţiile de inginerie lângă cel al lui Dath Hergo.

Noua gamă de roboţi casnici Abbag era o senzaţie.

Cam pe atunci, Goodman hotărî să-şi ia liber de la slujbă şi să preia funcţia de Preşedinte Suprem al Tranaiului. Simţea că o datora acestui popor. Dacă ingeniozitatea pământenilor şi tehnica lor puteau aduce îmbunătăţiri şi în cazul unor deteriorări, ele ar aduce şi mai mari îmbunătăţiri în cazul unor îmbunătăţiri. Tranai era o semiutopie. Cu el la cârmă, s-ar putea realiza ceea ce lipsea pentru atingerea perfecţiunii.

Se duse la biroul lui Melith pentru a discuta problema.

— Cred că întotdeauna e loc pentru schimbări, spuse

Melith gânditor. Ministrul pentru imigrări stătea lângă fereastră, urmărind alene trecătorii.

— Desigur, sistemul nostru actual funcţionează de multă vreme şi chiar foarte bine. Nu ştiu cam ce vrei să îmbunătăţeşti. De exemplu nu există crimă…

— Asta fiindcă aţi legalizat-o, declară Goodman. Pur şi simplu aţi ocolit problema.

— Noi nu vedem lucrurile aşa. Nu există sărăcie…

— Fiindcă toată lumea fură. Iar cu bătrânii n-aveţi probleme deoarece guvernul îi transformă în cerşetori. Zău că e loc pentru schimbări şi îmbunătăţiri.

— Eu ştiu, poate că da, zise Melith. Dar eu cred… se opri brusc, se repezi la perete şi luă puşca. Uite-l!

Goodman se uită pe geam. Un om, în aparenţă la fel ca toţi ceilalţi, trecea pe trotuar. Auzi un declic înfundat şi-l văzu pe om clătinându-se, apoi căzând pe caldarâm.

Melith îl împuşcase cu arma care avea surdină.

— De ce-ai făcut-o? îngăimă Goodman.

— Asasin potenţial, spuse Melith.

— Poftim?

— Sigur. Aici nu avem crime pe faţă, dar, fiind vorba de oameni, avem de-a face cu asasini potenţiali.

— Ce-a făcut ca să fie considerat astfel?

— A omorât cinci oameni, declară Melith.

— Dar – la naiba, omule, nu e drept! Nu l-aţi arestat, nu l-aţi judecat, n-a beneficiat de sfatul unui avocat…

— Cum puteam face asta? întrebă Melith uşor agasat. Nu avem poliţie ca să aresteze oamenii şi nu posedăm un sistem juridic. Dumnezeule, doar nu-ţi închipuiai c-o să-l las să plece liniştit! Definiţia noastră pentru asasini este omul care ucide zece victime, şi el era pe cale s-o facă. Nu puteam sta fără să fac nimic. Datoria mea e să-i protejez pe oameni. Te asigur că am făcut cercetări amănunţite.

— Nu e drept! ţipă Goodman.

— Cine a spus că e? ţipă Melith la rândul lui. Ce legătură are *dreptatea* cu utopia?

— O legătură implicită! Goodman se calmă cu oarecare efort. Dreptatea este fundamentul demnităţii umane,

dorinţa oamenilor de a…

— Acum te joci cu cuvintele şi atât, spuse Melith cu obişnuitul său zâmbet binevoitor. Încearcă să fii realist. Noi am creat utopia pentru *oameni,* nu pentru sfinţi, care n-au nevoie de aşa ceva. Trebuie să acceptăm deficienţele caracterului uman, nu să pretindem că ele nu există. În gândirea noastră, un aparat poliţienesc şi un sistem juridico-legal ar tinde să creeze atmosfera propice pentru crimă şi acceptare a crimei. Crede-mă, e mai bine să nu accepţi deloc posibilitatea crimei. Marea majoritate a populaţiei te va aproba.

— Dar când apare crima, aşa cum se întâmplă inevitabil…

— Apare numai potenţialitatea, insistă Melith cu încăpăţânare. Şi chiar şi asta e mult mai rară decât îţi închipui. Când apare, ne ocupăm imediat şi fără complicaţii.

— Şi dacă omori pe altcineva?

— Nu avem cum greşi. Nu-i nici un pericol să ne înşelăm.

— Cum?

— Fiindcă cineva indicat de o oficialitate guvernamentală este, prin definiţie şi printr-o lege nescrisă, un criminal potenţial.

Marvin Goodman rămase o vreme tăcut. Apoi spuse:

— Văd că guvernul are mai multă putere decât credeam la început.

— Are, acceptă Melith, dar nu atât de multă cât îţi închipui acum.

Goodman zâmbi ironic.

— Preşedinţia Supremă mai e disponibilă pentru mine?

— Sigur că da, şi fără nici un fel de obligaţii. O vrei?

Goodman medită profund preţ de o clipă! Chiar o voia? Păi, cineva trebuia să conducă. Cineva trebuia să protejeze oamenii. Cineva trebuia să facă oarece reforme în acest balamuc utopic.

— Da, o vreau.

Uşa se trânti de perete şi Preşedintele Suprem Borg năvăli înăuntru.

— Minunat! Splendid! Te poţi muta chiar azi în Palatul

Naţional. Împachetasem de o săptămână, aşteptând să te hotărăşti.

— Trebuie probabil să îndeplinim nişte formalităţi…

— Nici o formalitate, turui Borg, cu faţa strălucind de sudoare. Nici una. Tot ce avem de făcut este predarea Sigiliului Prezidenţial; apoi mă duc jos, scot numele meu de pe liste şi-l trec pe al tău.

Goodman îl privi pe Melith. Chipul rotund al ministrului pentru imigraţie era lipsit de expresie.

— Foarte bine! spuse Goodman.

Borg apucă Sigiliul Prezidenţial, începu să-l scoată de la gât…

Fără veste, acesta explodă violent.

Goodman privea îngrozit la capul lui Borg, roşu şi sfărâmat. Preşedintele Suprem se clătină, apoi alunecă pe podea.

Melith îşi scoase haina şi o aruncă peste capul lui Borg. Goodman se dădu înapoi, găsi un scaun şi se prăbuşi în el. Gura i se deschidea, dar fără să scoată nici un sunet.

— Ce păcat, rosti Melith. Mai avea aşa puţin până la sfârşitul mandatului. L-am avertizat să nu aprobe construirea noului spaţioport. Cetăţenii nu vor fi de acord, i-am spus. Dar el era sigur că le-ar plăcea să aibă două spaţioporturi. Ei bine, s-a înşelat.

— Vrei să spui… adică… cum… ce…

— Toate oficialităţile guvernamentale, explică Melith, poartă insigna oficială care conţine o cantitate tradiţională de tessium, un exploziv de care poate ai auzit. Încărcătura explozivă este comandată din Cabina Cetăţeanului. Orice cetăţean are acces la cabină, cu scopul de a-şi exprima dezaprobarea faţă de guvern. Melith oftă. Acest lucru se va transmite în posteritate ca o pată neagră pe memoria bietului Borg.

— Îi lăsaţi pe cetăţeni să-şi exprime dezacordul aruncând în aer oficialităţile? bâigui Goodman uluit.

— E singurul mod care înseamnă ceva, replică Melith. Verifică şi cântăreşte. Aşa cum cetăţenii sunt în mâinile noastre şi noi suntem în mâinile lor.

— Iată *de ce* voia el ca eu să-i preiau mandatul. De ce nu mi-a spus nimeni?

— N-ai întrebat, spuse Melith cu o umbră de zâmbet. Nu mai fi aşa îngrozit. Să ştii că asasinatul e întotdeauna posibil, pe orice planetă, sub orice guvern. Noi încercăm să-l facem constructiv. În acest sistem, cetăţenii nu pierd niciodată legătura cu guvernul, iar acesta nu încearcă niciodată să-şi asume puteri dictatoriale. Şi cum toată lumea ştie că poate recurge la Cabina Cetăţeanului, vei fi surprins cât de cumpătat e folosită. Există, desigur şi capete înfierbântate…

Goodman se ridică în picioare şi porni spre uşă, fără a privi spre cadavrul lui Borg.

— Nu mai vrei Preşedinţia? întrebă Melith.

— Nu!

— Aşa sunteţi voi, toţi Pământenii, remarcă Melith trist. Vreţi responsabilitate numai dacă nu presupune riscul. Asta e o atitudine greşită pentru a conduce un guvern.

— Poate că ai dreptate, spuse Goodman. Mă bucur însă că am aflat la timp.

Se grăbi spre casă.

Era foarte tulburat când intră. Era oare Tranai o utopie sau o casă de nebuni de dimensiunile unei planete întregi? Era o diferenţă aşa mare? Pentru prima oară în viaţă, Goodman se întreba dacă merita sau nu să trăieşti într-o societate utopică. Nu era mai bine să tinzi spre perfecţiune decât s-o posezi? Să ai idealuri mai curând decât să trăieşti conform lor? Dacă dreptatea era o eroare, nu era eroarea mai bună decât adevărul?

Sau era? Goodman arăta ca un tânăr trist şi confuz când pătrunse în casă şi-şi găsi soţia în braţele altui bărbat.

***

În ochii lui scena avea înfricoşătoarea claritate a mişcării cu încetinitorul. Jannei păru să-i trebuiască o veşnicie ca să se ridice în picioare, să-şi aranjeze îmbrăcămintea mototolită şi să rămână cu gura căscată privindu-l. Bărbatul – un tip înalt, arătos, pe care Goodman nu-l mai văzuse niciodată – păru prea surprins ca să vorbească. Făcea

gesturi mărunte, inutile, netezindu-şi poalele hainei şi trăgându-şi mânecile în jos.

Apoi, omul schiţă un început de zâmbet.

— Ei bine! comentă Goodman.

În condiţiile date nu era mare lucru, dar avu efect. Janna începu să plângă.

— Îmi pare grozav de rău, murmură bărbatul. Nu te aşteptam să vii câteva ore bune de acum încolo. Probabil că ai fost şocat. Îmi pare foarte rău.

Singurul lucru pe care nu-l aştepta şi nici nu-l dorea era simpatia acestui amant ocazional al nevestei. Îl ignoră şi-şi îndreptă privirea spre Janna, care plângea.

— Ei bine, la ce te aşteptai? ţipă Janna deodată la el. Am fost nevoită s-o fac! Tu nu mă iubeai!

— Eu nu te iubeam? Cum poţi spune aşa ceva?

— Se vedea din felul în care mă tratai!

— Te-am iubit foarte mult, Janna, replică el încet.

— Nu-i adevărat! scrâşni ea, aruncându-si capul spre spate. Uită-te cum m-ai tratat. M-ai ţinut aici tot timpul, zilnic, *să fac curăţenie, să gătesc, să te aştept.* Marvin, *simţeam* cum îmbătrânesc. Zi după zi, aceeaşi rutină idioată. Iar în majoritatea timpului, când veneai acasă, erai prea obosit ca să mă observi. Nu puteai vorbi decât despre tâmpiţii tăi de roboţi. Mă *consumam* de pomană, Marvin, mă consumam!

Dintr-o dată, lui Goodman îi veni ideea că Janna n-ar fi fost imposibil să fie o dezechilibrată. Foarte blând, i se adresă:

— Dar, Janna, aşa e viaţa. Un soţ şi o soţie stabilesc o prietenie. Ei îmbătrânesc împreună, unul lângă altul. Nu poate fi frumos tot timpul…

— Ba se poate! Încearcă să înţelegi, Marvin. Se poate pe Tranai – pentru o femeie!

— E imposibil! spuse Goodman.

— Pe Tranai, o femeie se aşteaptă la o viaţă de plăceri. E dreptul ei, aşa cum bărbaţii au drepturile lor. Ea se aşteaptă să iasă din stază şi să găsească imediat o petrecere în pregătire sau o plimbare pe clar de lună, o

partidă de înot sau un film. Începu să plângă iar. Dar *tu* erai atât de deştept… *Tu* trebuia să schimbi totul. Nu trebuia să am încredere într-un Pământean.

Celălalt bărbat oftă şi aprinse o ţigară.

— Ştiu că n-ai ce face, Marvin, eşti de pe altă planetă, continuă Janna. Dar vreau să mă înţelegi. Dragostea nu e totul. O femeie trebuie să fie şi practică. Aşa cum mergeau lucrurile, aş fi îmbătrânit – în timp ce toate prietenele mele ar fi rămas încă tinere.

— Încă tinere? repetă Goodman pierdut.

— Desigur, interveni bărbatul. O femeie nu îmbătrâneşte în câmpul derrsin.

— Dar toată treaba este oribilă, constată Goodman. Soţia mea ar fi încă tânără când eu voi fi ajuns bătrân.

— Exact atunci ai aprecia o femeie tânără, comentă Janna.

— Dar tu? întrebă Goodman. Ai aprecia un bătrân?

— El încă nu înţelege, aprecie bărbatul.

— Marvin, *încearcă.* Încă nu e clar? Toată viaţa ta ai avea o femeie tânără şi frumoasă a cărei unică dorinţă ar fi să-ţi facă pe plac. Şi când vei muri – nu mă privi aşa şocat, dragule; toată lumea moare –, când vei muri, eu voi fi încă tânără şi prin lege îţi voi moşteni toţi banii.

— Încep să înţeleg, se trezi Goodman. Bănuiesc că asta e o altă fază acceptată în viaţa de pe Tranai – tânăra văduvă bogată, care-şi poate vedea în continuare de plăcerile ei.

— Normal. În felul ăsta, totul e minunat pentru toată lumea. Bărbatul are o soţie tânără pe care o vede numai când vrea. Are libertate completă şi o casă frumoasă. Femeia e scutită de toate datoriile, plicticoase ale vieţii obişnuite şi, atunci când încă se poate bucura de plăceri, are averea necesară.

— Trebuia să-mi spui, se plânse Goodman.

— Credeam că ştii, replică Janna, dacă ai afirmat că ai o soluţie mai bună. Dar văd acum că n-ai fi înţeles, niciodată, fiindcă eşti prea naiv – deşi, recunosc, e trăsătura principală a farmecelor tale. Zâmbi nostalgic. În afară de asta, dacă-ţi spuneam, nu l-aş mai fi cunoscut pe Rondo.

Bărbatul se înclină uşor.

— Lăsam prin gospodării mostre pentru Confecţiile Greth. Îţi închipui ce surprins am fost când am întâlnit femeia asta tânără *care nu se afla în stază.* A fost ca un basm devenit realitate. Niciodată nu te aştepţi ca vechile legende să se adeverească, aşa că trebuie să recunoşti că atunci când ele devin reale, intervine o oarecare plăcere.

— Îl iubeşti? întrebă Goodman cu greutate.

— Da, recunoscu Janna. Lui Rondo îi pasă de viaţa mea. Mă va ţine în stază destul timp ca să recuperez ce am pierdut. E un sacrificiu din partea lui, însă Rondo are un caracter generos.

— Dacă aşa stau lucrurile, făcu Goodman întunecat, n-am de gând să te împiedic. La urma urmei sunt o fiinţă civilizată. Poţi să divorţezi.

Încrucişă braţele pe piept, simţindu-se, dintr-o dată tolerant şi nobil. Era însă conştient, în adâncul sufletului, că hotărârea asta nu izvora atât din sentimentele sale nobile, cât dintr-un dezgust brusc şi violent pentru toate lucrurile de pe Tranai.

— Aici nu există divorţ, îl atenţionă Rondo.

— Nu? Goodman simţi un fior rece pe şira spinării.

Un pistol apăru în mâna lui Rondo.

— Ştii, ar fi prea mare bătaie de cap cu oamenii care şi-ar băga nasul peste tot. Nu există decât un singur mod de a schimba starea maritală.

— Dar e revoltător! izbucni Goodman, trăgându-se înapoi. E împotriva oricărei decenţe!

— *Nu* şi dacă soţia o doreşte. Şi ăsta, în cele din urmă, e un alt motiv excelent pentru a-ţi ţine soţia în stază. Am permisiunea ta, draga mea?

— Iartă-mă, Marvin! îl rugă Janna. Închise ochii. Da!

Rondo întinse mâna cu pistolul. Fără a pierde o clipă, Goodman se aruncă cu capul înainte pe cea mai apropiată fereastră.

Împuşcătura lui Rondo trecu pe lângă el.

— Ia uite! strigă Rondo. Fii bărbat, ce naiba! Primeşte-ţi soarta cum se cuvine!

Goodman aterizase cu toată greutatea pe un umăr. S-a ridicat fulgerător, alergând, şi al doilea foc al lui Rondo i-a trecut pe lângă braţ. Apoi s-a ascuns în spatele unei case, fiind în siguranţă pentru moment. Nu s-a mai oprit să se gândească. Gonind cât îl ţineau puterile, se îndreptă spre spaţioport.

Din fericire, o navă se pregătea de plecare şi-l duse până la g'More. De acolo telegrafie pe Tranai ca să-şi recapete fondurile şi cumpără bilet pentru Higastomeritreia, unde autorităţile l-au acuzat că e spion Ding. Acuzaţia n-a durat prea mult, fiindcă dinganii erau o rasă amfibie şi Goodman a fost cât pe ce să se înece demonstrând, spre satisfacţia tuturor, că el nu putea respira decât aer.

Un transport l-a dus pe planeta dublă Mvanti, trecând de Seves, Olgo şi Mi. A angajat un pilot particular care l-a transportat pe Bellismoranti, unde începea influenţa Terrei. De acolo, o cursă locală l-a dus dincolo de Vârtejul Galactic şi, după opririle la Oyster, Lekung, Pankang, Inchang şi Machang, a ajuns la Tung-Bradar IV.

Banii i se terminaseră, dar era practic la o aruncătură de băţ de Pământ, din punctul de vedere al distanţelor astronomice. A reuşit să ajungă pe Oume şi de acolo pe Legis II. Acolo, Societatea de ajutorare a călătorilor spaţiali i-a aranjat o cuşetă şi în final a ajuns înapoi pe Pământ.

***

Goodman s-a stabilit în Seakirk, New Jersey, unde omul e în perfectă siguranţă dacă-şi plăteşte impozitele. Are funcţia de tehnician-şef în robotică la Corporaţia de construcţii Seakirk şi s-a însurat cu o fată scundă şi brunetă, care se vede că-l adoră, deşi rar o lasă să iasă din casă.

El şi Căpitanul Savage merg frecvent la Barul Moonlight al lui Eddie, beau mai multe pahare de *Tranai special* şi vorbesc de Binecuvântata Tranai, unde a fost găsită Calea şi Omul nu mai e dependent de Roată. În astfel de ocazii, Goodman se plângea de crizele sale – contactase o uşoară malarie spaţială – din cauza cărora nu mai putea călători în spaţiu şi nu se mai putea întoarce pe Tranai.

Întotdeauna se bucură de un public admirativ în aceste seri răscolitoare de amintiri.

Recent, Goodman a organizat cu ajutorul Căpitanului Savage Liga din Seakirk pentru a se interzice votul femeilor. Ei sunt singurii membri, dar, cum spune Goodman, când a reprezentat aceasta un impediment pentru un cruciat?

PERMIS PENTRU CRIMĂ

Lui Tom Pescarul nici nu-i dădea prin cap că era pe cale să înceapă o carieră criminală. Se făcuse dimineaţă. Soarele cel mare şi roşu se afla chiar deasupra orizontului, trăgând după sine şi pe camaradul lui mic şi galben. Satul, micuţ şi îngrijit, unicul punct alb pe întinderea verde a planetei, sclipea sub cei doi sori la mijloc de vară.

Tom tocmai se trezise în cabana lui. Era un tânăr înalt şi bronzat, cu ochii migdalaţi ai tatălui şi cu atitudinea indolentă faţă de orice efort moştenită de la maică-sa. Nu se grăbea; nu putea fi vorba de pescuit până la ploile de toamnă, deci un pescar n-avea nimic serios de lucru. Până la toamnă urma să trândăvească şi să-şi repare undiţele.

— Trebuie să aibă acoperiş roşu! îl auzi strigând afară pe Billy Zugravul.

— Bisericile n-au *niciodată* acoperişuri roşii, ţipă şi Ed Ţesătorul.

Tom se încruntă. Nefiind chiar el implicat, uitase de schimbările petrecute în ultimele săptămâni. Trase o pereche de nădragi şi ieşi să se preumble prin sat.

Primul lucru care-i atrase atenţia când intră în piaţă era un anunţ mare, nou, pe care scria: STRĂINILOR NU LE ESTE PERMISĂ INTRAREA ÎN ORAŞ. Nu era nici un străin pe întreaga planetă New Delaware. Nu exista nimic în afară de pădure şi acest unic sat. Anunţul era doar o declaraţie de politică.

Piaţa ca atare conţinea o biserică, o închisoare şi un oficiu poştal, toate construite în ultimele două săptămâni şi orânduite într-un şir îngrijit cu faţa spre târg. Nimeni nu ştia ce trebuinţă au aceste clădiri; satul se descurcase foarte bine şi fără ele timp de peste două sute de ani. Acum însă, desigur, ele fuseseră construite.

Ed Ţesătorul stătea în faţa noii biserici cu privirea mijită îndreptată în sus. Billy Zugravul stătea cocoţat într-un echilibru fragil pe acoperişul abrupt al bisericii, cu mustaţa lui blondă zburlită a indignare. Se adunase un mic grup de

gură-cască.

— La naiba, omule, spunea Billy Zugravul. Îţi repet c-am citit asta săptămâna trecută. Acoperişul alb e în regulă. Cel roşu niciodată.

— Confunzi cu altceva, îi răspunse Ţesătorul. Tu ce părere ai, Tom?

Tom dădu din umeri, neavând nici o părere. În acelaşi moment năvăli primarul, transpirând din belşug, cu cămaşa atârnându-i peste burdihanul cât toate zilele.

— Dă-te jos! îi ordonă lui Billy. Am căutat adineauri. E vorba de micuţa clădire roşie a şcolii, nu a bisericii.

Billy părea furios. Fusese întotdeauna genul morocănos, ca toţi zugravii din familia sa. Dar de când primarul îl făcuse şeful poliţiei săptămâna trecută, devenise de-a dreptul pătimaş.

— N-avem nici o clădire micuţă a şcolii, îl contrazise Billy pe când se afla la jumătatea scării.

— Va trebui să construim una, se încăpăţână primarul. Şi mai trebuie să ne grăbim.

Privi spre cer. Involuntar, mulţimea ridică ochii în sus. Dar încă nu se vedea nimic.

— Unde sunt fraţii Dulgher? întrebă primarul. Sid, Sam, Marv – unde sunteţi?

Capul lui Sid Dulgherul apăru din mulţime. Mai era încă în cârje de luna trecută, când căzuse dintr-un copac unde căuta ouă de turturică: nici unul din familie nu făcea doi bani când era vorba de căţărat în copaci.

— Ceilalţi băieţi sunt la crâşma lui Ed Bere, îl informă Sid.

— Păi unde să fie în altă parte? făcu Marv Barcagiu din mulţime.

— Să-i aduni tu, zise primarul. Trebuie să construiască o şcoală micuţă, repede. Spune-le s-o ridice lângă închisoare. Se întoarse spre Billy Zugravul, care coborâse între timp pe pământ. Billy, să vopseşti clădirea într-un roşu intens, pe dinăuntru şi pe dinafară. E foarte important.

— Când capăt o insignă de şef de poliţie? întrebă Billy. Am citit că şefii de poliţie primesc întotdeauna aşa ceva.

— Fă-ţi singur una, îl sfătui primarul. Îşi tamponă faţa cu

poalele cămăşii. Tare-i cald! Oare de ce n-o fi putut inspectorul să vină iarna?... Tom!... Tom Pescarul! Am o treabă importantă pentru tine. Vino-ncoa să-ţi povestesc totul pe-ndelete.

Îl luă pe Tom pe după umeri şi se îndreptară spre cabana primarului, pe lângă târgul pustiu, mergând pe singurul drum pavat al satului. În trecut fusese un drum de ţară, plin de noroi. Dar trecutul fusese dat deoparte acum două săptămâni şi drumul era acum pavat cu bucăţi de piatră sfărâmată. Mersul în picioarele goale devenise atât de incomod, încât sătenii o luau pur şi simplu pe pajişti. Cu toate astea, primarul mergea pe el din principiu.

— Ascultă, Primarule, eu sunt în vacanţă...

— Acum nu poţi avea nici o vacanţă, replică primarul. Nu *acum.* Poate sosi în orice zi.

Îl lăsă pe Tom să intre în cabana lui şi se aşeză în fotoliul mare, care fusese împins cât mai aproape de radioul interstelar.

— Tom, îl luă primarul direct, ce-ai zice să fii criminal?

— Nu ştiu, făcu Tom. Ce e un criminal?

Foindu-se încurcat pe fotoliu, primarul puse o mână pe radio pentru a fi mai autoritar.

— Păi, e cam aşa! spuse şi începu să-i explice.

Tom ascultă, dar cu cât afla mai multe, cu atât îi plăcea mai puţin.

Toată vina o purta radioul interstelar, hotărî el. De ce nu fusese cu adevărat stricat?

Nimeni n-ar fi crezut că putea funcţiona. Adunase praful în biroul mai multor primari în şir, timp de generaţii întregi, fiind ultima legătură mută cu Pământul-Mamă. Acum două sute de ani, Pământul comunicase cu New Delaware şi cu Ford IV, cu Alpha Centauri, Nueva Espana şi cu celelalte colonii care alcătuiau Democraţiile Unite ale Pământului. Apoi, orice legătură se oprise.

Pe Pământ părea să fi izbucnit un război. New Delaware, cu singurul său sat, era prea mic şi prea îndepărtat pentru a lua parte la el. Aşteptau ştiri, dar nu veni nici o ştire. Apoi, ciuma lovise satul şi măturase trei sferturi din locuitori.

Cu încetul, satul s-a vindecat, sătenii au adoptat moduri proprii de a face lucrurile. Au uitat de Pământ.

Trecuseră două sute de ani.

Şi dintr-o dată, acum două săptămâni, vechiul radio a căpătat viaţă tuşind zgomotos. Ore întregi a mârâit şi a scrâşnit, iar sătenii s-au adunat în jurul casei primarului.

În sfârşit s-au auzit şi nişte vorbe:

— … mă auzi, New Delaware? Mă auzi?

— Da, da, te auzim, răcni primarul.

— Colonia mai există?

— Desigur, făcu mândru primarul.

Vocea deveni severă şi oficială.

— N-au mai fost contactate coloniile din spaţiu de o bună bucată de vreme, din cauza tulburărilor existente aici. Acum s-a terminat, cu excepţia unor mici amănunte. Voi de pe New Delaware sunteţi încă o colonie a Imperiului Pământean şi vă conformaţi legilor lui. Recunoaşteţi acest statut?

Primarul ezită. Toate cărţile se refereau la Pământ sub numele de Democraţiile Unite. Ei bine, în două secole titlurile se puteau schimba.

— Suntem încă supuşii Pământului, replică Primarul cu demnitate.

— Excelent. Asta ne scuteşte de trimiterea unei forţe expediţionare. Un inspector de-al nostru va fi dirijat spre voi din punctul cel mai apropiat, pentru a se convinge că vă aliniaţi la obiceiurile, instituţiile şi tradiţiile de pe Pământ.

— Cum? întrebă primarul îngrijorat.

Vocea severă luă un ton mai ascuţit:

— Desigur vă daţi seama că în Univers nu e loc decât pentru o singură specie inteligentă – Omul! Toţi ceilalţi trebuie suprimaţi, desfiinţaţi, anihilaţi. Nu putem tolera ca străinii să se amestece printre noi. Sunt sigur că înţelegi, Generale!

— Eu nu sunt general. Eu sunt primar.

— Tu eşti cel care conduce, nu?

— Da, dar…

— Atunci eşti general. Dă-mi voie să continuu. În această

Galaxie nu e loc pentru străini. De nici un fel! Nu e loc nici pentru culturi umane deviate, care prin definiţie sunt străine. E imposibil să administrezi un imperiu când fiecare face ce-i trece prin cap. Trebuie să fie ordine *cu orice preţ.*

Primarul înghiţi cu noduri şi rămase cu ochii pironiţi la aparat.

— Asigură-te că eşti conducătorul unei colonii a Pământului, Generale, fără devieri radicale de la normă precum liberul arbitru, amorul liber, alegerile libere sau orice altceva din lista de interdicţii. Acele lucruri sunt *străine* şi suntem foarte severi în legătură cu străinii. Pune-ţi colonia în ordine, Generale. Inspectorul vă va vizita cam în două săptămâni. Asta-i tot.

Se ţinu imediat o adunare a sătenilor pentru a hotărî cum să se conformeze mai bine mandatului Pământean. Nu putură decât să imite în grabă modelul Pământean, aşa cum scria în cărţile lor vechi.

— Nu pricep de ce trebuie neapărat un criminal, făcu Tom.

— E o parte foarte importantă a societăţii Pământene, explică primarul. Toate cărţile sunt de acord în privinţa asta. Criminalul e la fel de important ca poştaşul, de exemplu, sau ca şeful poliţiei. Spre deosebire de ei, criminalul e angajat într-o activitate antisocială. El acţionează *împotriva* societăţii. Tom. Dacă nu avem oameni care să lucreze *împotriva* societăţii, cum putem avea oameni care să lucreze *pentru* ea? În cazul ăsta ei nu ar avea nici un rol.

Tom scutură din cap.

— Eu nu pricep şi gata.

— Fii rezonabil, Tom. Trebuie neapărat să avem aici lucruri pământene; ca de pildă drumuri pavate. Toate cărţile menţionează asta. Apoi biserici, şcoli, închisori. Şi în toate cărţile se menţionează crima.

— Nu vreau s-o fac, se împotrivi Tom.

— Pune-te în situaţia mea, îl imploră primarul. Vine inspectorul şi face cunoştinţă cu Billy Zugravul, şeful nostru de poliţie. Cere să vadă închisoarea. Apoi spune: „Nici un

arestat?” Eu răspund: „Desigur că nu. Noi aici nu am avut nici o crimă.” „Nici o crimă? o să se strâmbe. Dar în coloniile Pământului există întotdeauna crimă. Doar ştiţi asta.” „Nu ştim, răspund eu. Nici nu ştiam ce e până n-am căutat sensul cuvântului săptămâna trecută.” „Atunci de ce-aţi făcut o închisoare? mă întreabă. De ce-aţi numit un şef de poliţie?”

Primarul se opri să răsufle.

— Înţelegi? Totul se duce de râpă. Va vedea imediat că noi nu semănăm cu adevărat cu pământenii. Că ne prefacem. Că suntem *străini.*

— Hmmm! făcu Tom, impresionat fără să vrea.

— În felul ăsta, continuă repede primarul, pot spune: „Desigur, avem crime şi aici, exact ca pe Pământ. Avem o combinaţie de hoţ şi asasin. Bietul de el a luat obiceiuri rele din cauza lipsei de educaţie şi nu se poate adapta. Şeful nostru de poliţie are totuşi nişte indicii. Ne aşteptăm la o arestare în decurs de douăzeci şi patru de ore. Îl vom băga la închisoare, apoi îl vom reabilita.”

— Ce înseamnă „a reabilita”? întrebă Tom.

— Nu sunt sigur. Asta va fi însă grija mea când voi ajunge la faza respectivă. Acum însă vezi cât de necesară e crima?

— Cred că da, dar de ce eu?

— N-am pe altcineva. Iar tu ai ochii înguşti. Criminalii au întotdeauna ochii înguşti.

— Nu sunt *chiar aşa* înguşti. Nu sunt mai înguşti decât ai lui Ed Ţesătorul.

— Tom, te rog, zise primarul. Fiecare dintre noi are rolul său. Vrei să ne ajuţi, nu-i aşa?

— Cred că da, repetă Tom obosit.

— Perfect. Vei fi criminalul nostru. Uite, legalizăm treaba.

Îi întinse lui Tom un document. Pe el scria aşa: PERMIS PENTRU CRIMĂ. *Facem cunoscut tuturor prin prezenta că Tom Pescarul este hoţ şi asasin cu autorizaţie în regulă. În consecinţă i se cere să se Furişeze pe Cărări Dosnice, să Frecventeze Locuri cu Reputaţie Proastă şi să Încalce Legea.*

Tom citi de două ori, apoi întrebă:

— Care lege?

— Te anunţ eu de îndată ce voi inventa legile, îl domoli primarul. Toate coloniile Pământului au legi.

— Dar eu ce trebuie *să fac?*

— Furi şi ucizi. Nu cred că e prea greu.

Primarul se duse la bibliotecă şi scoase volumele vechi intitulate *Psihologia Ucigaşului* şi *Studii ale Motivaţiei Hoţului.*

— Aici găseşti tot ce trebuie să ştii. Fură cât vrei. Totuşi, o crimă ar trebui să fie suficientă. N-are rost să exagerezi.

— Bine, aprobă Tom. Văzând şi făcând.

Luă cărţile şi se întoarse acasă la el.

Era foarte cald şi toată discuţia despre crimă îl zăpăcise şi-l epuizase. Se întinse pe pat şi începu să studieze vechile cărţi.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră! strigă Tom, frecându-şi ochii obosiţi.

Marv Dulgherul, cel mai în vârstă şi cel mai înalt dintre roşcovanii fraţi Dulgher, intră, urmat de bătrânul Jed Fermierul. Duceau un sac mic.

— Tu eşti criminalul oficial, Tom? întrebă Marv.

— Aşa se pare.

— Atunci asta e pentru tine.

Puseră sacul pe podea şi scoaseră din el un satâr, două cuţite, o suliţă scurtă, o măciucă şi un ciomag.

— Ce sunt toate astea? întrebă Tom ridicându-se în capul oaselor.

— Arme, bineînţeles, spuse Jed Fermierul cu năduf. Nu poţi fi criminal adevărat fără arme.

Tom se scărpină în cap.

— Chiar aşa?

— Ar trebui să începi să te descurci şi singur, continuă fermierul cu nerăbdare. Doar n-o să facem noi totul pentru tine.

Marv Dulgherul îi făcu cu ochiul.

— Jed e necăjit fiindcă primarul l-a făcut poştaş.

— O să-mi fac treaba, îi asigură Jed. Doar că nu-mi place că sunt nevoit să scriu toate scrisorile alea.

— Nu poate fi aşa greu, insinuă Marv cu parşivenie. Poştaşii o fac pe Pământ şi acolo sunt mult mai mulţi oameni. Succes, Tom!

Plecară.

Tom se aplecă şi examină armele. Ştia ce sunt, cărţile vechi erau pline cu descrierea lor. Numai că nimeni nu folosise vreodată o armă pe New Delaware. Singurele animale de pe planetă erau mici şi cu blană, hrănindu-se cu iarbă. Să îndrepte o armă împotriva unui consătean – de ce ar face cineva una ca asta?

Luă unul dintre cuţite. Era rece. Atinse vârful. Era ascuţit.

Tom începu să măsoare podeaua în lung şi-n lat; privind armele. Îi dădeau un simţământ ciudat, de gol adânc în stomac. Nu mai avea nici o îndoială; se pripise în acceptarea slujbei.

N-avea însă nici un rost să se gândească acum. Mai primise şi toate cărţile alea. Urma să le citească. După aceea, poate că-şi va face o oarecare idee despre toată treaba.

***

Citi mai multe ore, oprindu-se numai pentru a mânca ceva uşor de prânz. Cărţile erau destul de inteligibile; diferitele metode criminale erau explicate clar, uneori cu diagrame. Doar că întregul lucru n-avea sens. Care era scopul crimei? Cine profita de pe urma ei? Ce avantaj aveau oamenii din asta?

Cărţile nu explicau aşa ceva. Le frunzări, privind fotografiile chipurilor de criminali. Păreau foarte serioşi şi convinşi, extrem de conştienţi de semnificaţia activităţii lor pentru societate.

Tom ar fi dorit să afle care e acea semnificaţie. Probabil că l-ar fi ajutat foarte mult.

— Tom? îl auzi pe primar strigându-l de afară.

— Sunt aici, Primarule, îl asigură el.

Uşa se deschise şi primarul băgă capul înăuntru. În spatele lui se aflau Jane Fermier, Mary Barcagiu, şi Alice Bucătar.

— Ce zici, Tom? întrebă primarul.

— Ce să zic?

— Ce-ai zice să te apuci de lucru?

Tom schiţă un zâmbet stângaci.

— Asta şi aveam de gând. Citeam cărţile astea, încercând să-mi dau seama.

Cele trei femei de vârstă mijlocie îl fixară cu privirea şi Tom se opri încurcat.

— Pierzi vremea citind, îl înţepă Alice Bucătar.

— Toată lumea e afară, munceşte, interveni Jane Fermier.

— Ce mare scofală e să furi? îl provocă Mary Barcagiu.

— E adevărat, turnă gaz peste foc primarul. Inspectorul ăla poate fi aici cât de curând şi noi n-avem nici o crimă să-i arătăm.

— Bine, bine, făcu Tom.

Înfipse un cuţit şi un ciomag la cingătoare, puse sacul în buzunar – pentru pradă – şi porni.

Încotro să se ducă oare? Era în mijlocul după-amiezii. Târgul, locul cel mai potrivit pentru furt, se va goli până seara. Şi nu voia să comită nici un furt la lumina zilei. Părea neprofesional.

Desfăcu permisul pentru crimă şi-l citi de la un cap la altul. *I se cere să frecventeze Locuri cu Reputaţie Proastă…*

Asta era! Va frecventa un local cu reputaţie proastă. Acolo va putea face planuri, ca să intre în atmosferă. Din păcate însă, satul nu prea oferea multe posibilităţi de alegere. Nu existau decât Micul Restaurant, condus de surorile văduve Ames, Cafeneaua lui Jeff Hem şi, în sfârşit, Cârciuma lui Ed Bere.

Localul lui Ed trebuia să meargă.

Cârciuma era o cabană foarte asemănătoare cu celelalte din sat. Avea o cameră mare pentru oaspeţi, o bucătărie şi odaia unde dormea familia. Nevasta lui Ed gătea şi păstra localul cât putea de curat, ţinând seama de faptul c-o dureau mereu şalele. Ed servea băutura. Era un bărbat palid, cu privirea somnoroasă şi un talent deosebit de a fi mereu îngrijorat.

— Bună, Tom, îl întâmpină Ed. Aud că eşti răufăcătorul

nostru.

— Aşa e, recunoscu Tom. Dă-mi o *pericolă.*

Ed Bere îi servi băutura nealcoolică din extract de rădăcini şi rămase îngrijorat în dreptul mesei lui.

— Cum de n-ai plecat la furat, Tom?

— Fac planuri. Permisul meu afirmă că trebuie să frecventez locuri cu proastă reputaţie. De-aia sunt aici.

— Frumos, n-am ce zice! rosti Ed Bere trist. Ăsta nu-i un loc cu reputaţie proastă, Tom.

— La tine se mănâncă cel mai prost din întregul sat, sublinie Tom.

— Ştiu. Nevastă-mea nu ştie să gătească. Dar avem în schimb o atmosferă prietenească. Oamenilor le place.

— Lucrurile s-au schimbat, Ed. Cârciuma ta va fi cartierul meu general.

Umerii lui Ed Bere se lăsară în jos.

— Încearcă să faci un local plăcut, mormăi el. Şi capeţi numai mulţumiri.

Se întoarse la bar.

Tom se apucă să se gândească. I se părea uluitor de dificil. Cu cât se străduia mai mult, cu atât îi reuşea mai puţin. Nu se lăsa însă.

Trecu o oră. Richie Fermierul, fiul cel mai mic al lui Jed, băgă capul pe uşă.

— Încă n-ai furat nimic, Tom?

— Nu încă, bombăni Tom, ghemuit peste masă şi încă pe gânduri.

După-amiaza înfierbântată se târa încet. Petice de întuneric începură să se vadă prin ferestrele mici şi nu prea curate ale cârciumii. Un greier începu să ţârâie afară şi primele şoapte ale adierii de seară legănară pădurea înconjurătoare.

George Barcagiu cel solid şi Max Ţesătorul intrară să ia un pahar de glavă. Se aşezară lângă Tom.

— Cum merge? întrebă George Barcagiu.

— Nu prea bine, se plânse Tom. Nu prea mă prind ce e cu furatul ăsta.

— O să înveţi tu, îl calmă Barcagiu cu vocea liniştitoare şi

sinceră. Dacă poate cineva învăţa, apoi ăla eşti tu.

Tom le mulţumi. Băură şi plecară. El rămase să se gândească, privind paharul gol de pericola.

O oră mai târziu, Ed Bere îşi drese glasul, scuzându-se:

— Nu-i treaba mea, Tom, dar când *ai de gând* să furi ceva?

— Chiar acum, făcu Tom.

Se ridică, se asigură că avea armele la locul lor şi ieşi pe uşă.

***

Târguiala de seară se pornise în piaţă. Mărfurile erau îngrămădite neglijent pe tarabe sau împrăştiate direct pe iarbă pe saltele de paie. Nu exista monedă, nici rată de schimb. Zece cuie confecţionate manual făceau cât un ciubăr de lapte sau doi peşti, ori invers, în funcţie de ce marfă aveai de oferit şi ce aveai nevoie în momentul respectiv. Nimeni nu-şi pierdea vremea să ţină socoteli. Acesta era un obicei Pământean pe care primarul încercase cu greu să-l introducă.

Când Tom Pescarul apăru în piaţă, toţi îl salutară.

— Te apuci de furat, Tom?

— Dă-i înainte, băiete!

— Ai să vezi că poţi!

Nimeni din sat nu fusese vreodată martor la un furt adevărat. Îl considerau un obicei ciudat de pe îndepărtatul Pământ şi voiau să vadă cum se face. Îşi părăsiseră mărfurile şi-l urmau pe Tom prin piaţă, privind lacom.

Tom observă că-i tremură mâinile. Nu-i plăcea ca atâţia oameni să-l urmărească cum fură. Se decise să lucreze repede, cât mai avea curaj.

Se opri brusc în faţa tarabei încărcate cu fructe a doamnei Morar.

— Par tare gustoase, aruncă el neglijent.

— Sunt proaspete, le recomandă doamna Morar.

Era o bătrână mărunţică tare, cu ochii strălucitori. Tom îşi amintea lungile ei discuţii cu maică-sa, pe vremea când părinţii lui mai trăiau.

— Arată tare gustoase, observă el, dorindu-şi să se fi

oprit în alta parte.

— Aşa şi sunt, insistă doamna Morar. Le-am cules chiar azi după-amiază.

— Are de gând să fure chiar acum? se auzi o şoaptă.

— Sigur că da. Uită-te la el, răspunse altă şoaptă.

Tom luă un fruct mare, verde, şi-l cercetă. Mulţimea tăcu pe dată.

— Ai dreptate, arată foarte gustos, afirmă Tom, punând fructul cu grijă înapoi.

Mulţimea scoase un suspin lung.

Max Ţesătorul, soţia şi cei cinci copii erau la taraba următoare! În acea seară ofereau două cearşafuri şi o cămaşă. Toţi începură să zâmbească ruşinaţi când apăru Tom urmat de mulţime.

— Cămaşa e pe măsura ta, îl informă Ţesătorul.

Ar fi vrut ca oamenii să plece şi să-l lase pe Tom să lucreze.

— Hmmm, făcu Tom, ridicând cămaşa.

Mulţimea începu să se agite nerăbdătoare. O fată începu să chicotească isteric. Tom smulse cămaşa şi desfăcu sacul pentru pradă.

— O clipă! Billy Zugravul îl împinse la o parte. Acum purta o insignă, un ban vechi Pământean pe care-l lustruise şi-l prinsese la cingătoare. Expresia de pe chipul lui era fără îndoială oficială.

— Ce făceai cu cămaşa aia, Tom? întrebă Billy.

— Păi… mă uitam şi eu la ea.

— Te uitai zici? Billy se întoarse, cu mâinile la spate. Deodată se răsuci şi întinse arătătorul drept:

— Nu cred că te uitai doar, Tom. Am avut impresia că voiai s-o *furi.*

Tom nu răspunse. Sacul cu pricina, care-l dădea de gol, atârna dintr-o mână iar cămaşa din cealaltă.

— Ca şef al poliţiei, continuă Billy, am datoria să-i apăr pe aceşti oameni. Eşti un personaj dubios. Cred că-i mai bine să te bag la închisoare pentru cercetări mai amănunţite.

Tom plecă încet capul. Nu se aşteptase la asta, dar n-

avea încotro.

Dacă intra la închisoare, se termina totul. Şi când Billy l-ar fi eliberat, ar fi mers înapoi la pescuit.

Dintr-o dată, primarul apăru vijelios şi-şi făcu loc prin mulţime, cu poala cămăşii fluturându-i în jurul şalelor.

— Billy, ce faci?

— Datoria, Primarule. Tom aici de faţă se comportă foarte dubios. La carte zice că…

— Ştiu ce scrie la carte, i-o reteză primarul. Eu ţi-am dat-o. Nu-l poţi aresta pe Tom. Nu încă.

— Dar nu mai e alt răufăcător în sat, se plânse Billy.

— N-am ce să fac, zise primarul.

Buzele lui Billy se strânseră.

— Cartea vorbeşte despre acţiunile poliţieneşti preventive. Eu ar trebui să opresc crima înainte ca ea să aibă loc.

Primarul ridică mâinile, apoi le lăsă să cadă ostenite.

— Billy, nu înţelegi? Acest sat *are nevoie* de un dosar criminal. Trebuie să contribui şi tu.

Billy dădu din umeri.

— Bine, Primarule. Eu încercam doar să-mi fac datoria. Se întoarse să plece. Apoi se răsuci din nou spre Tom. Pun eu mâna pe tine. Ţine minte – crima nu-ţi aduce nici un avantaj. – Plecă.

— E excesiv de ambiţios, Tom, explică primarul. Lasă. Tu vezi-ţi de ale tale şi fură ceva. Să terminăm o dată şi cu treaba asta.

Tom o luă spre pădurea verde din afara satului.

— Ce nu-i în regulă, Tom? întrebă primarul îngrijorat.

— Nu mai am nici un chef, se posomorî Tom. Poate mâine seară.

— Nu, chiar acum, insistă primarul. Nu poţi să tot amâni mereu. Hai, o să te ajutăm cu toţii.

— Sigur că da, sări Max Ţesătorul. Fură cămaşa, Tom. Oricum e pe măsura ta.

— Ce-ai zice de o carafă frumoasă pentru apă?

— Ia uite, ce straşnice sunt nucile astea!

Tom privi tarabele pe rând. Când întinse mâna după

cămaşă, un cuţit îi alunecă din cingătoare şi căzu jos. Mulţimea scoase sunete de satisfacţie.

Tom îl puse la loc, lac de sudoare, ştiind cât de neîndemânatic părea. Întinse mâna, luă cămaşa şi o îndesă în sacul pentru pradă. Lumea îl aclamă.

Tom surâse şters, simţindu-se puţin mai bine.

— Cred c-am început să mă prind.

— Sigur că da.

— Ştiam noi c-ai să fii în stare.

— Mai ia ceva, băiete!

Tom porni prin târg şi mai luă o bucată de sfoară, o mână de nuci şi o pălărie de pai.

— Cred că-i destul, se arătă mulţumit el.

— Destul pentru acum, aprobă primarul. Ştii, asta nu prea contează. E ca şi cum ţi le-ar fi dat oamenii. Ar putea fi numită o chestiune de rutină.

— Oh, făcu Tom dezamăgit.

— Dar acum ştii ce ai de făcut. Data viitoare va fi mult mai uşor.

— Sper că da.

— Şi nu uita de asasinatul ăla.

— E chiar aşa de necesar? întrebă Tom.

— Aş fi vrut să nu fie, zise primarul. Dar această colonie e aici de peste două sute de ani şi n-am avut nici o crimă. Nici măcar una! Conform documentelor, toate celelalte colonii au avut o mulţime.

— Ar fi cazul să avem şi noi una, admise Tom. Am eu grijă.

Se îndreptă spre locuinţa sa. Mulţimea izbucni în urale, văzându-l că pleacă.

***

Ajuns acasă, Tom îşi pregăti cina la lumina slabă a unei lămpi. După ce mâncă, rămase multă vreme în fotoliul său larg. Nu era deloc mulţumit de sine. Nu se descurcase prea bine cu furatul. Toată ziua se agitase şi şovăise. Oamenii fuseseră practic obligaţi să-i pună lucrurile în mână înainte ca el să le poată lua.

Halal hoţ mai era şi el!

Nu avea nici o scuză. Furatul şi omorâtul făceau şi ele parte din treburile necesare. Faptul că nu le mai făcuse niciodată şi nu le vedea rostul nu puteau fi motive să lucreze de mântuială.

Se duse spre uşă. Se lăsase o noapte frumoasă, luminată de o mulţime de stele gigantice apropiate. Târgul probabil că era pustiu, iar luminile satului se stingeau clipind somnoros.

Acum ar fi fost momentul să fure!

La acest gând îl trecu un fior de emoţie. Se simţea mândru de el însuşi. Aşa plănuiau criminalii şi ăsta era momentul în care trebuia să fure – furişându-se noaptea târziu.

Tom îşi verifică rapid armele, goli sacul de pradă şi ieşi.

Ultimele lumini slabe fuseseră stinse. Tom străbătea fără zgomot satul. Ajunse la casa lui Roger Luntraşul. Voinicul Roger îşi lăsase cazmaua proptită de un perete. Tom o luă. Mai încolo, cana de apă a doamnei Ţesător se afla la locul obişnuit, lângă intrare. Tom o luă. În drum spre casă găsi un căluţ de lemn uitat de vreun copil. Îl puse lângă celelalte lucruri.

Fu încântat când prada ajunse acasă în siguranţă. Se hotărî să mai facă o tură.

De această dată se întoarse cu o placă de bronz de la casa primarului, cel mai bun ferăstrău al lui Marv Dulgherul şi secera lui Jed Fermierul.

„Nu-i rău“, îşi spuse. *Începea* să prindă. Încă o repriză ar constitui încununarea unei nopţi fructuoase.

De această dată găsi un ciocan şi o daltă în hambarul lui Ron Pietrarul şi un coş de nuiele la casa lui Alice Bucătar. Tocmai voia să ia grebla lui Jeff Bâtlan când auzi un zgomot slab. Se lipi de un zid.

Billy Zugravul apăru, strecurându-se fără zgomot, cu insigna strălucind în lumina stelelor. Într-o mână avea o bâtă scurtă şi grea; în cealaltă o pereche de cătuşe de fabricaţie artizanală. În lumina slabă, chipul lui părea şi mai ameninţător. Arăta ca un om hotărât să lupte împotriva crimei, deşi nici el nu era foarte sigur despre ce e vorba.

Tom îşi ţinu răsuflarea, deoarece Billy trecuse doar la câţiva metri de dânsul. Încetişor, Tom se dădu înapoi. Sacul cu pradă zornăi.

— Cine-i acolo? urlă Billy. Neprimind nici un răspuns, se întoarse şi descrise un cerc larg, scrutând umbrele. Tom se lipise iar de zid. Era aproape sigur că Billy n-o să-l vadă. Billy avea vederea slabă din cauza aburilor toxici ai vopselelor pe care le amestecase ani îndelungaţi. Toţi zugravii aveau vederea slabă. Acesta era unul dintre motivele pentru care şi arătau aşa de morocănoşi.

— Tu eşti, Tom? întrebă Billy pe un ton prietenos. Tom fu cât pe ce să-i răspundă, când observă că bâta din mâna lui Billy sta ridicată pentru a lovi. Rămase tăcut. Tot pun eu mâna pe tine! răcni Billy.

— Bine, dar fă-o mâine dimineaţă! strigă Jeff Bâtlan de la fereastra dormitorului. Unii dintre noi încearcă să doarmă.

Billy se îndepărtă. După ce-l văzu plecând, Tom se duse repede acasă şi trânti prada pe jos, laolaltă cu celelalte lucruri furate. Îşi admiră mândru câştigul. Acum avea sentimentul unei trebi bine făcute.

După o duşcă de glavă rece Tom se duse la culcare, căzând pe dată într-un somn liniştit, fără vise.

***

A doua zi dimineaţă, Tom dădu o raită pe afară ca să vadă în ce stadiu se afla mica şcoală roşie. Fraţii Dulgher munceau din răsputeri, ajutaţi de câţiva săteni.

— Cum merge? strigă Tom vesel.

— Foarte bine, zise Marv Dulgherul. Mă descurcam şi mai bine dacă aveam ferăstrăul meu.

— Ferăstrăul tău? repetă Tom absent.

Apoi îşi aminti că *el* îl furase noaptea trecută. Atunci nu părea să aparţină nimănui. Ferăstrăul şi toate celelalte fuseseră obiecte de furat. Nu se gândise nicio clipă că ele ar putea fi folosite sau că cineva ar avea nevoie de ele.

Marv Dulgherul întrebă:

— Crezi c-aş putea folosi ferăstrăul o vreme? Numai o oră, ce zici?

— Nu prea ştiu, făcu nesigur Tom, încruntându-se. Din

punct de vedere legal e furat.

— Bineînţeles. Dar dacă aş putea să-l împrumut…

— Trebuie să-l dai înapoi.

— Sigur c-am să-l dau înapoi, ripostă Marv indignat. Doar n-o să reţin ceva furat din punct de vedere legal.

— E în casă cu restul prăzii.

Marv îi mulţumi şi se grăbi să se ducă după el.

Tom începu să se plimbe prin sat. Primarul stătea afară, privind spre cer.

— Tom, ai luat tu placa mea de bronz? întrebă.

— Sigur că da, recunoscu Tom bătăios.

— A, nu, mă întrebam şi eu aşa. Primarul făcu semn în sus. Vezi?

Tom privi.

— Ce?

— Un punct negru lângă marginea soarelui cel mic.

— Da. Ce e?

— Precis că-i nava inspectorului. Cum merge munca ta?

— Foarte bine, zise Tom puţin încruntat.

— Ai plănuit crima?

— Am avut ceva probleme, mărturisi Tom, ca să fiu sincer, n-am făcut nici un progres.

— Hai înăuntru, Tom. Vreau să stăm de vorbă.

În camera răcoroasă, cu obloanele trase, primarul turnă două pahare de glavă şi-i făcu semn lui Tom să ia loc.

— Timpul nostru e pe terminate, continuă primarul întunecat. Inspectorul poate ateriza din clipă în clipă. Iar eu încă n-am terminat treaba. Arătă spre radioul interstelar. *Ăsta* a vorbit iar. A zis ceva despre o răscoală pe Deng IV şi că toate coloniile subordonate Pământului trebuie să se pregătească de recrutare, ce-o mai fi şi aia. Nici măcar n-am auzit vreodată de Deng IV, dar trebuie să încep să mă gândesc şi la asta, pe lângă toate celelalte.

Îl fixă pe Tom cu o privire severă.

— Criminalii de pe Pământ comit zeci de omoruri pe zi şi nici nu le pasă. Tot ce vrea satul de la tine este o biată crimă. Crezi că îţi cerem prea mult?

Tom desfăcu braţele nervos.

— Chiar eşti convins că e într-adevăr necesar?

— Doar ştii că da, spuse primarul. Dacă ne prefacem pământeni, trebuie să mergem până la capăt. Ăsta e singurul lucru care ne ţine în loc. Toate celelalte proiecte sunt gata conform programului.

Billy Zugravul intră, purtând o cămaşă nouă albastru-oficial, cu nasturi strălucitori de metal. Se afundă într-un scaun.

— N-ai omorât încă pe nimeni, Tom?

Primarul interveni:

— Vrea să ştie dacă e *necesar.*

— Sigur că da, confirmă şeful poliţiei. Citeşte oricare dintre cărţile primite. Nu eşti considerat criminal de soi dacă nu comiţi un asasinat.

— Cine va fi, Tom? întrebă primarul.

Tom se foi încurcat pe scaun. Îşi frecă palmele nervos.

— Ei?

— Păi să-l omor pe Jeff Bâtlan, trânti Tom.

Billy Zugravul se aplecă iute spre el.

— De ce?

— De ce? De ce *nu?*

— Ce motiv ai?

— Eu credeam că vreţi doar o crimă, replică Tom. Cine a zis ceva de motive?

— Nu putem avea o crimă falsă, explică şeful poliţiei. Trebuie făcută ca lumea, asta însemnând că trebuie să ai un motiv adecvat.

Tom rămase o clipă pe gânduri.

— Păi, nu-l prea cunosc aşa bine pe Jeff. Ăsta-i un motiv suficient?

Primarul clătină din cap.

— Nu, Tom, nu merge. Mai bine ai alege pe altcineva.

— Să vedem. Ce ziceţi de George Luntraşul?

— Care e motivul? întrebă Billy imediat.

— Păi... îîî... nu-mi place felul în care merge George. Niciodată nu mi-a plăcut. Iar uneori devine prea zgomotos.

Primarul dădu din cap aprobator.

— Mie îmi sună bine. Ce zici, Billy?

— Cum credeţi c-aş putea deduce un astfel de motiv? întrebă Billy furios. Ar putea fi potrivit pentru o crimă pasională. Dar tu eşti un criminal legal, Tom. Prin definiţie ai sânge rece, eşti crud şi viclean. Nu poţi omorî pe cineva doar din cauză că nu-ţi place cum merge. Asta e o *idioţenie.*

— Mai bine mă mai gândesc, propuse Tom, ridicându-se.

— Să nu dureze prea mult, îl atenţionă primarul. Cu cât o faci mai repede, cu atât mai bine.

Tom dădu din cap şi ieşi.

— Tom! strigă Billy. Nu uita să laşi indicii. Sunt foarte importante.

— Bine, aprobă Tom şi plecă.

Afară, cei mai mulţi săteni priveau cerul. Punctul negru crescuse foarte mult. Acum acoperea cea mai mare parte a soarelui mai mic.

Tom se duse la locul său cu faimă proastă ca să mediteze. Se pare că Ed Bere se răzgândise în privinţa elementelor criminale. Cârciuma fusese reamenajată. Pusese o firmă mare pe care scria: BÂRLOGUL CRIMINALULUI. Înăuntru se montaseră perdele noi, murdărite cu grijă la ferestre, nelăsând să pătrundă lumina zilei şi transformând cârciuma într-un veritabil Adăpost Înspăimântător. Arme cioplite în grabă, din lemn moale, atârnau pe perete. Pe alt perete era o pată mare roşie, un lucru înfiorător la vedere, deşi Tom ştia că fusese făcut cu ajutorul vopselei vegetale roşii întrebuinţată de Billy Zugravul.

— Intră, Tom, spuse Ed Bere, conducându-l în cel mai întunecat colţ al camerei.

Tom observă că în cârciumă se afla neobişnuit de multă lume pentru acea oră din zi. Se pare că oamenilor le plăcea ideea să stea într-un adevărat bârlog de criminal.

Tom sorbi un pahar de *pericola* şi începu să se gândească.

Era nevoit să facă o crimă.

Scoase permisul pentru crimă şi-l cercetă cu atenţie. Neplăcut, greu de înghiţit, ceva ce în mod normal nici n-ar face. Avea însă obligaţia legală.

Tom îşi bău pericola şi se concentră pe crimă. Îşi spuse că urma să *omoare* pe cineva. Trebuia să *pună capăt unei vieţi.* Va face ca cineva *să înceteze să mai existe.*

Dar vorbele nu cuprindeau esenţa actului. Erau doar cuvinte. Pentru a-şi limpezi gândurile îl lua de exemplu pe solidul şi roşcovanul Marv Dulgherul. Azi Marv lucra la construirea şcolii cu ferăstrăul său împrumutat. Dacă Tom îl omora pe Marv – acesta nu va mai lucra.

Tom scutură din cap nerăbdător. Tot nu pricepea.

Bine, uite-l pe Marv Dulgherul, cel mai mare şi, mulţi o credeau, cel mai plăcut dintre cei trei fraţi. Acum lustruia o bucată de lemn, ţinând bine rindeaua în mâinile sale mari şi pistruiate, privind atent la linia pe care o trasase. Îi era fără-ndoială sete şi avea o durere în umărul stâng pe care Jan Farmacistul i-o trata fără succes.

Acesta era Marv Dulgherul.

Apoi…

Marv se prăbuşea la pământ, cu ochii larg deschişi, cu membrele ţepene, cu gura contorsionată, fără ca prin nări să-i mai treacă aer, fără ca inima să-i mai bată. Niciodată nu va mai ţine o bucată de lemn în mâinile sale mari şi pistruiate. Niciodată nu va mai simţi mica şi prea puţin importanta durere în umăr pe care Jan Farmacistul…

Pentru o clipă doar, Tom avu o viziune fulgerătoare a ceea ce însemna crima. Viziunea trecu, dar o parte din amintire rămase, făcându-l să se simtă rău.

Cu furatul se putea împăca. Dar crima… chiar şi pentru interesele satului…

Ce-ar gândi lumea văzând ceea ce el îşi imaginase? Cum ar putea trăi lângă ei? Cum ar putea trăi cu sine însuşi după aceea?

Şi totuşi trebuia să ucidă. Toată lumea din sat avea câte o sarcină, iar aceasta era treaba lui.

Dar pe cine putea ucide?

***

Agitaţia începu mai târziu, când radioul interstelar răsună de voci furioase:

— *Asta* numiţi voi colonie? Unde e capitala?

— Aici, răspunse primarul.

— Unde e terenul vostru de aterizare?

— Cred c-a fost folosit ca păşune, zise primarul. Pot să mă uit unde a fost. Aici n-a mai aterizat nici o navă de…

— Atunci nava principală rămâne în aer. Adunaţi oficialităţile, cobor imediat.

Întregul sat se adună în jurul unui câmp deschis desemnat de inspector. Tom îşi luă armele şi se furişă în spatele unui copac, pândind.

O navă mică se desprinse de cea mare şi coborî în viteză. Se prăvăli iute spre câmp, pe când sătenii îşi ţineau răsuflarea, siguri că se va sfărâma.

În ultimul moment, motoarele se aprinseră pârjolind iarba şi nava se aşeză uşor pe sol.

Primarul înaintă urmat de Billy Zugravul. O uşă se deschise în navă şi patru oameni ieşiră mărşăluind. Aveau în mâini instrumente din metal strălucitor care, Tom ştia, erau arme. După ei ieşi un bărbat voinic cu faţa roşie, îmbrăcat în negru şi având patru medalii strălucitoare. Era urmat de un omuleţ scund cu faţa ridată, îmbrăcat tot în negru. Alţi patru oameni în uniformă veneau după ei.

— Bun venit pe New Delaware, le ură primarul.

— Mulţumesc, Generale, zise omul voinic strângându-i puternic mâna. Sunt inspectorul Delumaine. Acesta e domnul Grent, consilierul meu politic.

Grent clătină din cap spre primar, ignorându-i mâna întinsă. Îi privea pe săteni cu o expresie uşor dezgustată.

— Noi vom inspecta satul, declară inspectorul, privind cu coada ochiului la Grent. Acesta încuviinţă din cap. Gărzile în uniformă se strânseră în jurul lui.

Tom îi urma la mică distanţă, furişându-se exact ca un criminal. Ajuns în sat, se ascunse în spatele unei case pentru a urmări inspecţia.

Primarul arătă, cu o mândrie care i se putea ierta, închisoarea, poşta, biserica şi micuţa şcoală roşie. Inspectorul părea uluit. Domnul Grent zâmbea neplăcut şi-şi freca falca.

— Aşa cum mi-am închipuit, îi spuse inspectorului.

Pierdere de timp, combustibil şi un crucişător de război. Locul acesta n-are nimic de valoare.

— Eu nu sunt chiar aşa sigur, replică inspectorul. Se întoarse spre primar. De ce aţi construit toate acestea, Generale?

— Păi, ca să semănăm cu pământenii, făcu primarul. Noi ne străduim, după cum vedeţi.

Domnul Grent şopti ceva la urechea inspectorului.

— Ia spune-mi, îl întrebă inspectorul pe primar. Câţi tineri sunt în sat?

— Poftim? făcu primarul cu uimire politicoasă.

— Bărbaţi tineri între cincisprezece şi şaizeci de ani, explică domnul Grent.

— Vezi, Generale, Imperiul-Mamă Pământ e în război. Coloniştii de pe Deng IV şi alte câteva colonii s-au întors împotriva dreptului lor ereditar. Ei se revoltă împotriva autorităţii absolute a Pământului-Mamă.

— Îmi pare rău să aud una ca asta, rosti primarul plin de compasiune.

— Avem nevoie de oameni pentru flota spaţială, îi spuse inspectorul. Bărbaţi zdraveni în stare să lupte. Rezervele noastre s-au epuizat.

— Noi dorim, interveni blând domnul Grent, să dăm o şansă tuturor coloniilor credincioase Pământului să lupte pentru Imperiul-Mamă Pământ. Suntem siguri că nu veţi refuza.

— Nu, nici vorbă. Sunt convins că tinerii noştri vor fi bucuroşi – vreau să spun, nu prea ştiu ei mare lucru în acest domeniu, dar sunt băieţi isteţi. Eu cred că pot învăţa.

— Ai văzut? făcu inspectorul către domnul Grent. Şaizeci, şaptezeci, poate chiar o sută de recruţi. Până la urmă nu-i chiar aşa o pierdere de vreme.

Domnul Grent încă nu părea convins.

Inspectorul şi consilierul său merseră la casa primarului să bea ceva răcoritor. Patru soldaţi îi însoţeau. Ceilalţi patru umblau prin sat şi se serveau din tot ce găseau.

Tom se ascunse în codrul din apropiere ca să se gândească. Seara devreme, doamna Ed Bere ieşi pe furiş

din sat. Era o femeie sfrijită între două vârste cu părul de un blond cenuşiu, dar se mişca destul de repede deşi suferea de genunchi. Purta un coş acoperit cu un şervet cadrilat.

— Ai aicea cina, spuse când îl găsi pe Tom.

— Păi… mulţumesc, replică Tom luat prin surprindere. Nu trebuia să faci asta.

— Ba da. Cârciuma noastră e locul tău de faimă proastă, nu? Noi răspundem de bunăstarea ta. Iar primarul îţi trimite un mesaj.

Tom ridică ochii, cu gura plină.

— Cee?

— A zis să te grăbeşti cu crima. I-a tot aiurit el pe inspector şi pe scârba aia de Grent, dar tot or să ajungă să-l întrebe. E sigur de asta.

Tom dădu din cap.

— Când ai de gând s-o faci? întrebă doamna Bere, aplecând capul într-o parte.

— Nu trebuie să-ţi spun.

— Ba da, eu sunt complice de criminal.

Doamna Bere veni şi mai aproape.

— Adevărat, admise Tom pe gânduri. Ei bine, am de gând s-o fac diseară. După căderea întunericului. Spune-i lui Billy Zugravul c-o să las toate amprentele posibile şi toate indiciile care or să-mi vină în minte.

— Bine, Tom, zise doamna Bere. Succes!

***

Tom aşteptă să se facă întuneric, urmărind între timp ce se mai întâmplă în sat. Observă că cei mai mulţi soldaţi erau băuţi. Se plimbau ţanţoşi de colo-colo, ca şi cum sătenii nici n-ar fi existat. Unul dintre ei trase cu arma în aer, sperând toate animalele ierbivore cu blană pe o rază de mai mulţi kilometri.

Inspectorul şi domnul Grent se aflau încă în casa primarului.

Veni noaptea. Tom se strecură în sat şi se opri pe o cărare între două case. Scoase cuţitul şi aşteptă.

Cineva se apropia! Încercă să-şi amintească metodele

criminale, dar nu reuşi. Ştia doar că trebuie să comită crima cât mai bine şi cât mai repede.

Persoana ieşi la iveală, cu chipul neclar din cauza întunericului.

— A, bună, Tom. Era primarul. Privi spre cuţit. Ce faci?

— Ai zis că trebuie să fac o crimă, deci…

— Nu mă refeream la *mine,* încercă să-l convingă primarul, retrăgându-se. Nu pot fi eu.

— De ce nu? întrebă Tom.

— Păi în primul rând cineva trebuie să stea de vorbă cu inspectorul. Mă aşteaptă. Cineva trebuie să-i arate…

— Asta o poate face Billy Zugravul, zise Tom. Îl înşfăcă pe primar de cămaşă, ridică cuţitul şi-l îndreptă spre gât. Nu-i nimic personal, bineînţeles, adăugă el.

— Stai! strigă primarul. Dacă nu-i nimic personal, atunci n-ai motiv!

Tom lăsă cuţitul jos, dar rămase cu mâna încleştată pe cămaşa primarului.

— Păi oi găsi eu unul. Mi-a fost destul de ciudă pe dumneata că m-ai pus să fac pe criminalul.

— Primarul te-a numit, nu-i aşa?

— Păi, da…

Primarul îl trase pe Tom din umbră, în lumina strălucitoare a stelelor.

— Priveşte!

Tom rămase cu gura căscată. Primarul purta pantaloni lungi, cu dungă fermă şi o tunică strălucind de medalii. Pe fiecare umăr avea câte un rând de zece stele. Pălăria îi era împodobită din belşug cu şnur auriu în formă de comete.

— Vezi, Tom? Nu mai sunt primar, ci General!

— Ce importanţă are? Nu eşti aceeaşi persoană?

— Oficial, nu. Ai pierdut ceremonia din această după-amiază. Inspectorul a zis că dacă oficial sunt general, trebuie să port uniformă de general. A fost o ceremonie prietenească. Toţi Pământenii zâmbeau şi făceau cu ochiul spre mine şi spre ceilalţi.

Ridicând cuţitul din nou, Tom îl ţinea ca şi cum ar fi curăţat un peşte.

— Dar nu vei omorî primarul, ci un general. Şi asta nu e crimă.

— Nu? întrebă Tom. Dar ce e?

— Păi omorârea unui general e o rebeliune.

— Oh, Tom lăsă cuţitul. Îi dădu drumul primarului. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, spuse primarul. E o eroare normală. Eu am citit despre asta, tu desigur că nu – nici nu e nevoie. Răsuflă adânc. Ar fi bine să mă întorc. Inspectorul vrea o listă cu bărbaţii pe care îi poate înrola.

Tom strigă:

— Eşti sigur că acest omor e necesar?

— Da, neapărat, rosti convingător primarul, grăbindu-se să se îndepărteze, dar să nu fiu *eu.*

Tom puse înapoi cuţitul la cingătoare.

Nu eu, nu eu. Oricine va gândi la fel. Şi totuşi cineva trebuie omorât. Cine? N-o putea face asupra propriei lui persoane. Asta ar fi fost sinucidere şi n-ar fi contat.

Începu să tremure, încercând să nu se gândească la viziunea fugară care i se revelase asupra realităţii crimei. Treaba trebuia făcută.

Venea altcineva!

Persoana se apropia. Tom se lăsă pe vine, cu muşchii încordaţi pentru săritură.

Era doamna Morar, care se întorcea acasă cu un coş de legume.

Tom îşi spuse că nu conta dacă era doamna Morar sau altcineva. Dar nu putea să nu-şi amintească de acele discuţii cu mama lui. Preţioasele amintiri îl lăsară fără nici un motiv pentru a o ucide pe doamna Morar.

Ea trecu fără să-l vadă.

Aşteptă o jumătate de oră. O altă persoană trecu pe cărarea întunecoasă dintre case. Tom îl recunoscu pe Max Ţesătorul.

Tom îl plăcuse întotdeauna. Asta nu însemna că n-ar fi existat un motiv. Tot ce putea să-şi spună însă era că Max avea o soţie şi cinci copii care-l iubeau şi urmau să-i ducă dorul. Tom nu voia ca Billy Zugravul să-i spună că ăsta nu e

motiv. Se înfundă şi mai mult în umbră şi-l lăsă pe Max să treacă în siguranţă.

Cei trei fraţi Dulgher trecură şi ei. Tom mai trăise suferinţa asta. Îi lăsă să dispară. Apoi se apropie Roger Luntraşul.

Nu avea nici un motiv serios ca să-l omoare pe Roger, deşi nu fuseseră, niciodată prieteni. În afară de asta, Roger n-avea copii şi soţia nu ţinea la el. Asta ar fi fost de-ajuns pentru Billy Zugravul?

Ştia că nu… şi acelaşi lucru se dovedea valabil pentru toţi sătenii. Crescuse printre aceşti oameni, împărţise mâncarea, munca, bucuriile şi tristeţile cu ei. Cum ar fi fost posibil să aibă un motiv să-l omoare pe oricare dintre ei?

El trebuia să comită totuşi o crimă. Permisul său i-o cerea. Nu putea să nu-şi facă datoria faţă de sat. Nu putea însă nici să ucidă oamenii pe care-i cunoştea de când se ştia.

Ia stai, îşi zise cu o emoţie bruscă. Putea să-l omoare pe inspector!

Motivul? Păi, ar fi fost un asasinat şi mai odios decât uciderea primarului – numai că primarul era desigur general acum şi aceasta ar însemna doar o revoltă. Dar chiar şi dacă primarul ar fi încă primar, inspectorul ar fi o victimă mult mai importantă. Tom ar ucide pentru glorie, pentru faimă, pentru notorietate. Iar crima va arăta Pământului cât de pământeană e această colonie. Ei vor spune: „Crima pe New Delaware a căpătat asemenea proporţii, încât nu prea eşti în siguranţă dacă te opreşti acolo. Un criminal a ucis cu adevărat pe inspectorul nostru chiar în prima zi! N-am mai întâlnit un asemenea criminal înrăit în tot spaţiul!“

Ar fi crima cea mai spectaculoasă pe care ar putea-o comite. Tom îşi dădu seama cam ce-ar face în astfel de situaţie un maestru asasin.

Simţindu-se mândru de sine pentru prima dată după multă vreme, Tom se grăbi să plece şi se îndreptă spre casa primarului. Auzea conversaţia dinăuntru.

— … o populaţie suficient de pasivă, spunea domnul Grent. De fapt, sunt ca nişte oi.

— Devine destul de plictisitor, răspunse inspectorul. Mai ales pentru soldaţi.

— Ei, la ce să te aştepţi de la nişte agricultori înapoiaţi? Cel puţin ne alegem cu nişte recruţi. Domnul Grent căscă zgomotos. În picioare, gărzi! Mergem înapoi la navă.

Gărzi! Tom uitase de ei. Privi cu îndoială cuţitul. Chiar dacă ar fi sărit la inspector, gărzile probabil l-ar fi oprit înainte de a înfăptui crima. Ei fuseseră antrenaţi pentru asemenea lucruri.

Dacă ar avea însă una dintre armele lor…

Auzi zgomot de paşi înăuntru. Tom se grăbi să se întoarcă în sat.

Lângă piaţă văzu un soldat, stând pe un prag şi cântând ameţit pentru sine. Două sticle goale îi zăceau la picioare iar arma îi atârna neglijent pe umăr.

Tom se apropie pe furiş, scoase ciomagul şi ţinti.

Soldatul i-a văzut probabil umbra. Sări în picioare, evitând lovitura. Când făcu această mişcare îl păli pe Tom cu arma atârnândă şi-l nimeri în coaste. Smulse arma de pe umăr şi ţinti. Tom închise ochii şi lovi cu putere cu amândouă picioarele.

Îl nimeri pe soldat în dreptul genunchilor, făcându-l să se prăbuşească. Înainte ca acesta să se ridice, Tom învârti ciomagul în aer.

Pipăi pulsul soldatului – n-avea rost să omoare pe cine nu trebuie – şi-l găsi satisfăcător. Luă arma, verifică – să se asigure că ştie pe ce buton să apese – şi se grăbi să-l ajungă pe Inspector.

La jumătatea drumului spre navă îi ajunse. Inspectorul şi Grent mergeau înainte iar soldaţii răzleţiţi în spate.

Tom se ascunse în tufişuri. Se furişă fără zgomot până ce ajunse în faţa lui Grent şi a inspectorului. Ţinti şi degetul i se încordă pe trăgaci…

Totuşi nu voia să-l omoare pe Grent. El trebuia să facă o singură crimă.

Alergă mai departe, depăşind grupul inspectorului şi ieşi în drum în faţa lor. Arma îi era pregătită când grupul ajunse în dreptul lui.

— Ce-i asta? întrebă inspectorul.

— Nu mişca! strigă Tom. Ceilalţi, aruncaţi armele şi daţi-vă la o parte.

Soldaţii reacţionară şocaţi. Unul câte unul lăsară armele să cadă şi se retraseră. Grent rămăsese pe loc.

— Ce faci acolo, băiete? întrebă.

— Eu sunt criminalul oraşului, declară Tom cu mândrie. Vreau să-l omor pe inspector. Vă rog, daţi-vă la o parte din drum.

Grent îl privi fix.

— Criminal? Deci asta tot şuşotea primarul.

— Ştiu că n-am mai avut nici o crimă de două sute de ani, explică Tom, dar eu voi schimba asta chiar acum. *La o parte din drum!*

Grent sări repede din dreptul liniei de foc. Inspectorul rămase singur, clătinându-se uşor.

Tom ochi, încercând să se gândească la natura spectaculoasă a crimei sale şi la valoarea ei socială. Dar îl văzu pe inspector căzând la pământ, cu ochii sticloşi deschişi, cu membrele ţepene, cu gura contorsionată, fără aer în nări şi fără ca inima să-i mai bată.

Încercă să-şi silească degetul să apese pe trăgaci. Mintea lui putea spune ce dorea despre necesitatea crimei: mâna lui făcea însă altceva.

— Nu pot! strigă Tom.

Aruncă arma şi o luă la fugă prin tufişuri.

Inspectorul a vrut să trimită o patrulă de cercetare care să-l prindă pe Tom şi să-l spânzure pe loc. Domnul Grent n-a fost de acord. New Delaware era o pădure imensă. Nici zece mii de oameni n-ar fi putut prinde un fugar în pădure, dacă acesta ar fi vrut să nu fie prins.

Primarul şi mai mulţi săteni ieşiră din case să afle ce s-a întâmplat. Soldaţii au format un careu împrejurul inspectorului şi domnului Grent. Ţineau armele pregătite iar chipurile lor erau serioase şi severe.

Primarul explică totul. Necivilizata lipsă a criminalităţii, sarcina primită de Tom şi cât erau ei de ruşinaţi că acesta nu fusese în stare să ducă fapta la bun sfârşit.

— De ce l-ai însărcinat pe acest om anume? întrebă Grent.

— Păi mi-am închipuit că dacă cineva poate ucide, acela e Tom. Ştiţi, e pescar. O treabă destul de sângeroasă.

— Atunci ceilalţi nu sunt în stare să ucidă?

— Noi nu am reuşi nici cât a făcut Tom, recunoscu primarul necăjit.

Domnul Grent şi inspectorul se uitară unul la altul, apoi la soldaţi. Soldaţii îi priveau pe săteni cu uimire şi respect. Începură să şoptească între ei.

— Atenţie! tună inspectorul. Se întoarse spre Grent şi spuse cu voce scăzută: Ar trebui să plecăm de-aici. Bărbaţi înrolaţi în armatele noastre şi care nu sunt în stare să omoare.

— Moralul! comentă Grent. Se cutremură. Există posibilitatea infecţiei. Un singur om într-o poziţie cheie poate pune în pericol o navă – sau chiar o flotă întreagă – fiindcă nu poate trage cu arma. Nu merită să riscăm.

Ordonară soldaţilor să se întoarcă la navă. Aceştia păreau să mărşăluiască mai încet ca de obicei şi priveau înapoi spre sat. Şuşoteau între ei, deşi inspectorul tot răcnea ordine.

Micuţa navă decolă cu o rafală puternică a motoarelor. Curând fu înghiţită de nava cea mare. Apoi nava-bază plecă.

Marginea imensului soare roşu părea apoasă. Se afla chiar deasupra orizontului.

— Acum poţi ieşi, strigă primarul.

Tom apăru dintre tufişurile unde stătuse ascuns şi urmărise toată întâmplarea.

— Am dat chix, recunoscu el nenorocit.

— Nu-ţi face probleme, îl linişti Billy Zugravul. Era o treabă imposibilă.

— Mă tem că da, comentă primarul pe drumul de întoarcere spre sat. Mă gândeam că poate reuşeşti. Dar nu te condamn. Nici un om din sat n-ar fi putut face nici cât ai reuşit tu.

— Ce facem cu clădirile astea? întrebă Billy Zugravul,

arătând spre închisoare, poştă, biserică şi micuţa şcoală roşie.

Primarul se gândi profund.

— Ştiu, zise. Facem un teren de joacă pentru copii. Leagăne, tobogane, cutii pentru nisip şi tot felul de lucruri.

— *Alt* teren de joacă? întrebă Tom.

— Sigur, de ce nu?

Evident, nu exista nici un motiv ca să nu-l facă.

— Nu cred c-o să mai am nevoie de asta, zise Tom, întinzându-i primarului Permisul pentru crimă.

— Nu, nici eu nu cred. Priviră cu tristeţe cum îl rupea. Ei bine, noi ne-am străduit, dar se pare că n-a fost suficient.

— Eu am avut o şansă, murmură Tom, şi v-am dezamăgit pe toţi.

Billy Zugravul îi puse mâna pe umăr plin de compasiune.

— Nu e vina ta, Tom. Nu e vina nimănui de aici. Asta se întâmplă când eşti necivilizat timp de două sute de ani. Uitaţi-vă câtă vreme i-a trebuit Pământului să se civilizeze. Mii de ani. Iar noi am încercat s-o facem în două săptămâni.

— N-avem decât să ne întoarcem la starea iniţială necivilizată, rosti primarul, încercând să zâmbească fără să reuşească.

Tom căscă, făcu semn cu mâna şi se duse acasă să recupereze orele de somn pierdute. Înainte de a intra, se uită la cer.

Nori groşi, pufoşi, se adunaseră deasupra capului şi toţi erau tiviţi cu negru. Ploile de toamnă urmau să sosească. Curând va putea pescui din nou.

Oare de ce n-a putut să-l considere pe inspector ca pe un peşte? Era prea obosit ca să cerceteze acest motiv. În orice caz, era prea târziu. Pământul plecase de la ei şi civilizaţia îşi luase zborul nu se ştie pentru câte secole de-acum încolo.

Dormi foarte prost.

CETĂŢEAN ÎN SPAŢIU

Acum am dat de necaz, mai mult decât credeam că e posibil. E cam greu să explic cum am intrat în acest bucluc, aşa că mai bine încep cu începutul.

De când am terminat şcoala comercială în 1991, am primit o slujbă bună la asamblat valve tip Sfinx – la linia de producţie de nave spaţiale Starling. Îmi plăceau cu adevărat aceste nave mari, care ajungeau în Cygnus şi Alpha Centaurus sau în alte locuri. Eram un tânăr cu viitor, aveam prieteni, cunoşteam chiar şi unele fete.

Dar nu era destul.

Slujba era foarte bună, dar nu puteam să lucrez la capacitate maximă având toate acele camere ascunse focalizate pe mâinile mele. Nu că m-ar fi deranjat camerele în sine, ci zgomotul hârâit pe care-l făceau. Nu mă puteam concentra.

M-am plâns la Securitatea Internă. Le-am spus, zău, de ce nu pot avea camere de filmat noi, silenţioase, ca toţi ceilalţi? Ei erau însă prea ocupaţi ca să facă ceva în privinţa asta.

Apoi au început să mă sâcâie o mulţime de lucruri mărunte. De exemplu, magnetofonul din aparatul meu TV – FBI-ul nu-l potrivea niciodată cum trebuie, de aceea bâzâia toată noaptea. M-am plâns de o sută de ori. Le-am spus că magnetofonul nimănui nu face aşa. De ce al meu? Dar ei îmi ţineau mereu discursul despre câştigarea războiului rece şi despre faptul că niciodată nu poţi mulţumi pe toată lumea.

Astfel de lucruri fac o persoană să se simtă inferioară. Am bănuit că guvernul nu este interesat de mine.

Să luăm Spionul meu, de pildă. Eram un suspect 18-D – aceeaşi clasificare ca şi vicepreşedintele – şi aceasta îmi dădea dreptul la o supraveghere parţială. Spionul meu însă probabil îşi închipuia că-i actor de cinema, fiindcă întotdeauna purta un trenci pătat şi o pălărie cu boruri late înfundată peste ochi. Era un tip zvelt şi nervos şi practic mă

urmărea cu mult prea aproape, de frică să nu mă piardă.

Mă rog, făcea şi el ce putea. Spionatul e o treabă competitivă şi nu puteam să nu-l compătimesc – era aşa de slab profesional! Dar era jenant să ai de-a face cu el. Prietenii mei se prăpădeau de râs de câte ori apăream cu el, gâfâindu-mi chiar în spate. „Bill, ziceau, *ăsta* e cel mai bun lucru pe care-l poţi face?“ Toate prietenele mele îl considerau de-a dreptul dezgustător.

Bineînţeles, m-am dus la Comitetul de Investigaţii al Senatului şi le-am spus: n-aţi putea să-mi daţi un spion *instruit*, cum au prietenii mei?

Mi-au răspuns în doi peri, că or să vadă, că or să dreagă, dar eu ştiam că treaba nu e destul de importantă ca să se facă ceva.

Toate aceste lucruri mărunte m-au adus la disperare, şi orice psiholog v-ar pune la curent că nu-i nevoie de prea mult ca să ajungi să baţi câmpii. Mă săturasem să fiu ignorat şi neglijat.

Atunci am început să mă gândesc la Spaţiul Interstelar. Miliarde de kilometri pătraţi de spaţiu, punctat de prea multe stele ca să fie numărate. Erau destule planete de tipul Pământului, pentru fiecare bărbat, femeie şi copil. Trebuia să fie şi un colţişor pentru mine.

Am cumpărat o Listă a locurilor de aterizare din Univers şi un Ghid Galactic zdrenţăros. Am citit din scoarţă în scoarţă Cartea variaţiei gravitaţionale şi am studiat Hărţile interstelare. Până la urmă am considerat că ştiu destul.

Toate economiile mele s-au dus pe o navă spaţială veche, tip Chrysler. Vechitura scăpa oxigen la toate încheieturile. Avea o baterie atomică deosebit de sensibilă şi comenzi care te puteau arunca practic oriunde. Era periculos, dar singura viaţă pe care o riscam îmi aparţinea. Cel puţin aşa credeam.

Deci am obţinut paşaportul, aprobarea albastră, aprobarea roşie, certificatul de numere, am făcut injecţiile contra răului de spaţiu şi am luat actele de deratificare. La serviciu mi-am ridicat salariul până în ultima zi şi am făcut un semn de adio camerelor de luat vederi. Acasă, mi-am

împachetat hainele şi am spus adio magnetofoanelor. Pe stradă, am dat mâna cu bietul meu Spion şi i-am urat noroc.

Am tăiat toate legăturile cu lumea mea.

Nu mai lipsea decât aprobarea finală, deci m-am grăbit spre Biroul pentru aprobări finale. Un funcţionar cu mâini albe şi bronz artificial de lampă cu ultraviolete m-a privit neîncrezător.

— Unde voiai să pleci? mă întrebă.

— În spaţiu, am spus.

— Desigur. Dar unde în spaţiu?

— Încă nu ştiu. Pur şi simplu în spaţiu. În Spaţiul nesfârşit, în Spaţiul liber.

Funcţionarul oftă din greu.

— Va trebui să fii mai explicit dacă vrei o aprobare. Urmează să te stabileşti pe o planetă din Spaţiul american? Sau poate vrei să emigrezi în Spaţiul britanic, olandez sau francez?

— N-am ştiut că *spaţiul* poate constitui o proprietate.

— Atunci nu ţii pasul cu vremea, îmi atrase atenţia cu un zâmbet superior. Statele Unite şi-au atribuit întregul spaţiu dintre coordonatele 2XA şi D2B, cu excepţia unui segment mic şi relativ fără importanţă revendicat de Mexic. Uniunea Sovietică are coordonatele 3DB până la L02 – o regiune foarte sumbră, te asigur. Apoi sunt Cesiunile belgiană, chineză, ceiloneză, nigeriană…

L-am oprit.

— Unde e Spaţiul Liber? am întrebat.

— Nu există.

— Deloc? Până unde se extind graniţele?

— Până la Infinit, îmi dădu el peste nas, mândru.

Pentru moment am rămas dezorientat. Într-un fel, nu ţinusem seama niciodată de posibilitatea ca spaţiul infinit să constituie proprietatea cuiva. Era însă destul de normal. În definitiv, trebuia să fie în posesia *cuiva.*

— Vreau să merg în Spaţiul american, am spus. Pe atunci nu părea să aibă importanţă, deşi s-a dovedit altfel.

Funcţionarul aprobă morocănos. Îmi verifică viaţa şi

activitatea până la vârsta de cinci ani – nu avea rost să meargă mai departe – şi-mi acordă Aprobarea Finală.

La spaţioport nava mea fusese pregătită şi am reuşit să plec fără să fac să sară în aer nici o ţeavă. Abia după ce Pământul s-a văzut de dimensiunile unui ac de gămălie şi a dispărut apoi în spatele meu mi-am dat seama că sunt singur.

***

După cincizeci de ore de zbor făceam o inspecţie de rutină a proviziilor când am observat că unul dintre sacii mei de legume avea o formă deosebită de a celorlalţi. Desfăcându-l, am găsit o fetişcană în loc de cincizeci de kilograme de cartofi.

Un pasager clandestin. O priveam fix, cu gura căscată.

— Ei bine, zise ea, ai sau nu de gând să mă ajuţi să ies? Sau poate preferi să închizi sacul la loc şi să uiţi toată povestea?

Am ajutat-o să iasă. Adăugă:

— Cartofii tăi sunt incomozi.

Şi eu aş fi putut zice la fel în privinţa ei, şi pe bună dreptate. Era, în cea mai mare parte, o fată zveltă cu părul blond-roşcat de culoarea unei flăcări, o faţă obraznică mânjită de praf şi ochi albaştri melancolici. Pe Pământ aş fi mers bucuros zece kilometri pe jos ca să pot face cunoştinţă cu ea. În spaţiu, nu mai eram aşa sigur.

— Poţi să-mi dai ceva de mâncare? îmi ceru ea. De când am plecat am mâncat numai morcovi cruzi.

I-am făcut un sandviş. Pe când mânca, am întrebat-o:

— Ce cauţi aici?

— N-o să înţelegi, făcu ea cu gura plină.

— Ba da.

Merse spre un hublou şi privi afară spectacolul stelelor – stele americane, majoritatea – strălucind în vidul spaţiului american.

— Voiam să fiu liberă, spuse.

— Cum?

Se lăsă obosită pe patul meu de campanie.

— Probabil că mă vei acuza că sunt romantică, rosti ea

liniştită. Sunt genul de nebună care îşi recită singură poezii în întunericul nopţii şi plânge în faţa unei mici statuete absurde. Frunzele galbene ale toamnei mă fac să tremur şi roua pe o pajişte verde îmi pare ca lacrimile întregului Pământ. Psihiatrul meu zice că sunt inadaptabilă.

Închise ochii cu o sfârşeală pe care am putut s-o apreciez. Statul într-un sac de cartofi timp de cincizeci de ore putea fi destul de obositor.

— Pământul mă deprima, zise. Nu-l puteam suporta, cu înregimentarea, disciplina, privaţiunile, războiul rece, războiul cald şi toate celelalte. Voiam să râd în aer liber, să alerg pe câmpuri înverzite, să mă plimb nestingherită prin pădurile întunecoase, să cânt…

— Dar de ce m-ai ales pe mine?

— Voiai să fii liber, insinuă dânsa. Plec, dacă insişti.

Era o idee destul de stupidă, acolo în spaţiu. Şi nu-mi puteam permite să consum combustibil pentru întoarcere.

— Poţi rămâne, i-am spus.

— Mulţumesc, rosti fata foarte blând. Tu *chiar* înţelegi.

— Sigur că da, am încuviinţat. Va trebui însă să punem la punct unele lucruri. Mai întâi…

Dar necunoscuta adormise pe patul meu, cu un zâmbet încrezător pe buze.

I-am cercetat pe loc geanta. Am găsit cinci rujuri, o pudră, o fiolă de parfum Venus V, o carte de poezii necartonată şi o insignă pe care scria: *Agent special, FBI.*

Bănuisem asta, desigur. Fetele nu vorbesc aşa, dar Spionii o fac întotdeauna.

Era plăcut să aflu că guvernul se mai interesa de mine. Astfel, spaţiul părea mai puţin singuratic.

***

Nava înainta în adâncimea Spaţiului american. Lucrând câte cincisprezece ore din douăzeci şi patru, am reuşit să menţin nava întreagă, pilele atomice rezonabil de reci şi îmbinările carcasei suficient de apropiate. Mavis O’Day (cum se numea Spionul meu) pregătea toate mesele, avea grijă de gospodărie şi ascundea o mulţime de camere de luat vederi prin navă. Acestea bâzâiau înfiorător, dar eu mă

făceam că nu observ.

Totuşi, în aceste condiţii, relaţiile mele cu domnişoara O'Day erau destul de adecvate.

Călătoria se desfăşura normal – chiar fericit – până ce a intervenit ceva.

Moţăiam la comenzi. Deodată, o lumină intensă a fulgerat la tribord. Am sărit înapoi, dând peste Mavis care introducea o rolă nouă de film în camera numărul trei.

— Scuză-mă!

— A, poţi să mă calci când doreşti, zâmbi Mavis.

Am ajutat-o să se ridice. Apropierea trupului ei suplu era periculos de plăcută, iar parfumul îmbătător de Venus V îmi gâdila nările.

— Acum poţi să-mi dai drumul, murmură fata.

— Ştiu, am găsit singurul cuvânt, continuând s-o ţin în braţe.

Cu mintea înflăcărată de vecinătatea ei, m-am auzit spunând:

— Mavis nu te cunosc de mult, dar…

— Da, Bill? întrebă ea.

În zăpăceala momentului uitasem relaţia noastră de Suspect şi Spion. Nu ştiu dacă aş fi fost în stare să mai spun ceva. Tocmai atunci însă izbucni o nouă flacără în afara navei.

I-am dat drumul lui Mavis şi m-am repezit la comenzi. Cu mare greutate am reuşit să stopez nava şi m-am uitat în jur.

Afară, în golul vast al spaţiului, se afla o unică bucată de stâncă. Căţărat pe ea stătea un copil într-un costum spaţial, care ţinea într-o mână o cutie de artificii iar în cealaltă un căţel într-un mic şi nostim costum spaţial.

L-am luat repede înăuntru şi i-am descheiat costumul.

— Câinele meu… smiorcăi prichindelul.

— E bine, fiule, i-am spus eu.

— Îmi pare foarte rău că am năvălit peste voi în felul ăsta, zise flăcăiaşul.

— Lasă, am rostit. Ce făceai acolo?

— Domnule, începu el cu voce tremurată, am să încep cu

începutul. Tata era pilot spaţial de încercare şi a murit în mod curajos încercând să spargă bariera luminii. Mama s-a recăsătorit de curând. Soţul ei actual e un bărbat voinic cu părul negru, cu ochii înguşti şi alunecoşi şi buze foarte strânse. Până nu demult a lucrat la un mare magazin universal. L-a deranjat prezenţa mea chiar de la început. Cred că-i aminteam de tatăl meu mort, cu părul meu blond ondulat, ochii mari migdalaţi şi cu felul vesel de-a fi. Legătura dintre noi ardea mocnit. Apoi i-a murit un unchi (în împrejurări dubioase) şi a moştenit proprietăţi în Spaţiul britanic. Deci am pornit într-acolo pe nava noastră. De îndată ce am ajuns în zona pustie i-a şoptit mamei: „Rachel, e destul de mare ca să se descurce singur.“ Mama a zis: „Dirk, dar e aşa de mic!“ Dar mama cea duioasă şi veselă nu i-a putut ţine piept bărbatului cu voinţa de fier pe care nu-l voi numi niciodată tată. M-a vârât în costumul spaţial, mi-a întins o cutie de artificii, la băgat pe Flicker în costumul lui şi a declarat: „Un flăcău se poate descurca de minune în spaţiu în zilele noastre.“ „Domnule, am intervenit eu, nu e nici o planetă pe aici mai aproape de două sute de ani lumină.“ „Te descurci tu“, a rânjit el şi m-a aruncat pe acest colţ de stâncă.

Băiatul se opri să-şi tragă sufletul şi câinele lui, Flicker, mă privi cu ochi umezi. I-am dat câinelui un vas cu lapte şi pâine şi l-am urmărit pe băiat cum mânca un sandviş cu unt de arahide şi marmeladă. Mavis îl duse pe micuţ alături şi-l băgă în pat cu duioşie.

Eu m-am întors la comenzi, am pornit nava din nou şi am dat drumul la interfon.

— Trezeşte-te, idiot mic ce eşti! am auzit-o pe Mavis.

— Lasă-mă să dorm, răspunse băiatul.

— Trezeşte-te! *De ce* te-a trimis aici Biroul de Investigaţii al Congresului? Nu-şi dau seama că ăsta e un caz al FBI-ului?

— A fost clasificat acum ca Suspect 10-F, zise băiatul. Asta înseamnă supraveghere continuă.

— Da, dar eu sunt *aici,* ţipă.

— Nu te-ai descurcat prea grozav la ultimul tău caz. Îmi

pare rău, doamnă, dar Securitatea are prioritate.

— Deci te trimit pe tine, adăugă Mavis suspinând. Un copil de doisprezece ani…

— Peste şapte luni voi avea treisprezece.

— Un copil de doisprezece ani! Iar eu m-am străduit atâta! Am studiat, am citit cărţi, am urmat cursuri serale, am ascultat conferinţe…

— Nu-i prea plăcut, făcu băiatul cu înţelegere. Personal, eu aş vrea să fiu pilot spaţial de încercare. La vârsta mea e singurul mod de a acumula ore de zbor. Crezi c-o să mă lase că conduc nava?

Am închis interfonul. Ar fi trebuit să mă simt minunat. Doi Spioni mă supravegheau tot timpul. Asta însemna că eram într-adevăr cineva, cineva care trebuie supravegheat.

Dar adevărul suna ca o ţeavă goală, pentru că Spionii mei erau doar o fată şi un băiat de doisprezece ani. Probabil că se găseau strâmtoraţi când i-au trimis pe ăştia doi.

Guvernul meu continua să mă ignore, în felul lui.

***

Ne-am descurcat bine în restul zborului. Tânărul Roy, cum a fost numit flăcăul, a preluat pilotarea navei, iar câinele lui stătea vigilent pe locul copilotului. Mavis a continuat să gătească şi să se ocupe de gospodărie. Eu îmi petreceam timpul cârpind încheieturile navei. Eram cel mai fericit grup de Spioni şi Suspect din lume.

Am găsit o planetă nelocuită de tipul Pământului. Lui Mavis îi plăcea fiindcă era mică şi destul de drăguţă, cu câmpurile verzi şi pădurile întunecoase despre care citise în cărţile ei de poezie. Tânărului Roy îi plăceau lacurile limpezi şi munţii, care aveau exact înălţimea potrivită pentru a fi escaladaţi de un băiat.

Am aterizat şi am început să ne instalăm.

Tânărul Roy se arătă foarte interesat de animalele pe care le-am animat, scoţându-le din Aparatul de Congelat. S-a numit singur paznic al vacilor şi cailor, protector al raţelor şi gâştelor, apărător al porcilor şi al puilor. Avea atâta treabă, încât rapoartele sale către Senat deveniră din ce în

ce mai puţine şi în final se opriră cu desăvârşire.

Nu te puteai aştepta la mai mult de la un Spion de vârsta lui.

După ce ne-am instalat şi am însămânţat câţiva acri de pământ, Mavis şi cu mine am început să facem plimbări lungi în pădurea întunecoasă şi pe câmpurile strălucitoare, verzi, vârstate cu galben şi care o mărgineau.

Într-o zi ne-am luat mâncare pentru un picnic şi am poposit pe malul unei mici cascade. Părul desfăcut al lui Mavis îi cădea uşor pe umeri, iar în ochii ei albaştri am descoperit o privire distantă, vrăjită. Una peste alta, n-avea deloc aspect de Spion şi eu trebuia să păstrez mereu în minte faptul că deţineam respectivele roluri.

— Bill, rosti ea după o vreme.

— Da, am răspuns.

— Nimic. Începu să se joace cu un fir de iarbă.

Nu pricepeam ce se întâmpla, dar mâna ei rătăcea pe undeva prea aproape de a mea. Degetele noastre s-au atins şi s-au înlănţuit.

Am rămas tăcuţi o vreme. Niciodată nu fusesem aşa fericit.

— Bill?

— Da?

— Bill, dragul meu, ai putea vreodată…

Ce avea ea de gând să spună şi ce-aş fi putut răspunde eu nu voi şti niciodată. În acea clipă liniştea noastră fu întreruptă de urletul unor motoare. Din înaltul cerului coborî o navă spaţială.

Ed Wallace, pilotul, era un bătrân cu părul alb, cu pălărie moale şi un trenci pătat. Lucra pentru Clear-Flo, un dispozitiv pentru curăţarea apei pe o bază planetară. Cum nu aveam nevoie de serviciile lui, îmi mulţumi şi plecă.

Nu ajunse însă prea departe. Motoarele se rotiră o dată, apoi se opriră cu o finalitate înspăimântătoare.

I-am verificat mecanismul de comandă şi am descoperit că o valvă tip Sfinx explodase. Mi-ar fi luat o lună întreagă să-i fac una nouă manual.

— Foarte neplăcut, murmură el. Cred că va trebui să

rămân aici.

— Aşa cred şi eu, am spus.

Privi cu regret spre nava sa.

— Nu înţeleg cum s-a întâmplat, comentă el.

— Poate că ai slăbit valva când ai tăiat-o cu bomfaierul, am rostit într-o doară, plecând. Văzusem urmele revelatoare.

***

Domnul Wallace simulă că nu m-a auzit. În acea seară i-am ascultat fără să vreau raportul la radioul interstelar, care funcţiona perfect. Baza lui, destul de interesant, nu era la Clear-Flo, ci la Biroul Central de Investigaţii.

Domnul Wallace a devenit un fermier priceput la legume, deşi îşi petrecea cea mai mare parte din timp băgându-şi nasul peste tot, cu aparatul de filmat şi carnetul de notiţe. Prezenţa lui l-a îndemnat pe Tânărul Roy la eforturi şi mai mari. Mavis şi cu mine am încetat plimbările în pădurile întunecate, şi se pare că nu mai era timp să ne întoarcem la câmpurile verzi cu galben, pentru a termina nişte propoziţii rămase neterminate.

Dar mica noastră aşezare prospera. Am mai avut şi alţi vizitatori. Un bărbat şi soţia lui de la Centrul de Informaţii Regionale trecură pe acolo, în chip de culegători de fructe itineranţi. Au fost urmaţi de două fete fotograf, reprezentante secrete ale Biroului Executiv de Informaţii, apoi un tânăr ziarist – care era de fapt de la Consiliul Idaho pentru Moravuri Spaţiale.

Fiecare la rândul său făcea să explodeze o valvă Sfinx când venea vremea să plece. Nu ştiam dacă să mă simt mândru sau ruşinat. Jumătate de duzină de agenţi mă urmăreau pe *mine* – dar fiecare era de categoria a doua. Şi invariabil, după câteva săptămâni de acomodare pe planeta mea, se apucau de muncă la fermă şi eforturile lor de Spioni tindeau spre zero.

Am avut momente de tristeţe. Mi-am închipuit că sunt un teren de încercare pentru novici, ceva pe care să-şi exerseze capacităţile la început. Eram suspectul oferit Spionilor prea bătrâni sau prea tineri, împrăştiaţi sau pur şi

simplu incompetenţi. M-am văzut în chip de un soi de suspect de jumătate de normă pentru agenţii în retragere, un înlocuitor de pensie.

Dar asta nu mă deranja prea mult. Aveam o poziţie, deşi cam greu de definit. Eram mai fericit decât fusesem vreodată pe Pământ, iar Spionii mei erau oameni plăcuţi şi cooperanţi.

Mica noastră colonie era fericită şi ferită de primejdii.

Credeam că aşa va continua să fie pentru totdeauna.

***

Atunci, într-o noapte fatidică, a început o activitate neobişnuită. Se pare că era vorba de un mesaj important şi toate radiourile fuseseră deschise. A trebuit să rog câţiva Spioni să se folosească în grup de acelaşi aparat, ca să nu-mi ardă generatorul.

Într-un târziu, toate radiourile au fost închise şi Spionii au început să se sfătuiască. I-am auzit vorbind în şoaptă până la orele mici ale dimineţii. A doua zi s-au adunat cu toţii în camera cea mare, cu chipuri lungi şi severe. Mavis a făcut un pas înainte, ca purtătoare de cuvânt.

— S-a întâmplat ceva îngrozitor, mi se adresă. Dar mai întâi trebuie să-ţi dezvăluim ceva. Bill, nici unul dintre noi nu e ceea ce pare. Toţi suntem Spioni ai guvernului.

— Cum? am făcut eu, nevoind să jignesc pe nimeni.

— E adevărat, rosti ea. Te-am Spionat pe tine, Bill.

— Cum? am reacţionat eu la fel. Chiar şi tu?

— Chiar şi eu, recunoscu Mavis nefericită.

— Iar acum totul s-a sfârşit, trânti Tânărul Roy.

Asta m-a zguduit.

— *De ce?* am întrebat.

Priviră de la unul la altul. Într-un târziu, domnul Wallace, îndoind şi dezdoind borul pălăriei în mâinile sale bătătorite, zise:

— Bill, o nouă cercetare a scos la iveală că acest sector al spaţiului nu este în posesia Statelor Unite.

— Şi al cărei ţări este? am întrebat.

— Fii calm, mă invită Mavis. Încearcă să înţelegi. Acest întreg sector a fost trecut cu vederea în evidenţa

internaţională şi acum poate fi revendicat de orice ţară. Fiind primul care te-ai stabilit aici, această planetă – plus cele câteva milioane de mile împrejurul ei – îţi aparţine, Bill.

Eram prea uluit ca să vorbesc.

— În aceste condiţii, continuă Mavis, noi nu suntem autorizaţi să fim aici. Deci plecăm imediat.

— Dar nu puteţi! am strigat. Nu v-am reparat navele!

— Toţi Spionii sunt dotaţi cu valve de rezervă şi pânze de bomfaiere, divulgă ea cu toată blândeţea.

***

Privindu-i cum se îndreaptă spre navele lor, mi-a apărut în faţă tabloul singurătăţii care mă aştepta. Nu va mai fi nici un guvern care să mă urmărească. Nu voi mai auzi paşi în noapte, nu voi mai vedea, întorcându-mă, figura unui Spion la datorie în spatele meu. Nu voi mai fi mângâiat de acum înainte de zumzetul unei vechi camere-video când muncesc, nici de bâzâitul unui magnetofon stricat care să mă adoarmă.

Şi totuşi, îmi părea mai rău de dânşii. Aceşti bieţi, cinstiţi, neîndemânatici, nepricepuţi Spioni se întorceau într-o lume rapidă, eficientă, competitivă. Unde vor mai găsi ei un Suspect ca mine sau un loc precum planeta mea?

— Adio, Bill, spuse Mavis, întinzându-mi mâna.

Am urmărit-o cu privirea, îndreptându-se spre nava domnului Wallace. Abia atunci mi-am dat seama că nu mai era Spionul *meu.*

— Mavis! am strigat, alergând după ea. Ea se grăbea să ajungă la navă. Am prins-o de braţ. Stai! Începusem să-ţi spun ceva pe navă. Am vrut s-o mai spun o dată la picnic.

Fata încercă să se smulgă de lângă mine. Pe un ton lipsit de romantism am îngânat răguşit:

— Mavis, te iubesc!

Sări în braţele mele. Ne-am sărutat şi i-am spus că locul ei e aici, pe această planetă cu pădurile ei întunecate şi câmpurile ei verzi. Aici, cu mine.

Era prea fericită ca să vorbească.

Dacă Mavis rămânea, Tânărul Roy se răzgândi. Legumele domnului Wallace tocmai se coceau şi voia să aibă grijă de

ele. Toţi ceilalţi aveau câte o treabă pe care n-o puteau lăsa.

Deci iată-mă-s – conducător, rege, dictator, preşedinte, cum voiam eu să mă numesc. Spionii începură să curgă din *toate* ţările – nu numai din America.

Pentru a-mi hrăni toţi supuşii, în curând va trebui să import alimente. Ceilalţi conducători însă au început să refuze să mă ajute. Îşi închipuie că le-am mituit Spionii ca să plece.

N-am făcut-o, jur. Vin şi gata.

Nu-mi pot da demisia, fiindcă acest loc îmi aparţine. Totodată n-am inimă să-i gonesc. Sunt la capătul puterilor.

Cu întreaga populaţie constând din foşti Spioni guvernamentali, s-ar putea crede că formarea unui guvern propriu e lucru uşor. Nici vorbă, nici nu vor să audă de aşa ceva. Sunt conducătorul absolut al unei planete de fermieri, lăptari, păstori şi crescători de vite, aşa că bănuiesc că până la urmă nu vom muri de foame. Dar nu asta e problema. Important e cum naiba o să reuşesc să conduc?

Nici măcar unul dintre aceşti oameni nu va Spiona pentru mine.

nautilus

Robert Sheckley

MONȘTRII

PE O PLANETĂ PUSTIE, DOI EXPLORATORI ÎNFOMETAȚI DESCHID NIȘTE CUTII MISTERIOASE; CONȚINUTUL UNORA DINTRE ELE ESTE COMESTIBIL, CONȚINUTUL ALTORA E FLĂMÂND... LA MARGINEA GALAXIEI, UN SOȚ MILOS RISCĂ PEDEAPSA CU MOARTEA PENTRU CĂ NU ȘI-A UCIS SOȚIA LA TIMPUL STABILIT PRIN LEGE... PE PĂMÂNT, GLOMII CARE SE NASC AMORFI SE ÎMBATĂ CU NENUMĂRATELE FORME DE VIAȚĂ ȘI DEZERTEAZĂ ÎN MASĂ... POVESTIRILE DIN ACEST VOLUM, ADEVĂRATE BIJUTERII STRĂLUCIND DE UMOR, DE IRONIE TANDRĂ ȘI DE FANTEZIE, SUNT DEFINITORII PENTRU MORALISTUL ROBERT SHECKLEY, PLASAT LA INTERSECȚIA LINIILOR DIRECTOARE TRASATE DE CONFRAȚII SĂI AMBROSE BIERCE, MARK TWAIN ȘI FREDRIC BROWN.

NEMIRA

PREȚ 3922 +
78 T.L. = 4000 LEI

ISBN 973-9144-45-4